

Historie Uitsmijters '55

Homeruns in Almelo

Al meer dan een halve eeuw onlosmakelijk verbonden met Almelo. Uitsmijters '55 is de oudste honk- en softbalvereniging van Oost-Nederland. Die unieke en eerbiedwaardige plek in de Overijsselse sporthistorie vormt zeer zeker geen beletsel voor hedendaagse sportieve ontwikkelingen, want de club timmert ook anno nu stevig aan de weg in Almelo en de omringende gemeentes. De *founding fathers* van Uitsmijters '55 brachten vanaf 1954 en in etappes twee unieke takken van sport naar Oost-Nederland - in Almelo en omgeving. Hier staat de geschiedenis van de club geboekstaafd. Uitgangspunt is daarbij steeds een aansprekende datum met de bijbehorende gebeurtenis. Het overzicht maakt geen aanspraak op volledigheid. Let's play ball!

Nico van der Woude¹

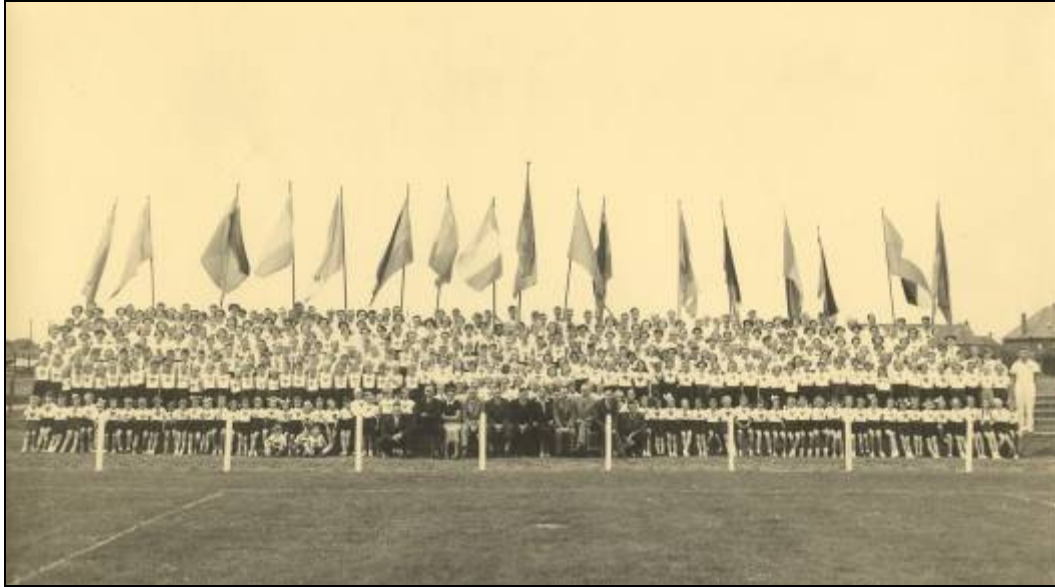
The Nijmegen connection

We schrijven het vroege voorjaar van 1954 als een aantal fervente sportliefhebbers het initiatief neemt om de honkbalsport in Almelo te introduceren. Jaap Druijff is arts, Gep Westera is fysiotherapeut, evenals Wiet Verbeek. John Oosterlaan is technisch ambtenaar bij de gemeente Almelo, Hans Kist is eigenaar van een tandtechnisch laboratorium, Harley van 't Spijker is een werknemer van Kist en ten slotte is er de Peter Glazenburg, leraar aan het Erasmus Lyceum.

Enkele leden van de groep (Westera, Oosterlaan en Verbeek) kennen elkaar al uit een gemeenschappelijke Nijmeegse periode, voorafgaand aan hun verhuizing naar Almelo. Ze zijn in Nijmegen lid van de Vereniging voor lichamelijke en geestelijke ontwikkeling De Hazenkamp. Wiet Verbeek is er de gelauwerde en populaire 'Directeur Lichamelijke Ontwikkeling'. Hij traint de leden en leidt de massale gymnastiekuitvoeringen, maar schrijft met evenveel gemak een met feiten doorspekte inleiding in de honkbalsport

Bij die club zijn de mannen bekend geraakt met de prachtige honkbalsport, terwijl er - vanaf 1950 - enkele jaren voor hun vertrek naar het Almelo ook gesoftbald werd in de Waalstad. De Hazenkamp was destijds wat tegenwoordig omschreven kan worden als een omnivereniging en het was met recht een grote club te noemen: in een krantenartikel in Gelders Dagblad van maandag 20 april rept men van maar liefst 1019 leden.

De club werd in 1928 opgericht en er komen in de loop van de jaren steeds meer takken van sport bij. Men gymt, wandelt, handbalt, volleybalt, tennist, tafeltennist, handbalt, hockey en voetbalt er dat het een aard heeft en sinds 1933 hanteert men ook het slaghout op het honkbalveld. Overigens zonder dat men zich meten kon met tegenstanders. Volgens de tekst van een jubileumboekje uit 1953 neemt het honkbal vooral door wedstrijden met en tegen Canadese bevrijders na 1945 een hoge vlucht, terwijl er vanaf 1950 ook concurrerende verenigingen als NEC en De Trekvogels zijn.

1953. Omnivereniging De Hazenkamp in volle glorie, rechts Wiet Verbeek. Foto: familie Oosterlaan.

Verbeek, Westera en Oosterlaan dragen dus hun steentje bij. Het fotografisch bewijs van die honkbalactiviteiten is een drietal afbeeldingen uit 1952 met respectievelijk een teamfoto van De Hazenkamp 1 met daarop John Oosterlaan, een kiekje van De Hazenkamp 3 met daarop Gep Westera en Wiet Verbeek. Verder is een kiekje bewaard gebleven van 8 juni 1952 met daarop gebroederlijk afgebeeld de negentallen van Base Ball Pals en De Hazenkamp 3 – Westera en Verbeek zijn ook glunderend van de partij.

Overigens is van Wiet Verbeek bekend, dat hij een verdienstelijke pitcher is geweest in het eerste team, want een ongedateerd krantenknipsel (maar het moet op basis van de chronologie ongeveer juni 1950 zijn geweest) in het fotoalbum van de familie Oosterlaan ronkt er lustig op los: ‘werper Verbeek (Hazenk.) veegde inning op inning de Trekvogelsslagploeg van de plaat’. Niet in het laatst door Verbeeks patente verrichtingen op de heuvel, wordt De Hazenkamp 1 in 1950 dan ook kampioen van de Nijmeegse competitie.

Ten slotte blijkt Jaap Druijff ook een honkbalachtergrond te hebben, want volgens een krantenartikel in het clubarchief van 22 mei 1965 heeft hij in Amsterdam bij VVV gespeeld (kan het overigens gaan om OVVO?).

8 juni 1952. De Hazenkamp vs. Base Ball Pals. Foto: familie Oosterlaan.

Lente 1954: het fundament

John Oosterlaan zegt bij een tweetal gesprekken in het voorjaar 2007 zich niet te kunnen herinneren, wat nu precies de stoot heeft gegeven tot de oprichting van de Almelose honk- en softbalclub. Het zal allemaal vast wel te maken hebben met een collectief heimwee van de voormalige Nijmegenaren: verlangen naar de Waalstad en vooral naar het slaghout.

Wel weet het echtpaar Oosterlaan zich de verhoudingen uit die begintijd voor de geest te halen: “Gep Westera is toch wel te beschouwen als de drijvende kracht achter de oprichting. Hij was natuurlijk niet de enige, maar zijn volhardendheid en organisatietalent hebben de zaak in de beginjaren beslist goed gedaan. Hij was het ook, die mensen mobiliseerde: Gep kende Jaap Druijff natuurlijk via zijn werk in de medische hoek, maar hij haalde ook Wiet Verbeek naar Almelo, om samen met hem een fysiotherapiepraktijk te runnen.”

De directe aanleiding voor de start van honkbalactiviteiten zou wellicht een interview kunnen zijn, dat in Dagblad van het Oosten van 19 maart 1954 staat. In dat artikel ontvouwt de nieuwbakken voorzitter van Heracles, H.J. van Ingen, zijn ambitieuze plannen met de Almelose voetbaltrots. Hij wil onder meer dat de fiere footballclub ook zomersporten ‘zoals honkbal en cricket’ gaat beoefenen en het blijft niet bij plannen alleen, want daartoe zijn zelfs de statuten aangepast. Dat is wellicht een ongekend geluid in deze omstreken, het gaat in feite om een maaksel dat elders in het land al enkele decennia uiterst werkbaar blijkt.

Raakt deze wens van de Heraclespreses de gevoelige snaar bij de latere oprichters? Is het misschien gewoon de juiste tijd om een honkbalclub uit de grond te stampen? Het is allemaal niet meer direct en ontwijfelbaar te bewijzen. En ach, wat zou het eigenlijk ook: in ieder geval leeft er bij enkele mensen in het Almelose de wens om te gaan honkballen. Zoiets moet hier, in de Twentse dreven toch te realiseren zijn?

1952. De Hazenkamp 1, zittend tweede van links John Oosterlaan. Foto: familie Oosterlaan.

Als de we de verhalen mogen geloven, begint het in Almelo allemaal als een aardigheidje en van het één komt dan spreekwoordelijk het ander. Speler Jan Bouwen herinnert zich: ‘De grondleggers plaatsen in de lente van 1954 een artikeltje in het Dagblad van het Oosten, waarin zij belangstellenden oproepen zich te melden en de heer Glazenburg werft op zijn school.’ Dat alles werpt zonder meer zijn vruchten af, want uit al die voorzichtige richtbaarheid komen in de maanden juli en augustus van 1954 schoorvoetend de eerste leden naar voren. Opmerkelijk is dat het eerst en vooral om scholieren gaat, waarbij het Erasmuslyceum onbetwist hofleverancier lijkt. Er is materiaal aanwezig, er is enige kennis en kunde voorhanden en er is een groep geestdriftige schooljongens, onder wie latere clubcoryfeeën als Jan Bouwen, Wim Westerik, Leen Schepers, Hans Swüste en Albert Slot: het spel is dus op de wagen in die zomer van 1954.

1952. De Hazenkamp 3, staand derde van links Gep Westera, zittend tweede van links Wiet Verbeek. Foto: familie Oosterlaan.

Wat als een geintje begint, blijkt al snel een wat meer serieuze benadering te vragen. Dat blijkt zonneklaar uit het bewaard gebleven archief van de Uitsmijters '55. De paperassen verhalen onomwonden van het verbeteren pionierswerk. In de loop van 1954 zoekt men contact met de Koninklijke Nederlandse Honkbal Bond te Haarlem. Men wint allerhande informatie in en schaft materiaal aan rond de sport en de spelregels en er komt enig propagandamateriaal naar Almelo. Verder informeert secretaris Gep Westera in de loop van 1955 naar eerdere initiatieven in de regio. De bond antwoordt dat er ooit door leden van de voetbalclub DOS '37 uit Vriezenveen informatie aangevraagd is, maar daar is het bij gebleven. Verder is er sprake van incidentele initiatieven in Hengelo, Deventer en Apeldoorn. Gehonkbald wordt er nog nergens in de Oost-Nederlandse contreien.

BELANGRIJK

Willen heren verenigingssecretarissen, die leden of oud-leden thans woonachtig weten in Almelo of omgeving, namen en adressen van deze personen aan ondergetekende opgeven i.v.m. serieuze plannen om tot beoefening van honkbal in Almelo te komen. Ook opgave van adressen van in deze omgeving gelegerde militairen zijn vanzelfsprekend welkom.

**J. Hartog, secr. Propaganda
Comm.
Fr. Schubertstr. 57, Utrecht**

Uit : Honkbalnieuws. Officieel orgaan van de Koninklijke Nederlandse Honkbal Bond, 27 juli 1955, p. 2.

Het moet de pioniers van Uitsmijters '55 zwaar te moede zijn geweest. Je kunt immers wel een honkbalvereniging op willen richten, maar om daadwerkelijk een potje te spelen zijn er

natuurlijk wel tegenstanders nodig. Dat blijft behelpen in die begintijd. Bekend is wel, dat er toernooien bestreden werden in Nijmegen - natuurlijk is dat niet geheel toevallig.

Uit de archiefstukken blijkt inderdaad, dat Wiet Verbeek de trainingen voor zijn rekening neemt: in een brief van 19 november 1958 meldt Gep Westera: 'De hr. Verbeek heeft de trainingen dit jaar gratis gedaan' - ook het jaar daarop is Verbeek weer de oefenmeester.

Overigens trainde Verbeek niet alleen, want in een krantenartikel in het clubarchief (Twentse Courant 16 mei 1958) merkt de journalist op: 'de invloed van de aan dit team verbonden Amerikaanse coach was wel heel duidelijk te merken'.

De ervaring van Wiet Verbeek is zeker wel belangrijk voor die beginperiode. In een brief van 18 juli 1955 schrijft bondsbestuurder J. Hartog aan secretaris John Oosterlaan: 'Eerlijk gezegd verwonderde het mij niet een brief uit Almelo te krijgen. Ik had namelijk kortgeleden een onderhoud met onze wederzijdse vriend Brunet, die mij vertelde van de Hazenkampers, die naar Almelo waren vertrokken en van de pogingen die daar in het werk gesteld worden om tot beoefening van honkbal in Almelo te komen. De energie van Verbeek kennende, verwondert het mij niet, dat hij alles in het werk zal stellen om iedereen warm te maken voor honkbal.'

Man van het eerste uur Jan Bouwen verhaalt: 'In de eerste jaren tot ongeveer 1958 is er maar sprake van een beperkte training en de coaching hield, zeker naar latere maatstaven gerekend, ook nog niet echt over – al deed iedereen zijn uiterste best. De adviezen over hoe de spelregels zijn en enkele aanwijzingen over hoe de bal te gooien, vangen en slaan kwamen voornamelijk van Wiet Verbeek en van Gep Westera. Verder was eigenlijk een ieder die een zinvolle inbreng had van harte welkom. Vooral van de onderlinge wedstrijdjjes werd veel geleerd, waarbij de trainer van Robur et Velocitas uit Apeldoorn, Dirk de Vries, een oud-honkballer van het Amsterdamse HCTIW, ook een belangrijke kennisbron was.'

Dat is eigenlijk in al die jaren niet veranderd bij het honkbal: al doende leert men.

Het blijft in die jaren sappelen voor de pioniers en nog in 1960 gaat het allemaal zeer moeizaam. Gep Westera schrijft op 30 september van dat jaar een brief aan een zekere Geurts.

Die behoort klaarblijkelijk tot het Nederlands Team, dat zojuist de Europese titel veroverd heeft. Geurts blijkt in het Overijsselse Dedemsvaart te wonen en natuurlijk tracht Westera hem te lijmen voor een rol binnen de Uitsmijters. De bestuurder speelt duidelijk in op het sentiment van de international: 'Zoals U ongetwijfeld weet, is de honkbal hier in het oosten nog maar een armoedige boel, en leiden wij hier zwaar aan bloedarmoede, dit neemt niet weg dat wij doorgaan met het werk waarmede wij in 1955 begonnen zijn.'

Circa 1960. Jan Bouwen

Van 8 september 1935, actief als speler, aanvoerder, trainer/coach, commissielid en bestuurslid. Speelt vanaf de registratie (1968) 10 wedstrijden voor Uitsmijters '55, maar speelt ook al in de jaren daarvoor, vanaf de oprichting, zodat het totale aantal veel hoger ligt. Erelid van de vereniging. Dagblad van het Oosten vrijdag 31 mei 1957: 'homerunhitter Jan Bouwen', slaat op hemelvaartsdag 1957 tijdens het eerste honkbaltoernooi in Twente, de Dr. Druiffwisselknuppel, de eerste officiële homerun in Overijssel. Foto: Jan Bouwen.

Mensen maken de club: John Oosterlaan

“We kennen het honkbal en het softbal uit Nijmegen. Wij zijn daar, net als de echtparen Verbeek en Westera lid geweest van De Hazenkamp. Ik was er al clublid sinds 1943 en Wiet Verbeek verdiende er zijn brood als ‘Directeur Lichamelijke Ontwikkeling.’”

Zijn vrouw laat twee volle albums zien met daarin krantenknipsels, jublieumboekjes en afbeeldingen met daarop Hazenkampers in actie bij allerhande gymnastiekoefeningen, maar ook met handbalteams en er zijn zelfs enkele honkbal- en softbalfoto's opgenomen in het album. Oosterlaan vervolgt zijn relaas: “Het honkbal bestond al langer bij De Hazenkamp. Maar goed, zonder tegenstanders was er natuurlijk maar een bescheiden rol weggelegd voor het 'baseball'. Tot we te maken kregen met een geweldige impuls voor die sporten: ik kan me herinneren, dat we tegen en met de Canadese bevrijdingstroepen honkbalwedstrijden speelden - en later kwam daardoor ook het softbal in zwang. Dat werd dan bijvoorbeeld in de pers een beetje beschouwd als de 'damesuitgave' van honkbal. Al met al kwam de vaart er goed in. Sinds 1950 speelden we regelmatig, omdat er toen in het Nijmeegse meer tegenstanders kwamen als NEC en Trekvogels. Dat leidde al vrij snel tot een competitie, waarin De Hazenkamp van zich deed spreken met maar liefst drie teams en ons eerste team werd zelfs kampioen. Zo kregen het honkbal en het softbal geleidelijk aan vaste grond onder de Nijmeegse voeten.”

1952. Wiet Verbeek

Van 9 maart 1911, oprichter. Is na de Tweede Wereldoorlog als 'Directeur Lichamelijke Ontwikkeling' werkzaam bij de Nijmeegse omnivereniging De Hazenkamp. Bij de honkbalafdeling van De Hazenkamp actief als trainer en pitcher. Bij Uitsmijters '55 actief als speler en eerste trainer/coach. Foto's: familie Oosterlaan.

Mensen maken de club: Kees Kroon (I)

‘Mijn eerste kennismaking met honkbal stamt van rond 1957. Ik ging toen vaak zwemmen op het Sportpark en op een voetbalveld daarachter werd op zaterdagmiddag wel eens

gehonkbald. Ik snapte er weinig van, maar het intrigeerde mij bijzonder, met name de opgewonden en zeer luide verbale aanmoedigingen. Als rechtgeaarde Tukkers waren mijn vriendjes en ik op een middag tegen die ploeg die het meeste lawaai maakte en we lieten dat ook goed blijken, totdat we er door één van de spelers fijntjes op gewezen werden, dat het geen pas gaf om als geboren en getogen Almeloërs de tegenpartij van de Uitsmijters luid en duidelijk aan te moedigen.

Jaren later kwam ik op het Erasmuslyceum bij de gymles in aanraking met softbal en het bleek al snel dat ik daar redelijk goed in was. Op dat Erasmus zat toen al een groot aantal Uitsmijters en zij trachtten mij lid te maken. Omdat honkbal als sport thuis volkomen onbekend was duurde het nog even voordat ik de honkbalkoorts echt te pakken kreeg. Toen ik 15 was (1963) fietste ik met mijn vader een keer langs het grote grasveld tegenover de sporthal aan de Rembrandtlaan - we peddelden daar niet helemaal toevallig - en daar werd, ik dacht vanwege Koninginnedag, een honkbaldemonstratie gegeven door de Uitsmijters. Alles kon en mocht, we kregen materiaal ter beschikking en aanwijzingen hoe er mee om te gaan, alles op een uiterst prettige manier. Je kon toen al merken, dat er een bijzonder goede sfeer heerste bij de Uitsmijters. Pa was eveneens onder de indruk en de deur naar de Uitsmijters ging op een kier. Ik ben toen een paar keer op proef wezen trainen en lid geworden.

Ik herinner me mijn eerste optreden nog al te goed: een uitwedstrijd tegen de Animals in Dieren. Toen we in de achtste inning met ruim tien punten voorstonden, mocht ik mijn debuut maken in het rechtsveld: wat een sensatie. Dit diende wel onder een andere naam te gebeuren, want ik was nog niet speelgerechtigd (geen 16 jaar oud). Ook kwam ik aan slag en ik weet nog, dat ik de grootste moeite had de pitches te beoordelen en dus maar niets deed, hetgeen me drie slag opleverde. Voorwaar geen groots begin, maar dat verbeterde wel in de loop der tijd.

Verder staat mij nog heel goed bij, dat ik plotseling in hoger aanzien stond op het Erasmus, want een Uitsmijter was zeker iemand in die dagen op die school! Dat was niet alleen bij het zwakke geslacht (zeer prettig), maar zelfs bij enkele leraren. Mijnheer Glazenburg (één van de oprichters van de Uitsmijters) gaf mij op een goed moment mijn aardrijkskundeproefwerk terug met de opmerking: 'Kroon, zes min dankzij onze wederzijdse sportieve interesse!'

Ik herinner me niet alle namen uit die tijd, maar toch wel veel: behalve de oprichters waren dat: Johan Schurink (werper), Leen Schepers (catcher), Albert Slot (eerste honk), Hans en Dick Dettingmeijer, Henk Nijholt (van de meubelzaak), Nico Beumers, Gerard Wessels, Wim Westerink, Jan Bouwen, Max Anthonijs, Achim van de Weg (derde honk), Ron van Hoof en Wim Peters.

In de jaren zestig hielden de Uitsmijters ook hun jaarfeesten, die beroemd, zo niet berucht, waren. Het feest dat me nog goed bij staat is dat op de camping De Pook, met naast het gebruikelijke feestgedruis ook allerhande spelletjes en dergelijke. Grote organisator en animator (en niet alleen voor de feesten) was de aanvoerder, Wim Westerink.

Op een gegeven moment werd besloten, om ook in de winter iets sportiefs te gaan doen en we kregen training van Ron van Hoof in de gymzaal op de eerste verdieping van de Riet-ULO. Ron heeft ons behoorlijk afgebeeld en daar toen ook de basketbalafdeling van de Uitsmijters begon te floreren, besloten we met een paar honkballers ons sportieve heil in de winter bij die tak van sport te gaan zoeken. Ik heb het enkele jaren gespeeld, tot het allemaal te veel van het goede werd en ik voor alleen honkbal koos.

Natuurlijk heb ik de loop van de tijd meer bij de club gedaan dan alleen honkbal spelen. Ik weet niet precies meer de jaren, maar heb ook nog als materiaalcommissaris en als wedstrijdsecretaris gefungeerd in het bestuur. Vanuit één van die twee functies kreeg ik de opdracht van Hans Kist (voorzitter) om de aanvraag voor koninklijke goedkeuring uit te typen. Dit moest in de hoogdravende taal van de betreffende autoriteiten van destijds

gebeuren en er mochten beslist geen typefouten in zitten. Avonden heb ik zitten kloppen (ik had geen typediploma) en tientallen keren kon ik weer een bladzijde van voren af aan beginnen vanwege een typefoutje in één van de laatste zinnen. De aanhef van de brief zal ik nooit meer vergeten: 'Geven met verschuldigde eerbied te kennen, domicilie kiezende ten huize van . . . '. Ik heb er gelukkig geen trauma aan overgehouden. Uiteindelijk is alles goed voor elkaar gekomen, waardoor we koninklijke erkenning kregen, wat iets met aansprakelijkheden en verzekeringen te maken had.

Alle begin is moeilijk: techniek van het werpen

'Als Han Urbanus zich - als eerste Europeaan ooit - in het trainingskamp van de Giants meldt, wordt hem onomwonden te verstaan gegeven dat hij er al die jaren niets van heeft gebakken. Er mankeert van alles aan de manier waarop hij gooit. 'Dat was een klap voor me. Als je denkt een aardig balletje te kunnen gooien en je krijgt dan zoiets te horen... Het werd me overigens niet zo bot verteld als jij het nu stelt. De pitcherscoach van de Giants, Frank Shellenbach, was een prima kerel, maar hij kon er niet omheen mij te vertellen dat ik al die jaren verkeerd had gegooid. "Je doet veel te moeilijk," zei hij.

Het kwam erop neer dat wij in Nederland gewend waren om met het rechterbeen de plaat vast te houden totdat de worp volledig was uitgevoerd. Daarbij kwam alles aan op je arm, de rest van het lichaam deed niets voor je.

Het was terug te voeren op een verkeerde interpretatie van de regels. Daarin staat niet uitdrukkelijk dat de plaat tot het eind toe moet worden vastgehouden. Wel dat je de werpbeweging moet *beginnen* met een voet op de plaat. In Amerika werd daarmee heel soepel omgegaan, maar wisten wij veel? Televisie had je toen nog niet. We zagen de grote jongens uit de Big Leagues nooit aan het werk. We zagen dus ook niet wat we fout deden.'

Hij komt nog even terug op het *TIME-verhaal*. 'In het begin maakte ik er inderdaad niets van, met die nieuwe beweging. Er zat wel een catcher, maar die heeft de bal nooit gezien, want die verdween mijlenver over hem heen. Na verloop van tijd verbeterde dat. Ik herinner me zelfs een krantenkop uit die tijd die meldde dat Urbanus de slagploeg van de tegenpartij had weggevaagd. *Whiffed*, dat vond ik zo'n mooi woord dat het me altijd is bijgebleven.'

Bij zijn terugkeer krijgt hij een instructiefilm mee van de New York Giants. 'Een film van een uur, in kleur,' herinnert hij zich. 'Daarop was goed te zien hoe de werpbeweging moest worden uitgevoerd. Met die film ben ik een paar honderd keer - ja, echt! - het land in geweest, naar alle mogelijke oorden, om te vertellen over mijn belevenissen in de States, uitleg te geven over wat ik had geleerd en die film te vertonen. Dat was toch wel iets bijzonders, optreden voor volle zalen, je verhaal vertellen, vragen beantwoorden. Later heb ik daarvan in mijn maatschappelijke loopbaan nog veel profijt gehad. Een cursus spreken in het openbaar heb ik niet hoeven volgen.'¹

Mensen maken de club: Kees Kroon (II)

In de jaren rond 1965 vonden er enkele uitwisselingen plaats met de Haarlemse honk- en softbalclub Ons Genoegen. Zij zijn in ieder geval één keer bij ons geweest en wat ik me er het beste van kan herinneren, is dat de beide voorzitters het zeer goed met elkaar konden vinden, wat onder meer tot uitdrukking kwam in de consumptie van menig biertje op het aansluitende feest. Wij zijn met onze teams ook een keer naar Haarlem geweest en hebben daar een ontzettend sportief en gezellig weekend gehad, waarbij we waren ingekwartierd bij leden van

¹ Reitsma, T. (red.), Play Ball. Honkbalverhalen uit de dug-out van Nederland. Baarn, 2005, pp. 47-48.

Ons Genoegen. Wim van Dijk en ik sliepen op de kamer van één van de twee bloedmooie dochters des huizes en we hebben die nacht 'schone dromen' gehad.

Elk jaar werd traditiegetrouw de wedstrijd oud tegen jong gespeeld, waarbij de oudjes zich in de meest bizarre outfits presenteerden. Hans Kist (onze voorzitter en al redelijk op leeftijd) werd te allen tijde in staat gesteld om een punt te scoren, waarbij hulp van medespelers (Hans van honk naar honk dragen) en tegenstanders (alle ballen ver naast of over de honken) goed van pas kwam. Opvallend was dat er een zeer familiale sfeer heerste bij wedstrijden en toernooien: de meeste echtgenotes kwamen vrijwel altijd mee, leerden elkaar beter kennen en hadden het meestal erg gezellig.

Ook traditiegetrouw was het toernooi om de Dr. Druiffwisselknuppel op hemelvaartsdag. Deelnemende teams kwamen alle uit de regio Oost en maakten er vaak een dagje uit voor het hele gezin van. Zoals ik al eerder opmerkte, heerste de familiere sfeer overal in honkballend Nederland, ik denk dat het trouwens nog steeds het geval is.

Tot en met het seizoen 1966 speelden we op een grasveld op het Maatveld, waarop met kalklijnen het honkbalveld was uitgezet. In de herfst van dat jaar werd het huidige veld aangelegd, waarbij ook de nodige zelfwerkzaamheid aan de dag gelegd moest worden. Zo hebben we onder andere de dug-outs met de hand uitgegraven, evenals de sleuven voor de drainagepijpen. Dat was werkelijk een heel karwei, maar het was nodig en we hielden het gezellig. Kenmerkend voor de goede sfeer in de omnivereniging de Uitsmijters was dat, hierbij ook een aantal basketballers de hand aan de ploeg sloeg.

Tot de kleedkamers gereed waren, ontvingen we dat seizoen onze tegenstanders in de kleedkamers van de gymzaal aan de Hoornbladstraat. Daar konden ze zich omkleden en verder voorbereiden op de wedstrijd, waarna we naar het Maatveld reden en na de wedstrijd gebeurde dat in omgekeerde volgorde.

Toen het restaurant van het Maatveld klaar was, werden wij verondersteld daar ons te laven, maar de betreffende beheerder was een alles behalve sympathieke man en na één of twee minder prettige ervaringen, zijn we al snel teruggekeerd naar Liedenbaum.

Ook hadden de Uitsmijters een voetbalpoolcommissie. Een aantal van ons (waaronder ik) ging elke vrijdagavond op pad, om ingevulde formulieren op te halen bij leden en ons goed gezinde niet-leden (je had zegeltjes bij je op te plakken) en die in te leveren bij Reina Feenstra (softbal), waar het vaak nog erg gezellig werd. Ik kwam ook bij onze scheikundeleraar de heer Beijer en op een vrijdagavond vroeg hij me, of ik niet beter kon gaan studeren voor het scheikundeproefwerk van de volgende ochtend in plaats van me druk te maken voor de Uitsmijters. Ik heb inderdaad een onvoldoende gehaald voor dat proefwerk: hoezo clubliefd? Na mijn overgang van het Erasmus naar het Christelijk Lyceum (1966) ontmoette daar ik Wim Silva, die ik meenam om kennis te maken met de honkbalsport en dat lukte meteen. We werden hele goede vrienden en hoewel je op een gegeven moment ieder je eigen weg gaat, houden we nog (on)regelmatig contact.

Enkele namen uit die tijd zijn: Wim Silva, Geert Entjes, Wim van Dijk (supersnelle honkloper), Steven Wieten (catcher), Jan Schoppert (2^e honk), Wim Overbosch (verreveld, bij mem zijn we nog wezen kraamschudden met een krentenwegge van twee meter), Ad Meijer, George Endlich, Fred Belscher, Willy Struis, Frits Struis (korte stop), Ad Hardonk, Barry Mekern, Martin Wierink, Fons Jansen, Louis Duzanson (een fantastische Antilliaanse werper, studeerde hier, later weer teruggegaan), Piet Westerink, Ben Mensink, Gert-Jan Verbeek (de zoon van oprichter Wiet), Hein Heinze en Jan van der Molen.

Mensen maken de club: Kees Kroon (III)

Ik weet niet meer in welk jaar, maar ooit zijn we naar de landelijke competitie gepromoveerd en dat was een belevenis. Van Groningen via Winschoten, Apeldoorn, Hilversum en Amsterdam naar Zaandam; we gingen het hele land door. Vaak met de trein 's ochtends rond

koffietijd weg om op tijd (een uur voor aanvang van de wedstrijd) ter plekke te zijn. Een enkele keer waren er voldoende auto's en reden we in konvooi naar onze bestemming. Wat we dan wel misten was het toepen, wat gedurende de gehele treinreis werd gespeeld. Het gebeurde toen overigens regelmatig, dat we maar met zeven of acht man op het station stonden en dan was het een kwestie van dubbeltjes verzamelen en een aantal (niet vast opgestelde) spelers te bellen en over te halen spoorslags op te komen draven.

Ik kan me niet herinneren dat we een echte trainer-coach hadden, totdat Jan Bouwen terugkeerde op zijn oude nest. In mijn beleving was hij de man die de trainingen, het scoren, het tactische spel, enz. structureerde en de eerste echte coach. Tot dan toe deed diegene het die niet aan slag kwam in een inning. Jan stelde onder andere prijzen in voor de beste slagman en de beste velder, dat gebeurde in prijsjes in de vorm van mini-knuppeltjes. Ik zelf heb veel aan hem te danken op honkbalgebied.

In die tijd werd ook het eerste jeugdteam opgericht en het was niet ongewoon, om per week twee keer zelf te trainen en één keer de jeugd. In het weekend speelde je dan zelf om daarna de jeugd te coachen of te scheidsrechteren.

Het seizoen 1967 ben ik uitgeschakeld geweest vanwege een operatie aan mijn knie, maar ik heb toen cursussen scorekaart en scheidsrechter gevolgd en die beide activiteiten stelden me toch in staat, om nagenoeg alle wedstrijden mee te beleven.

Wim Silva en ik maakten in die jaren een kort verslag van elke wedstrijd, die we 's zondagsavonds voor 19.00 uur dienden in te leveren bij Dagblad van het Oosten en waar we een dubbeltje per regel voor vingen.

In die jaren vonden er eens per jaar trainingskampen plaats onder leiding van de bondscoach Charles Urbanus, samen met een coach van een Amerikaanse universiteit (onder meer Archie Allen). Wim Silva en ik werden door de Uitsmijters afgevaardigd naar Dieren, waar we bij leden van de Animals ingekwartierd werden. We hebben heel erg hard moeten werken, maar hebben ook heel veel geleerd, wat we dan weer overdroegen aan onze medespelers.

Van 1968 tot en met 1970 was de Koninklijke Luchtmacht mijn werkgever, waardoor ik wel eens een enkele wedstrijd dreigde te missen, maar een brief van het bestuur aan mijn commandant deed vaak wonderen!

Ik denk dat het rond 1970 is geweest, toen de vaste catcher, Steven Wieten, vertrok naar "zijn" studentenploeg op de (toen nog) THT. Dat betekende voor mij een uitgelezen kans om die begeerde plek in te nemen - daarvoor speelde ik meestal eerste of derde honk..

Dit is volgens mij ook de tijd waarin Jan van der Molen onze coach werd. Hij borduurde in mijn ogen prima door op de door Jan Bouwen ingezette lijn en schiep een prima sfeer naast de redelijk strakke trainingen en coaching. Het werd beter, maar het bleef dus ook gezellig.

1952. John Oosterlaan. Foto: familie Oosterlaan.

11 oktober 1955: enkele Uitsmijters zijn individueel bondslid

De geoeffende handtekening van secretaris D. Baas van de Koninklijke Nederlandse Honkbalbond onder een brief uit Haarlem bevestigt de aanmelding als lid van de bond - als ingangsdatum neemt men het nieuwe jaar. Vanaf 1 januari 1956 lopen er in dus Twente officieel honkballers rond. De geheimschrijver van de bond heeft goed in de gaten dat het een belangwekkend moment is. Hij laat zijn ambtelijke toon niet varen, maar wenst de prille bondsleden onomwonden succes met hun missie: ‘Wij hopen, dat U deze stap nimmer zult betreuren en dat Uw aanmelding nog door vele andere verenigingen in Twente zal worden gevolgd.’

De waakzame lezer zou echter op het verkeerde been kunnen worden gezet. Niet de vereniging is lid, maar het gaat hier om individuele lidmaatschappen. Dit is noodzakelijk om in aanmerking te komen voor een subsidie van de bond en een kist met materialen.

De brief van de bond biedt nog een aardig doorkijkje, want waar komt die merkwaardige naam Uitsmijters toch vandaan? Opmerkelijk is die benaming in elk geval. Mogelijk is de term geboren uit het vrijblijvende en speelse karakter rond de oprichting. De verwijzing naar het honkbal spel is duidelijk, maar ja: die andere betekenissen! Er is in ieder geval niets nieuws onder de zon, want tot op de dag van vandaag komt bij leden van de club af en toe de gedachte op, om de naam te wijzigen – al kan iets dat meer dan een halve eeuw hardnekkig stand houdt natuurlijk niet zo maar uitgevlakt worden.

Dat mag nu wellicht zo zijn, maar de bondsbestuurder Baas denkt er echter in 1955 al het zijne van: ‘Tenslotte doen wij een dringend beroep op U, de naam van Uw vereniging te wijzigen.’ Hij merkt vervolgens heel fijntjes op: ‘Gelet op de andere betekenissen die Uw naam in onze taal heeft, lijkt ons dat beter. Mogen wij hieromtrent nog van U horen?’

Of de eigenzinnige *founding fathers* daadwerkelijk gereageerd hebben (de brave bondssecretaris heeft zelf een achternaam waar ik in dit geval wel raad mee zou weten), zal wel altijd in de mist van de tijd versluierd blijven. Misschien ook, bereikte Baas met zijn vraag een onbedoeld effect. Het heeft er namelijk wel een beetje de schijn van, dat het woord sindsdien als een geuzennaam opgevat dient te worden: Uitsmijters, Go, Go, Go!

Mensen maken de club: Hans Swüste

'Ik denk dat de voedingsbodem voor deze sport in Almelo deels ook ligt op een middelbare school. Het Erasmuslyceum deed in die dagen namelijk mee aan een leraarsuitwisseling met Amerika. We zijn twee jaar achter elkaar met een docent geconfronteerd, die ons als leerlingen enthousiast maakten voor andere, onbekende sporten: basketbal en honkbal. Het werd gespeeld in de gymlessen en tijdens schoolcompetities in de regio.'

Daarnaast speelden ook de veronderstelde verlokkingen van de Amerikaanse droom een rol, want Swüste vervolgt: In diezelfde tijd speelt de interesse voor (Amerikaanse) jazzmuziek, platen kopen en beluisteren en naar concerten gaan. Honkbal past natuurlijk wel in dat rijtje. We trainden op het Sportpark. Je koopt of krijgt een tweede hands handschoen, waar je apetrots op bent - ik heb hem nog.

We worden in het pak gestoken. De broeken en hessen waren dermate hetzelfde, dat ze wel centraal ergens moeten zijn gemaakt. In mijn geheugen kregen we ze voor het eerst aan bij een toernooi (De Hazenkamp?). In ieder geval waren we toen een club waar je mee voor de dag kon komen. Veel trainen en spelen in Hengelo, Nijmegen, in Zwolle tegen ZAC. Het vervoer met auto's van onder meer Gep Westera. We waren een goed team met als beste pitcher Wim Westerink. Ik was tweede honkman, met alle trainingsarbeid van dien.

Van een Amerikaanse penvriend heb ik een keer een (rode) baseballpet gekregen, die ik met trots droeg. Ik weet nog, dat ik mijn eerste schoenen kreeg of kocht, in ieder geval niet in Almelo, maar waarschijnlijk in Amsterdam. Daar waren winkels waar je in die tijd (1958-1959) zulke kekke dingen kon kopen. Ook die schoenen heb ik nog!

Een paar jaar later kwamen er echter andere dingen op mijn pad en toen was er weinig of eigenlijk geen tijd meer voor De Uitsmijters. Zo gaat dat. Mijn interesse voor de honkbal sport is altijd gebleven, want op de TV kijk ik met veel plezier naar wat er zoal in Europa en elders plaatsvindt.'

Competitie 1972. Catcher Kees Kroon aan het werk. Hij merkt over deze foto op: 'Het Dagblad van het Oosten stuurde opnieuw een fotograaf langs, deze keer tijdens een wedstrijd tegen Birds United. Scheidsrechter is Jan van der Molen, die safe geeft, hoewel duidelijk te zien is dat de honkloper uit is. Desgevraagd gaf hij als reden: safe is een veel mooier gebaar op een foto dan out! Gelukkig hadden de meeste krantenlezers dat niet in de gaten.' Foto: Kees Kroon.

Woensdag 11 augustus 1955: honkbal bij Heracles?

Nog een onontbeerlijk onderdeel voor het honkbal spel: een speelveld. Jaap Druijff overlegt zelfs met de firma Ten Cate, of zij hun terrein beschikbaar willen stellen voor het geven van honkbalmiddagen voor de Almelose scholieren van 'middelbare, Mulo en ambachtsscholen'. De honkballers van Uitsmijters '55 trainen twee keer per week tegen een sterk gereduceerd tarief een uurtje op het terrein van het Sportpark, maar een eigen speelveld, een eigen honk is niet voorhanden. De kiene bestuurders van de jonge club weten echter wel raad en die oplossing ligt letterlijk en figuurlijk heel dicht bij huis: om precies te zijn aan de Bornsestraat.

Een niet ongebruikelijke constructie in de sportwereld is in die jaren een combinatie van een voetbal- en een honkbalvereniging. Gedurende de zomermaanden ligt de voetbalcompetitie stil en honkbal biedt – in de opvattingen van die dagen - een uitstekende mogelijkheid om de conditie op peil te houden. Roemruchte voetbalclubs als Haarlem (vanaf 1923), Blauw-Wit (vanaf 1922), EDO, Hermes DVS, Feyenoord, Sparta, PSV (vanaf 1941) en ook Ajax (vanaf 1922) kennen dan ook van oudsher een combinatie: het is niet voor niets dat latere coryfeeën als Cruijff en Neeskens ook hun mannetje stonden als honkballer. Johan Neeskens reikte in 1967 zelfs tot het Nederlands BRL-team, getuige de tekst en een foto in een artikel in september 1967 in Honkbal/Baseball.

Een beetje sportman doet natuurlijk ook in meerdere takken van sport van zich spreken en het honkbal stond bij deze voetbalclubs dan ook eveneens op een hoog peil: Ajax weet zich bijvoorbeeld honkbalkampioen van Nederland in 1928, 1942 en 1948), en dat kunstje lukt een voetbalclub als het Amsterdamse Blauw-Wit in de periode 1928 – 1951 maar liefst zeven keer. Bij het veertigjarige bestaan van de Nederlandse Honkbalbond (toen nog zonder het predikaat ‘Koninklijk’) in 1952 verschijnt een jubileumtijdschrift. Daarin is onder meer een artikel opgenomen, dat spreekt over Henk Schijvenaar, Cor Wilders en Joop Odenthal: drie mannen die het zowel tot honkbal- als voetbalinternational schopten (en sloegen). Odenthal is trouwens later nog trainer van het Hengelose Achilles, zo blijkt uit een brief van Gep Westera van 16 mei 1958 en uit een ongedateerd krantenartikel in het verenigingsarchief rond honkbal in Hengelo.

Kort en goed: de combine voetbal en honkbal is in die begintijd een voor de hand liggend alternatief, dat door de Uitsmijters '55 dan ook gretig wordt opgepakt.

Uit strategische overwegingen nemen de honkballers dus contact op met de Almelose voetbalvereniging Heracles. Zij hopen natuurlijk gebruik te kunnen maken van de naamsbekendheid van de zwart-witten, maar het brengt meer voordelen met zich mee: een speelveld en wellicht ook een wat ruimere kas. Bovendien krijgt de jonge vereniging zo aardig de wind in de zeilen. De Tweekleur Omhoog, dus.

Klaarblijkelijk vind men het ook bij Heracles een puik plan, want Dagblad van het Oosten van woensdag 10 augustus 1955 kopt in een artikel: *‘Heracles heeft thans - als eerste voetbalclub in het Oosten - een honkbalafdeling - Eind september demonstratie’*. De Uitsmijters '55 zullen, zo meldt het artikel, als nevenafdeling aan de gelederen van de voetbalclub verbonden worden. Zeer opmerkelijk is de vermelding, dat de honkbalvereniging ook onder ‘de naam Heracles aan een eventuele toekomstige competitie’ deel zal gaan nemen.

Dagblad van het Oosten van woensdag 10 augustus 1955. Foto: Stijn van der Woude.

We weten nu, dat het allemaal niet zo gelopen is. Mogelijk spelen de perikelen rond de invoering van het profvoetbal een rol, daarnaast gaat het de voetballers van Heracles – ook toen al – in sportief opzicht niet helemaal voor de wind. Het blijft een beetje gissen naar de toedracht. Wel is duidelijk dat de start van de samenwerking bepaald niet florissant verloopt: in Dagblad van het Oosten van maandag 26 september 1955 is naast het verslag ook een apart stukje opgenomen, getiteld *'Tegendeel van propaganda'*. Daarin beklagt het bestuur van de Uitsmijters zich: *'dat de vele honkbalenthousiasten bij aankomst aan de loketten moesten vernemen, dat zij de normale entree voor een voetbalwedstrijd van Heracles (o.a. overdekte tribune fl. 2,50) moesten betalen.'* Daarvoor krijgt het publiek overigens wel waar voor zijn geld: men mag ook de voetbalmatch aanschouwen. Het bestuur van de honkbalclub schudt er echter het wijze hoofd over: *'een staaltje van treurige organisatie. Een dergelijke handelwijze kan er bezwaarlijk toe bijdragen, geestdrift voor de honkbalsport op te wekken. Integendeel.'* Waarvan akte. Is het een toevallig en ongelukkig voorval of is het een keerpunt in de nobele en goede bedoelingen? Hoe dan ook: de clubs zien uiteindelijk af van de beoogde samenwerking. Het had wel iets moois kunnen worden tussen het nietige Uitsmijters en de grote broer aan de Bornsestraat.

Toch zijn de verhoudingen ook weer niet voor altijd bedorven, want op 18 maart 1959 schrijft secretaris Westera dat onderhandelingen met het Heraclesbestuur weer op niets zijn uitgelopen. De aanhouder wint: bij Rietvogels start in de lente van 1959 daadwerkelijk een aantal spelers met honkballen en ook bij Heracles houdt Westera vol. Zo vraagt hij op 30 september 1960 of de Uitsmijters een honkbaldemonstratiewedstrijd kunnen spelen voorafgaand aan de bekerwedstrijd tussen Heracles en het Utrechtse DOS.

Zondag 25 september 1955: de eerste officiële honkbalwedstrijd in Overijssel

Het werd al een maand eerder aangekondigd en men houdt woord bij Uitsmijters '55. De in het nieuwsblad beloofde honkbalvertoning komt er en voor het eerst wordt er in Oost-Nederland een wedstrijd gehonkbald. Het journaal spreekt met gevoel voor pathos van een *'belangrijke en historische gebeurtenis'*. De oprichters van Uitsmijters '55 pakken het

opnieuw slim aan. In Dagblad van het Oosten van zaterdag 24 september staat een uiterst wervend artikel: *‘Interessante demonstratie - Amerikanen honkballen morgenmiddag in Almelo – Uniek gebeuren voor heel Twente’*. De lead van het geschrift gaat vervolgens nog geestdriftiger van start: *‘Voor het eerst in de geschiedenis van de ruim veertigjarige honkbalsport in Nederland zal morgenmiddag in Twente een officiële wedstrijd tussen een bondsteam en een Amerikaans negental worden gespeeld. Dit treffen, dat bedoeld is als propagandawedstrijd voor de jonge Almeloze vereniging “De Uitsmijters” zal op het Heraclesterrein te Almelo plaats hebben.’* In de gebruikelijke wedstrijdadvertentie in diezelfde krant staat onder de aankondiging van de match tussen Heracles en het Goudse ONA inderdaad klein vermeld: *‘Aanvang honkbaldemonstratie 1 uur’*.

Er kan aangenomen worden, dat zowel De Munck, als Wiersma, Kuijs, Van der Hart, Klaasens en Schaap weer serieus in

ning houdend met vooruitgang van spelers als Wiersma, Kuys, De Bruijkere e.a., misschien zelfs nog betere! Enig optimisme is wel op zijn plaats.

Interessante demonstratie

Amerikanen honkballen morgenmiddag in Almelo

Voor het eerst in de geschiedenis van de ruim veertigjarige honkbalsport in Nederland zal morgenmiddag in Twente een officiële wedstrijd tussen een bondsteam en een Amerikaans negental worden gespeeld. Dit treffen, dat bedoeld is als propagandawedstrijd voor de jonge Almeloze vereniging „De Uitsmijters”, zal op het Heraclesterrein te Almelo plaats hebben. Iedereen is welkom zonder dat men er voor behoeft te betalen en de wedstrijd vangt om 1 uur aan.

Uniek gebeuren voor geheel Twente

Dit zal voor Almelo en eigenlijk voor geheel Twente een belangrijke en historische gebeurtenis worden. Honkbal immers is in deze streken een nog volkomen onbekende tak van sport en dat men nu in de gelegenheid is om twee zeer sterke ploegen aan het werk te zien, mag uniek het werk te zien, mag uniek het werk te zien, mag uniek het werk te zien.

ari
Fr
ech
zeg
ren
mer
vict
Dev
nen
onds
den
Pied
Dult
twee
knoc
ne pu
en in
hand
veren
Dit
telheit
chine”
van de
met p
(Portug
Tribun
vierte
dus op
Hors C
„Hoe
zouke
strijd
like pre
maat in
Hans

Dagblad van het Oosten van zaterdag 24 september 1955. Foto: Stijn van der Woude.

Rond dat tijdstip wordt dus op zondag 25 september 1955 de eerste honkbal in officieel wedstrijdverband gepitcht. Die sportieve gebeurtenis ging aan de mensen in Almelo en omgeving zeker niet ongemerkt voorbij, want op maandag 26 september volgen in Dagblad van het Oosten nog twee primeurs: het eerste wedstrijdverslag en de eerste krantenfoto van een honkbalwedstrijd in Overijssel. Het Amerikaanse Sabre-team uit Soesterberg moet helaas verstek laten gaan, zodat de wedstrijd gaat tussen De Kieviten, het propagandateam van de Nederlandse honkbalbond, en het negental van het Haarlemse HCK. De bondsmannen trekken

met 8 tegen 4 aan het langste eind: *'dankzij beter en sneller fielden'*, zo meldt het krantenrelaas. Jaap Druijff draagt overigens zijn steentje bij aan de sfeer, want hij voorziet als stadionspeaker, gelijk een heuse Philip Bloemendal, de match van commentaar. Voorwaar een sterke en doordachte zet, om de koudwatervrees bij het eenkennige voetbalpubliek te doorbreken.

Een nieuwe tak van sport in Overijssel dus, al dienen de groentjes hun plaats wel te kennen – het voetbal gaat voor. De krant meldt droogjes: *'in verband met het aanvangstijdstip van de voetbalwedstrijd Heracles-ONA moest met acht innings worden volstaan'*.

Dagblad van het Oosten van maandag 26 september 1955. Foto: Stijn van der Woude.

Goed honkbal in Almelo

Kieviten sloegen H.C.K. door beter veldwerk

Amerikanen lieten verstek gaan

(Van een onzer verslaggevers)

Ondanks de teleurstelling over het feit, dat het Amerikaanse Sabre-team uit Soesterberg als gevolg van dienstredenen verhinderd was te komen, hebben de toeschouwers, die Zondagmiddag de honkbaldemonstratie tussen het bondsnegental De Kieviten en het Haarlemse HCK bijwoonden, een aantrekkelijke partij honkbal, de eerste in Twente, kunnen beleven. Dank zij beter en sneller velden wonnen de Kieviten verdiend met 8—4.

De Kieviten kwamen al vrij spoedig op winst, maar het duurde toch nog tot de vierde innings, voor zij een beslissende voorsprong konden nemen. Met een tweehonkslag en twee honken be-

zet scheen HCK reeds in de tweede slagbeurt van het bondsteam een duidelijke nederlaag tegemoet te gaan, maar de Haarlemmers herstelden zich bijtijds.

Een homerun in de derde innings bracht de Kieviten op 3-0, doch HCK kwam met een verrassende driehonkslag prompt terug. In de vierde en vijfde slagbeurt van het bondsteam zakte het veldwerk van de Haarlemmers ineen. Slordigheden en te grote risico's gaven de witten volop gelegenheid tot scoren en zo groeide hun voorsprong tot 7—1. De zesde innings toonde een herstel bij HCK; er werd van pitcher gewisseld en het veld werd sterker. De slagbeurt leverde drie punten op. In de zevende innings stelden de bondsmannen hun zege veilig.

In verband met het aanvangstijdstip van de voetbalwedstrijd Heracles-ONA moest met acht innings volstaan worden.

Kieviten	1	0	2	2	2	0	1	0	8
HCK	0	0	1	0	0	3	0	0	4

Dagblad van het Oosten van maandag 26 september 1955. Foto: Stijn van der Woude.

25 oktober 1955: het eerste bestuur aan slag

Een honkballer kan natuurlijk niet zomaar het gras op en de kersverse vereniging heeft dan ook materialen nodig. Daar is in onze tijd natuurlijk relatief eenvoudig aan te komen, maar dat is in de jaren vijftig van de vorige eeuw toch echt een heel ander verhaal. Jan Bouwen: 'De toenmalige honkbalbond voorzag daarin door een materiaalkist beschikbaar te stellen, die uit allerlei bronnen afkomstig waren, onder meer van de Amerikaanse krijgsmacht, die in Duitsland was gelegerd. Deze materiaalkist was te leen en diende ieder jaar opnieuw aangevraagd te worden. Voor zover ik mij kan herinneren, heeft de groep drie of vier jaar gebruik gemaakt van die kist.' De honkballers kunnen gelukkig ook via de bond de hand leggen op de benodigde uitrusting. Op 25 oktober 1955 sluit een deputatie van het Bleesing Fonds (een bondsorgaan dat startende en nooddrufte verenigingen de helpende hand biedt) een 'overeenkomst van huurkoop van honkbalmateriaal' af met het kakelverse bestuur van Uitsmijters '55.

Voorzitter van het eerste uur is Jaap Druijff, John Oosterlaan is secretaris, Hans Emanuel is penningmeester en Gep Westera is lid. Voor de lieve som van 307,50 gulden beschikt de jonge vereniging over: 1 slaghout, 1 bal, 1 stel platen, 1 stel honken, 1 bodyprotector, 1

masker, 1 catcherhandschoen en 8 veldhandschoenen. Niet veel, dus en de spelers zullen zeer zuinig moeten zijn op hun spullen. Maar er kan gespeeld worden en overigens gaat het in de jaren daarna heel hard met de toerusting, want in mei 1958 kan de club al beschikken over een kist met honkbal materiaal met een veelvoud aan spullen: de groei zit er stevig in.

Uitsmijters '55: bestuursleden en functies.²

<u>Jaar</u>	<u>Voorzitter</u>	<u>Secretaris</u>	<u>Penningmeester</u>	<u>Wedstrijdsecretaris</u>	<u>Overige bestuursleden</u>
1955	Jaap Drijff ³	John Oosterlaan	Hans Emanuel	-	Gep Westera
1956	Jaap Drijff	John Oosterlaan Gep Westera ⁴			
1957	(?) Hans Emanuel Hans Kist ⁵	Gep Westera	John Oosterlaan	-	-
1958	Hans Kist	Gep Westera	Peter Glazenburg	Harley van 't Spijker	J. Veldhuis Jan Bouwen
1959	Hans Kist	Gep Westera	Jan Bouwen	Harley van 't Spijker	-
1960	Hans Kist	Gep Westera	Jan Bouwen	Gep Westera	-
1961	Hans Kist	Gep Westera	Jan Bouwen	Jan Bouwen	Max Anthonijs Henk Nijholt MC) ⁶ Geertje Westerink Jane Honing (SB)
1962	Hans Kist	Gep Westera	Jan Bouwen	Wim Petersen	Max Anthonijs Henk Nijholt (MC) Geertje Westerink Jane Honing (SB)
1963 ⁷	Hans Kist	Gep Westera	Albert Slot	Wim Petersen	Henk Nijholt (MC) Geertje Westerink Jane Honing (SB) ⁸
1964	Hans Kist	Gep Westera	Albert Slot	Max Anthonijs	Henk Nijholt (MC) Jane Honing (SB) ⁹
1965 ¹⁰	Hans Kist	Gep Westera	Albert Slot	Max Anthonijs Gea Gast (SB)	Henk Nijholt (MC) Bep Dadema (SB) ¹¹
1966 ¹²	Hans Kist	Gep Westera	Albert Slot Gea Gast (SB) ¹³	Wim Overbosch	Max Anthonijs Henk Nijholt (MC)
1967	Hans Kist	Gep	Albert Slot ¹⁵	Kees Kroon (HB)	Henk Nijholt (MC)

(HB)		Westera ¹⁴ Jan Bouwen (HB) Reina Feenstra (SB)		Reina Feenstra (SB) G. Middelwijk (HB) Joke van Aken (SB)	
1967 (SB)	Reina Feenstra	Reina Feenstra	Joke van Aken	Reina Feenstra	
1968 (HB)	Hans Kist	Jan van der Molen	Cees van Dijk	Kees Kroon (HB) Steven wieten (HB) Joke van Aken (SB) ¹⁶ H. de Vries (SB)	Henk Nijholt J. Schoppert (MC)
1968 (SB)	Hans Kist	H. de Vries	Cees van Dijk	H. de Vries	
1969 (HB)	Hans Kist	Jan van der Molen	Cees van Dijk	Wim van Dijk	
1969 (SB)	Jan van der Molen	Lidy van Aken	Cees van Dijk	Lidy van Aken	
1970	Hans Kist	Kees Kroon	Albert Slot	Kees Kroon (HB) Marian Wermers (SB)	
1971	Hans Kist Albert Slot ¹⁷	Marian Wermers- Schaapveld	Hans Stokkelaar	Wim van Dijk (HB) Marian Wermers SB)	Jan van der Molen (TC)
1972 (HS)	Hans Kist H.J. Oldeman Albert Slot	Marian Wermers- Schaapveld	Hans Stokkelaar John Middendorp (vanaf 1 maart)	Wim van Dijk (HB) Marian Wermers (SB)	Wim van Dijk (MC)
1973 (HS)	H.J. Oldeman ¹⁸ Albert Slot	Marian Wermers- Schaapveld	John Middendorp	Marian Wermers- Schaapveld (SB)	Frits Struis (MC)
1974	Albert Slot	Marian Wermers- Schaapveld	John Middendorp Ernst Sommer	Jan van der Molen	Frits Struis (MC) Jan Lankamp
1975	Albert Slot	Jan Lankamp	Ernst Sommer	Jan van der Molen	Henk Hoogenberg
1976	Albert Slot Henk Hoogenberg ¹⁹	Jan Lankamp	Ernst Sommer	Colbert James	Henk Hoogenberg Jennie Mooy-Edel (SB) ²⁰
1977 ²¹	Henk Hoogenberg	Jan Lankamp	Ernst Sommer	Colbert James	Jennie Mooy-Edel (SB)
1978	Charles Oude Stegge	Jan van der Molen	Ernst Sommer	Jan van der Molen	Jan van der Molen (TC) J.G. Ballast (SB)
1979	Charles Oude Stegge	Norbert Eppers	Ernst Sommer	Wim van Dijk (SB) Tjeerd Zijsling (HB)	Jan van der Molen (TC)
1980	Charles	Norbert	Ernst Sommer		J.G. Ballast (SB)

	Oude Stegge	Eppers	Charles Oude Stegge		Jan van der Molen
1981	Charles Oude Stegge	Norbert Eppers	Charles Oude Stegge	Jan Zijsling (HB) Lia Brink-Jansen (SB)	Wim van Dijk (TC) Frits Struis (MC)
1982	Albert Brink	Norbert Eppers	Frits Struis	Jan Zijsling (HB) Lia Brink-Jansen (SB)	Wim van Dijk (TC) Frits Struis (MC)
1983	Albert Brink	Norbert Eppers	Frits Struis	Jan Zijsling (HB) Lia Brink-Jansen (SB)	
1984	Wim van Dijk	Norbert Eppers	Frits Struis	Jan Zijsling (HB) Angela Gerards (SB)	-
1985	Jan van der Molen	Peter Brouwer	Rienk Stuurwold	Ronald Eppers (HB) Angela Gerards (SB)	Frits Struis (MC) Ernst Sommer (vice-voorzitter)
1986	Ronald Eppers	Peter Brouwer	Rienk Stuurwold	Erik Wind	Frits Struis (MC) Angela Gerards Ernst Sommer
1987	Peter Brouwer	Peter Brouwer	Rienk Stuurwold	Erik Wind ²²	Ben Mensink
1988	Peter Brouwer	Peter Brouwer	Rienk Stuurwold	Erik Wind	Ben Mensink
1988/ 1989 ²³	Sjors Lammerts	Yvette ten Hoove-Slokkers	Peter Brouwer	Yvette ten Hoove-Slokkers	Ben Mensink (2 ^e penningmeester) Theo Mäkel (vice-voorzitter) Paul Sommer Wim van Dijk
1989	Paul Sommer	Ronald Eppers	Ernst Sommer		Soanny Verhaegh Wim van Dijk
1990	Paul Sommer	Ronald Eppers	Ernst Sommer		Soanny Verhaegh Wim van Dijk
1991	Paul Sommer		Ernst Sommer		Soanny Verhaegh Wim van Dijk Martin Aalderink
1993	Paul Sommer	Martin Aalderink	Ernst Sommer		Soanny Verhaegh Wim van Dijk
1994	Paul Sommer	Martin Aalderink	Ernst Sommer		Paul Reijnders Wim van Dijk
1995	Paul Sommer	Martin Aalderink	Ernst Sommer		Paul Reijnders Wim van Dijk
1996	Bennie Serra van Limbeek	Jurjen Mensink	Ton Platel	Reinhold Girschik	Rein Schipper
1997	Bennie Serra van Limbeek	Jurjen Mensink	Ton Platel	Reinhold Girschik	Rein Schipper
1998	Bennie Serra van	Manon Geist	Ton Platel	Reinhold Girschik	Rein Schipper

	Limbeek				
1999	Edward Nijhoff	Manon Geist Rein Schipper	Ton Platel	Reinhold Girschik	
2000	Edward Nijhoff	Rein Schipper	Ton Platel	Reinhold Girschik	Peter Veurink (PR)
2006	Hans ter Steege	Marjoke ter Horst	Henk Meerdink	Dick Reijndorp	Manon Geist (AC) Clem van Munster (TC) Nico van der Woude (PR)
2007	Cor Faro	Marjoke ter Horst	Henk Meerdink	Dick Reijndorp	Manon Geist (AC) Clem van Munster (TC) Nico van der Woude (PR)
2008	Cor Faro	Henk Meerdink (a.i)	Henk Meerdink	Ron van den Broek	Clem van Munster (TC) Margo Oude Bennink-Kwekkeboom

22 februari 1957: tegenstanders?

Een mooie paradox in de sport: de geliefde en gehate tegenstrever. Wie zich wil meten in de sport heeft een opponent nodig, anders valt er niets te winnen. In de beginjaren is dat voor de Uitsmijters een zonderling probleem: als je zelf met veel pijn en moeite sportlieden en materiaal bij elkaar hebt geschaapt, tegen wie speel je dan?

Gep Westera verwoordt het zelf in een brief op 16 mei 1958 als volgt: 'Een handjevol honkbalenthousiasten uit Amsterdam en Nijmegen door het lot in Almelo terecht gekomen, vatten het plan op om ook hier te gaan honkballen. Dit was een hele opgaaft, daar er geen geld was en geen materiaal. Door middel van het Bleesingsfonds zijn wij er in geslaagd een team uit te rusten, doch toen begon de ellende pas goed, want er waren geen tegenstanders.'

Jan Bouwen graaft anno 2007 in zijn geheugen: 'Dat onderwerp tegenstander kwam in feite pas in het voorjaar van 1955 aan de orde. In het Oosten van het land waren soortgelijke honkbalactiviteiten in ontwikkeling bij Robur et Velocitas uit Apeldoorn en er was een honkbalafdeling van een atletiekvereniging in Hengelo. Van enig competitieverband was nog geen sprake! Het bleef voorlopig bij onderling georganiseerde wedstrijdjjes. Dan eens in Almelo, een volgende maal troffen we elkaar in Apeldoorn of Hengelo. Eén van deze wedstrijdjjes is als voorprogramma bij een voetbalwedstrijd van Heracles op de Bornsestraat gespeeld. Alles gebeurde met hart voor de zaak, maar het was natuurlijk allemaal nogal primitief. We moesten bijvoorbeeld zelf scheidsrechteren en er was natuurlijk ook nog geen officiële kleding. Ik kan me ook nog wel herinneren, dat we in de beginjaren van de club enkele keren deelgenomen hebben aan een honkbaltoernooi in Nijmegen bij de vereniging De Hazenkamp.'

Jan Bouwen

Van 8 september 1935, actief als speler, aanvoerder, trainer/coach, commissielid en bestuurslid. Speelt vanaf de registratie (1968) 10 wedstrijden voor Uitsmijters '55, maar speelt ook al in de jaren daarvoor, vanaf de oprichting, zodat het totale aantal veel hoger ligt. Ereid van de vereniging. Dagblad van het Oosten vrijdag 31 mei 1957: 'homerunhitter Jan Bouwen', slaat op hemelvaartsdag 1957 tijdens het eerste honkbaltoernooi in Twente, de Dr. Druiffwisselknuppel, de eerste officiële homerun in Overijssel. Foto's: archief Uitsmijters '55.

De verbinding met die club komt niet uit de lucht vallen, want enkele mannen van het eerste uur hebben een verleden in het Nijmeegse.

Nu de Almelose vereniging vaste vormen begint aan te nemen, wil men meer. Op 22 februari gaat daarom een brief de deur uit naar de bond, waarin sprake is van het voornemen om een officieuze competitie te beginnen met vijf teams uit de regio: Achilles Hengelo (twee teams), Uitsmijters Almelo, Erasmus Lyceum en Christelijk Lyceum. Men wil verder een scheidsrechterscursus gaan geven en – het wordt steeds echter - zoveel mogelijk in honkbalkleding gaan spelen. Secretaris Westera vraagt daartoe om een patroon van een honkbalpak en Wil Oosterlaan, de vrouw van John, meldt dat zij inderdaad zelf honkbalpakken heeft genaaid. De handnijvere vrouwen leveren zeer beslist geen half werk: de schaarse teamfoto's uit die tijd laten trotse en lachende honkballers in hun schitterende uniformen zien.

Ten slotte heeft men in het schrijven van 22 februari 1957 ook het plan opgevat om wellicht zelf een toernooi te organiseren. Het blijft niet slechts bij voornemens: in de eerste weken van juni 1957 gaat zowaar een onofficiële Twentse honkbalcompetitie van start en het beloofde eigen toernooi van Uitsmijters '55 komt er - inderdaad nog dat jaar.

In het Uitsmijtersarchief zit een uitgebreid wedstrijdverslag uit juni 1957. Uitsmijters wint daarin met 8-7 van Achilles Hengelo. Ook de stand van de officieuze competitie staat genoteerd: Uitsmijters I en II staan ook in die volorde in het rijtje, gevolgd door Achilles I, Christelijk Lyceum en Achilles II draagt de rode lantaarn.

Verder is in het archief een persbericht van een wedstrijd tegen Achilles Hengelo opgenomen van 4 juni 1959, waarin ook weer de resultaten van de onderlinge competitie staan.

Uitsmijters leidt de dans, gevolgd door Achilles en Robur. Nog later gaan de Uitsmijters de boer op bij de voetbalverenigingen in Almelo en het lukt zowaar om Rietvogels warm te laten lopen voor een honkbalafdeling.

Tussen alle bedrijven door speelt men ook regelmatig toernooien. In het archief zit een briefje van 25 juni 1956, waarin staat dat de Uitsmijters deel zullen nemen aan een niet nader genoemd toernooi, al eerder, op 10 april van dat jaar, is er een rooster van een treffen op zaterdag 21 april in Nijmegen bewaard gebleven. Het archief bevat een krantenartikel gedateerd '28 en 29 april 1956' met daarin een verslag van het toernooi om de NEC-beker in

Nijmegen. Uitsmijters 'dat nog niet in competitiewedstrijden uitkomt' verliest van The Catchers 'zeer eervol met 5-2' en van De Hazenkamp 1. 'Almelo ging niet geheel teleurgesteld naar huis, want de "Uitsmijters" kon De Trekvogels met 5-3 klop geven. Een goede prestatie van deze oostelijke ploeg.'

30 augustus 1959, Toernooi Robur et Velocitas '58. Staand: Cees Hagenraats, Hans Swüste, Leen Scheper, Jan Bouwen, Ron van Hoof, Henk Nijholt. Zittend: Steven Wieten, Harley van 't Spijker, Hans Schaap, Gerard Wessels, Wim Westerink, Max Anthonijs. Foto's: archief Uitsmijters '55.

Daar blijft het spelen voor die zomer niet bij, want er worden op dat evenement contacten gelegd. Jaap Druijff ontvangt daarom een brief, gedateerd 17 juni, met daarin een uitnodiging. Op zondag 19 augustus 1956 speelt het team dan ook mee om de 'C.H.K. Winterwerpbeker', georganiseerd door het Amsterdamse Catchers. Op zaterdag 12 april 1958 wordt het Uitsmijtersteam derde op een rayontoernooi in Nijmegen., terwijl er op 31 augustus van dat jaar bij WHC in Winschoten gespeeld wordt. Het noemen waard is ook een toernooi op zondag 30 augustus 1959 bij Robur te Apeldoorn. In de uitnodiging is expliciet sprake van de mogelijkheid, om voor 1 gulden een negentalfoto te laten maken 'op briefkaartformaat'. Daar is klaarblijkelijk gebruik van gemaakt, want op die mooie zomerdag schiet de fotograaf het oudst bekende teamkiekje van de vereniging.

Volledigheid kan bij de opsomming van toernooideelnames zeker niet nagestreefd worden, want tot op de dag van vandaag ontmoeten honk- en softballers elkaar graag op toernooien - en dan het liefst op warme, lome zomerdagen: we spreken immers niets voor niets over 'the boys of summer'.

30 augustus 1959, Toernooi Robur et Velocitas '58.

Dinsdag 26 maart 1957: afscheid van Jaap Druijff

'Patiënten spelen voor Sinterklaas – ongedwongen afscheid van dokter Druijff. Gisteravond tegen achten stonden er niet minder dan 22 patiënten op de stoep van dokter J.H. Druijff aan de Wierdensestraat. Naar de opgewekte stemming te oordelen zat "de pijn niet erg diep".'

Zo vangt het artikel in Dagblad van het Oosten aan, met een prominente foto van een geroerde dokter temidden van de hem omringende cliënten. De arts en zijn gezin gaan emigreren naar Amerika, meer precies naar Baltimore. Marja Slot-Westera weet hoe de vork in de steel zat. De dochter van Gep Westera meldt: 'De familie Druijff behoorde tot de vriendenkring van mijn ouders. We hebben thuis dus goed meegekregen, waarom ze vertrokken. Zij maakten zich namelijk ernstige zorgen over de toekomst van hun kinderen. In het jaar daarvoor was er de grote opstand in Hongarije geweest en daar bleef bij de familie Druijff dus een onbehaaglijk gevoel knagen - vandaar het vertrek. Uiteindelijk komt het gezin overigens terecht in Memphis, Tennessee en de huisarts Jaap Druijff specialiseert zich uiteindelijk tot psychiater.' De Koninklijke Nederlandsche Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst meldt bij navraag dat van dokter Druijff maar weinig bekend is: hij is geboren op 21 oktober 1919 en hij studeert volgens de telefonische opgave van de KNMG 'niet aan de Vrije Universiteit', dus aan de Universiteit van Amsterdam. De bul van de medische faculteit krijgt Druijff op 21 januari 1948 en in de jaren daarna volgt dus een niet al te honkvast bestaan.

Dr. Jaap Druijff

Van 21 oktober 1919, overleden 13 juli 1983, oprichter, voorzitter 1955-1957, ere-voorzitter van de vereniging. Honkbalt in Amsterdam bij V.V.V.A. Emigreert in 1957 naar de Verenigde Staten, gaat uiteindelijk naar Memphis en verandert zijn familienaam in Druff. Het toernooi om de Dr. Druiffwisselknuppel dat vanaf 1957 in de loop van de jaren tientallen keren door Uitsmijters '55 georganiseerd is, draagt zijn naam. Foto: Marja Slot-Westera.

In Almelo heeft hij in ieder geval vier jaren zijn praktijk uitgeoefend. Jaap Druiff heeft in ieder geval een sportieve aard, want op 29 mei 1954 staat in Dagblad van het Oosten een curieus voetbalverslag. Jaap Druiff staat daags daarvoor geposteed op het middenveld van een team van Almelo'se medici. Zij halen in een wedstrijd op het Sportpark tegen een elftal van onderwijzers een fiks bedrag op voor het Rode Kruis. De geneesheren delven met 4 tegen 5 het onderspit, maar Druiff doet van zich spreken: het eerste doelpunt komt van zijn slof. Gemakkelijk zal het afscheid van die stad voor de familie Druiff niet geweest zijn. In het eerder vermelde krantenartikel is Druiff in ieder geval niet zonder luim en ironie lovend over de Aastad: *'Mijn capaciteiten als arts kunnen jullie niet beoordelen, maar dat ik plezierig met de mensen omging lag niet aan mij, maar aan jullie. Ik heb in verschillende delen van het land gewerkt, maar het allerplezierigst hier in Almelo.'*

Even verderop laat hij zich ook uit over het hoe en waarom van het afscheid: *'Altijd zat me de onrust reeds in het bloed en als semi-arts wilde ik vroeger reeds naar Zuid-Afrika, later weer naar de Congo. Nu is het Amerika geworden, voornamelijk door het contact dat wij verleden jaar kregen met de Amerikaanse leraar Walker, die tijdelijk aan het Erasmuslyceum is verbonden. En het is ook voor de toekomst van de kinderen dat wij gaan vertrekken.'*

Bij de Uitsmijters '55 is het aanstaande vertrek van de voorzitter ook bekend, want op 22 februari 1957 noteert Gep Westera in een brief aan de bond: 'Verder ter informatie voor U, dat de heer Druiff wegens emigratie de functie van voorzitter heeft neergelegd, dat de heer Oosterlaan penningmeester is en dat de heer Westera het secretariaat op zich heeft genomen. Wij hopen dat de heer Emanuel de functie van voorzitter op zich zal nemen, doch deze heeft nog geen besluit genomen.'

30 mei 1957: eerste toernooi Dr. Druiffwisselknuppel 'een eeuwig durende wisselprijs'

Uitsmijters '55 grijpt het vertrek van Jaap Druiff aan, om zelf een toernooi te organiseren. Op woensdag 29 mei 1957 staat er een aankondigend artikel in Dagblad van het Oosten. In de rubriek Stadsnieuws staat: *'Primeur voor Almelo – Honkbaltoernooi in het Sportpark'*. Het artikel trapt af: *'Morgen op hemelvaartsdag beleeft Almelo een Twentse primeur op sportgebied. Voor het eerst zal op het terrein van het Sportpark een honkbaltoernooi worden gehouden onder de bepalingen van de Kon. Ned. Honkbal Bond.'*

Deelnemers aan het honkbal treffen zijn: twee teams van Uitsmijters '55, het eerste en tweede team van Achilles uit Hengelo en een negental van het Christelijk Lyceum uit Almelo. Zij zullen gaan strijden om de felbegeerde Dokter Druiffwisselknuppel. *'Deze trofee, genoemd naar de arts die mede de stoot heeft gegeven tot de ontwikkeling van de honkbalsport in Almelo, zal de inzet vormen van het toernooi, dat een jaarlijks terugkerend evenement belooft te worden.'* De dag na het toernooi staat een uitgebreid verslag in Dagblad van het Oosten en de persmusketen ronken er lustig op los: *'Aantrekkelijk hitten in Almelo – Uitsmijters wonnen eerste honkbaltoernooi in Twente'*. De Dokter Druiffwisselknuppel blijft dus in Almelo. In de wedstrijd rapportage komt de Almelo'se honkbalclub goed voor de dag. Enkele spelers krijgen de nodige lof toegezwaaid: *'De afslagbeurt die Uitsmijters 1 daarna tegemoet ging, kreeg bijzonder betekenis daar Bouwen een prachtige homerun sloeg in het midden-achterveld. De eerste in Overijssel!'* Verderop in het artikel is dan nog sprake van *'de homerunhitter Bouwen'*. Ook het prima pitchen van Wim Westerink en John Oosterlaan blijft niet onvermeld. Opnieuw is de dubbele rolbezetting opvallend: arbiter die dag is *'arbiter Kist'*

– dat zal dan wel de voorzitter zijn en de dagprijs wordt uitgereikt door ‘de heer Glazenburg’:
die zien we ook al terug op de oudste ledenlijst van de jonge vereniging.

Dagblad van het Oosten van woensdag 29 mei 1957. Foto: Stijn van der Woude.

Jaargangen van de Dr. Drijffwisselknuppel²⁴

<u>Jaar</u>	<u>Datum</u>	<u>Locatie</u>	<u>Winnaar</u>	<u>Bijzonderheden</u>
1957	30 mei (hemelvaartdag)	Sportpark	Uitsmijters '55 (Almelo)	Twee uitgebreide krantenberichten voorhanden (Dagblad van het Oosten en Twentsche Courant 31 mei 1957).

1958	15 mei (hemelvaartdag)	Sportpark	Uitsmijters '55 (Almelo)	Twee beperkte krantenberichten voorhanden (Dagblad van het Oosten en Twentsche Courant 16 mei 1958).
1959	7 mei (hemelvaartdag)	Sportpark	HV Halfweg (Halfweg)	Uitgebreid krantenbericht voorhanden (Dagblad van het Oosten 9 mei 1959). Verslag in Honkbalnieuws (15 mei 1959).
1960	26 mei (hemelvaartdag)	Sportpark	Robur '58 (Apeldoorn)	Programmablaadje en poster bewaard gebleven. De Hazenkamp sportiefste team. Beperkt krantenbericht voorhanden (Twentsche Courant 27 mei 1960).
1961	11 mei (hemelvaartdag)	Heraclesterrein aan de Bornsestraat	Robur '58 (Apeldoorn)	-
1962	31 mei (hemelvaartdag)	Sportpark	Robur '58 (Apeldoorn)	Programmablaadje bewaard gebleven. De Hazenkamp wint de stijlprijs.
1963	23 mei (hemelvaartdag) Niet verspeeld	-	-	Vanwege weersomstandigheden (regen) afgelast. Programmablaadje bewaard gebleven. Aanvankelijk voornemen om in oktober te laten verspelen. Dat wil men vervangen door een honk- en softbaltoernooi in de lente van 1964 bij de opening van Het Maatveld.
1964	7 mei (hemelvaartdag)	Terrein van Almelse Mixed Hockeyclub	Trekvogels (Nijmegen)	Programmablaadje bewaard gebleven. Uitsmijters '55 biedt de hockeyers een klok voor hun clubhuis aan als dank voor de genoten gastvrijheid.
1965	27 mei (hemelvaartdag)	Maatveld	Trekvogels (Nijmegen)	Programmablaadje bewaard gebleven. Alle deelnemers krijgen een vaantje vanwege het tienjarig bestaan van Uitsmijters.
1966	19 mei (hemelvaartdag)	Maatveld	Trekvogels (Nijmegen)	Programmablaadje bewaard gebleven. Trekvogels wint voor de derde keer.
1967	4 mei (hemelvaartdag)	Maatveld	De Hazenkamp (Nijmegen)	Ruimte wint de stijlprijs.
1968	23 mei	Maatveld	De Hazenkamp (Nijmegen)	Uitgebreid krantenbericht voorhanden (Dagblad van het Oosten 24 mei 1968). Tweede krantenbericht voorhanden (niet vermeld uit welke krant, 24 mei

				1968, archief Jan van der Molen). Emmen wint de stijlprijs.
1969	15 mei (hemelvaartdag)	Maatveld	De Spartaan (Amsterdam)	Uitgebreid krantenbericht voorhanden (Dagblad van het Oosten 16 mei 1969). American High School Team wint de stijlprijs.
1970	7 mei (hemelvaartdag)	Maatveld	Robur '58 (Apeldoorn)	Uitsmijters '55 wint softbaltoernooi. Krantenbericht voorhanden (niet vermeld uit welke krant, 7 mei 1970, archief Jan van der Molen). Green Giants uit Den Bosch wint de stijlprijs. Dit jaar is er een honkbal-, softbal- en basketbaltoernooi. Uitsmijters wint softbaltoernooi. Uitsmijtersbasketballers winnen bij heren en dames senioren en mini-basketbal jongens en meisjes. Programmablaadje bewaard gebleven.
1971	hemelvaartdag	Maatveld	Tex Town Tigers (Enschede)	Robur dat de knuppel moest verdedigen laat verstek gaan. De knuppel wordt uitgereikt door de naamgever persoonlijk: dr. Druijff.
1972	10 september Niet verspeeld	-	-	Competitie op hemelvaartsdag. Programmablaadje bewaard gebleven. Vanwege weersomstandigheden (regen) afgelast.
1973	23 september Niet verspeeld	-	-	Short Stop september 1973: niet voldoende teams kunnen krijgen, daarom toernooi doorschuiven naar eind april 1974.
1974	21 april	Maatveld	Uitsmijters '55 (Almelo)	Uitsmijters '55 wint ook de stijlprijs. Krantenbericht voorhanden (niet vermeld uit welke krant, 22 april 1974, archief Jan van der Molen). Foto's voorhanden (archief Jan van der Molen).
1975	20 april	Maatveld	Huiskes Tigers (Enschede)	Huiskes Tigers wint ook de stijlprijs. Krantenbericht voorhanden (niet vermeld uit welke krant, 21 april 1975, archief Jan van der Molen). Programmaboekje bewaard gebleven, 17 ^{de} toernooi.

1976	11 april	Maatveld	Caribe (Groningen)	Programmaboekje bewaard gebleven, 18 ^{de} toernooi.
1977	17 april	Maatveld	Cuir 2000 (Hilversum)	-
1978	16 april	Maatveld	Rohafo Caps (Hoogeveen)	-
1979	22 april	Maatveld	Run '71 (Oldenzaal)	Programmaboekje bewaard gebleven, 21 ^{ste} toernooi. Beperkt krantenbericht voorhanden (Dagblad van het Oosten 26 april 1979)
1980	20 april	Maatveld	Run '71 (Oldenzaal)	Programmaboekje bewaard gebleven, 22 ^{ste} toernooi. Uitgebreid krantenbericht voorhanden (Dagblad van het Oosten 21 april 1980).
1981	Niet verspeeld	-	-	Plan: in het najaar verspelen (genoemd wordt 20 september) Voorafgaand aan het toernooi zal de familiesoftbaldag plaatsvinden. In het weekend van 3 en 4 oktober zijn er echter nog competitieverplichtingen.
1982	26 september Niet uitgespeeld	Maatveld	-	Niet uitgespeeld, want na drie wedstrijden afgelast vanwege de regen. Programmaboekje bewaard gebleven met daarop per abuis: '22 ^{ste} ' toernooi. In het boekje staat dat Run '71 de in 1979 gewonnen wisselknuppel verdedigt. In 1980 is de knuppel echter wel verspeeld: waarschijnlijk is gewoon het programmaboekje van vorig jaar gekopieerd en zijn niet alle zaken aangepast. Het toernooi wordt slechts zijdelings genoemd in een beperkt krantenbericht over Run '71 (Dagblad van het Oosten 27 september 1982).
1983	Niet verspeeld	-	-	Niet georganiseerd vanwege verplichte deelname aan bekerwedstrijden.
1984	16 september	Maatveld	Run '71 (Oldenzaal)	Poster en wedstrijdprogramma bewaard gebleven.
1985	22 september	Maatveld	Nisc '71 (Nijmegen)	Nisc '71 en Run '71 evenveel punten, Nisc '71 wint door beter runsaldo. Programmaboekje bewaard

				gebleven.
1986	Niet verspeeld	-	-	Niet georganiseerd vanwege het WK honkbal.
1987	Niet verspeeld	-	-	Niet georganiseerd vanwege verplichte deelname aan de nacompetitie.
1988	2 oktober	Maatveld	Run '71 (Oldenzaal)	-
1989	1 oktober	Maatveld	Caribe (Groningen)	-
1990	30 september	Maatveld	SHC Emmen (Emmen)	Programmaboekje bewaard gebleven. De originele knuppel is zoekgeraakt bij de vorige winnaar (Caribe).
1991	Begin oktober			

Dagblad van het Oosten van vrijdag 31 mei 1957. Foto: Stijn van der Woude.

Uitsmijters '55 organiseert in de loop van de jaren trouwens wel meer toernooien. Naast de strijd om de Dr. Drijffknuppelwisselknuppel bestaat jarenlang de strijd om de Hans Kistbokaal. Dat pupillentoernooi kent zijn eerste editie in 1971. Het jaar daarop zou het op 16 september gespeeld worden, maar de regen is spelbreker. Ook in 1973 is de Hans Kistbokaal niet gespeeld, want men heeft te weinig teams kunnen krijgen.

In 1974 spelen de pupillen op 20 april. Die jaargang laat zien, hoe goed de jongens van Uitsmijters '55 zijn, want men bindt de strijd aan tegen aansprekende tegenstanders als UVV, RAP (Pirates), TTT, HCAW. UVV sleept de buit mee naar het midden van het land, terwijl dat jaar ook de stijlpreis voor de Utrechtenaren is. In 1975 speelt men op 19 april en winnaar van die jaargang is HCAW, de stijlpreis is andermaal voor UVV. Het jaar daarop pakt HCAW op 10 april opnieuw de bokaal. In 1977 spelen de kleine mannen op 16 april en winnaar is Maddoks.

Soms zwijgen de archieven en dat is soms ook het geval rond de Hans Kistbokaal. Duidelijk is wel, dat er in 1978 niet gespeeld wordt. Dat is ook zo in het jaar 1984. In 1985 is het toernooi er dan weer wel, namelijk op 21 september en dan organiseert de club ook een softbaltoernooi. In 1986 en 1988 is er ook niet gespeeld om de Hans Kistbokaal. Ook de softbal doet van zich spreken, want al in 1965 strijdt men op het Maatveld om de zogeheten VDMO-knuppel. Die afkorting schijnt te staan voor: Veld Dicht, Mond Open. Vanaf 1985 ten slotte, bekampen negentallen elkaar op een Uitsmijterssoftbaltoernooi om de zogeheten Fiftyfivecup.

19 mei 1966. Voorzitter Kist overhandigt de Dr. Drijfwisselknuppel aan de captain van De Trekvogels, die de prijs dat jaar voor de derde keer in successie winnen. Naast hem Marja Westera, terwijl Gep Westera vanuit het raam ziet, dat het goed is. Foto: Kees Kroon.

13 juni 1958: de vereniging is bondslid

De bond houdt nog even een slag om de arm, maar op 1 mei 1958 ontvang secretaris Gep Westera een schrijven van de bond, dat het verzoek om met de vereniging om lid te worden van de KNHB ontvangen is. De brief is duidelijk over de status van het gevraagde: lid, niet in de competitie spelend. Bijgevoegd zijn zes formulieren, die onverwijld opgestuurd zullen zijn naar Haarlem, want op 14 juni 1958 ontvangt men in Almelo verheugend nieuws. Er zijn geen bezwaren tegen de toetreding binnengekomen en dus staat er niets meer in de weg: per 13 juni 1958 zijn de honkballers van Uitsmijters '55 als vereniging daadwerkelijk lid van de bond. De eerdere vermelding 'niet in de competitie spelend' doet klaarblijkelijk geen recht aan de feitelijke situatie, want de bedoelingen van de Uitsmijtersbestuurders zijn glashelder, men wil in het nieuwe seizoen competitie gaan spelen – al zijn het dan maar officieuze wedstrijdjes in streekverband. Het archief geeft dan ook het eerste aanmeldingsformulier – dat voor het seizoen 1958. Het blad is ingevuld op 12 mei van dat jaar. Hans Kist is voorzitter, Gep Westera secretaris, penningmeester is Peter Glazenburg, Harley van 't Spijker neemt het wedstrijdsecretariaat waar, terwijl J. Veldhuis en Jan Bouwen genoteerd staan als overige bestuursleden. Op het formulier staat trouwens ook het aantal leden vermeld: 20. Zes van de twintig leden nemen dus ook bestuurlijke taken op hun schouders. Het geeft maar weer eens aan, hoe groot de zelfredzaamheid was in die vroege dagen. Het speelterrein is het Sportpark 'lopend vanaf station 15 Min.'. De club neemt met twee negentallen deel aan de competitie en het 'clubcostuum' bestaat uit een witte broek met blauwe streep en een blauw hemd.

Op 11 april 1959 blijkt uit een brief van de bond, dat de Uitsmijters nog altijd beschouwd worden als een 'niet spelende vereniging': men speelt dus nog altijd geen officiële bondswedstrijden in competitieverband. Dat blijkt ook uit de 'Eerste officiële vergadering van de Almelose Honkbal Club De Uitsmijters' op 12 oktober 1959 in de Sluitersveldschool. Bij punt 8 spreekt men over het eventueel meespelen in een officiële competitie. De meeting bevat meer interessante punten: zo blijkt ledenaantal dit jaar spectaculair gestegen, van 15 naar 26 Uitsmijters! Daarnaast is er in het laatste punt voor het eerst sprake van 'werk te maken van een eigen honkbalterrein.'

Mensen maken de club: Johan Schurink

'Ik denk dat ik in 1960 of 1961 lid ben geworden van de Uitsmijters omdat ik in 1961 al naar de Haarlemse Honkbalweek ben geweest. (In 1962 met Max Anthonijs naar de Europese kampioenschappen in Amsterdam geweest, kamperend in een lek tentje op de Jaap Edenbaan).

Maar nu weer terug naar de Uitsmijters. Ik kan me niet goed meer herinneren of ik ook nog wedstrijden gespeeld heb op het Gemeentelijk Sportpark. Wel heb ik volgens mij mijn debuut als werper van de Uitsmijters gemaakt in de wedstrijden die we een tijdje op het grasveld tegenover de sporthal aan de Rembrandtlaan in Almelo hebben gespeeld. Het werpen ging steeds beter. Uiteraard met veel trainen, bijna iedere dag met Achim van de Weg, mijn voormalige buurjongen. Op de zandstrook bij de Reviuslaan, wat nu de rondweg is, hebben we menig uurtje geoefend.

1963 was toch wel mijn topjaar. Ik herinner me veel gewonnen wedstrijden, waaronder de kampioenswedstrijd tegen de Hazenkamp 3 uit Nijmegen, waarvan diverse spelsituaties nog in mijn geheugen gegrift staan (ik pitchte in die wedstrijd 17 maal drieslag). Ook werd ik dat jaar uitgenodigd door de technische commissie, namens de bondscoaches van de KNHB voor een jeugdtrainingskamp in Eindhoven. De trainingen van Bill Arce en zijn assistenten onder wie Charles en Han Urbanus, Wim Crowel en Boudewijn Maat waren ronduit fantastisch en uiteraard zeer leerzaam. Mijn curveballen leerde ik daar beheersen.

Naast het speltechnische komen ook het plezier weer naar boven als ik denk aan de uitwedstrijden die we speelden. Iedereen zat het liefst naast ??????? in zijn blauwe sportwagen MG. Ook de uitwedstrijd naar Hazenkamp in Nijmegen was sensationeel, omdat we bij een overstap in Deventer lang moesten wachten en wij de warming-up maar alvast op het perron deden. Niet alleen het ingooien, ook de stootslag werd meteen maar even geoefend. Ja ja, die jeugd van vroeger.

Ik denk dat ik tot en met 1964 lid van de Uitsmijters ben geweest. In 1963 ging ik na het Erasmus lyceum naar de Academie voor Lichamelijke Opvoeding in Groningen om gymnastiekleraar te worden. Door die veelzijdige opleiding ging mijn "specifieke werparm" achteruit, waardoor de prestaties toch wat minder werden, maar ook het heen en weer reizen tussen Groningen en Almelo was toch wel belastend.

Later, rond 1985, ben ik mede door het lidmaatschap van onze kinderen van de honk- en softvereniging Esca in Arnhem weer actief in de sport terecht gekomen. Eerst weer werper, later een aantal jaren trainer van dames 1 softbal, speler in het softbal herenteam. Met de "loopbaan" als scheidsrechter, toen wel met bescherming (regionaal, eerste klasse en enkele wedstrijden in de hoofdklasse) heb ik in 1992 de honk- en softbalsport vaarwel gezegd.

Tot slot: op de jaarvergadering van de Uitsmijters op 24 februari 1962 in restaurant "De Kei" heb ik Elly leren kennen en van af die datum hadden we verkering. In augustus 2008 zijn we

veertig jaar getrouwd. Dus behalve alle sportieve herinnering heb ik mede door het bestaan van de Uitsmijters veel van mijn persoonlijk geluk aan die club te danken.'

10 september 1960: het eerste kampioenschap

De eerste klap is in dit geval de spreekwoordelijke daalder waard. Vanaf het seizoen 1960 speelt Uitsmijters '55 in de bondscompetitie. Het is gelijk goed raak: de club wordt glorieus kampioen van het rayon Oost. Dat gaat natuurlijk niet ongemerkt aan Almelo voorbij en de krant neemt een heus wedstrijdverslag op van de beslissende wedstrijd:

De Uitsmijters veroverden titel in honkbalafdeling

Volgend jaar op origineel honkbalterrein?

Zaterdagmiddag slaagde het Almelose "De Uitsmijters" er in om honkbalkampioen te worden. Vooraf in de eerste drie innings leek het er niet op dat het een "walk-over" zou worden tegen Robur et Velocitas, dat bij een nederlaag van de Uitsmijters ook nog kampioensansen had. De Almeloërs toonden een sterk moreel en een goed inzicht in de tactiek, zodat zij zich in de vierde inning aan de druk konden ontworstelen en een goede voorsprong nemen die in de inning werd uitgebouwd. De eindstand kwam met 10-3 voor de Uitsmijters.

De Apeldoorners kwamen met 'n zeer sterke Surinaamse pitcher en achtervangers Paye en Everts. Deze verdediging kon niet doorbroken worden in de eerste inning, terwijl de Apeldoorners een punt scoorden. In de tweede inning namen de Uitsmijters door aanvoerder Bouwen en Dettingmeijer een voorsprong (2-1). In de derde inning scoorde Robur et Velocitas een punt door Van Veen en de Uitsmijters door goed honklopen van Nico Beumer (3-2).

Op dit moment zaten er nog alle kansen in voor Robur, doch nu bleek hoe meesterlijk pitcher Westerink en achtervanger Schepers op elkaar ingespeeld waren. Met steun van het gehele team, die een enkele slag in het veld prompt uitving of zeer goed fiede, slaagden zij er in de stand verder blank te houden. De Uitsmijters kregen nu door hoe er getikt moest worden op de Surinamer. Wij zagen achtereenvolgens een goede klap van Dettingmeijer die uitgevangen werd, doch Schepers en Westerink slaagden er beiden in 'n prachtige tweehonkslag te plaatsen. In de vierde inning passeerden Schepers, Van Hoof en Anthonijs de thuisplaat (6-2). De vijfde inning verschenen er slechts drie Robur-mensen tegenover Westerink. Twee haalden het eerste honk en de derde kreeg drie slag. In de vijfde slagbeurt passeerden Wessels, Dettingmeijer, Schepers en Van Hoof de thuisplaat en brachten de score op 10-2. In de zesde Apeldoornse slagbeurt zag Paolo nog kans om na op vier wijd het eerste honk te hebben bezet, de andere honken plus de thuisplaat te stelen (10-3). De laatste slagman van Robur, Dankers, plaatste een verre hit doch de prima spelende Cees Hageraats wist deze bal in een volle ren te vangen en de Uitsmijters waren kampioen. Zij hoefden hun laatste slagbeurt niet meer te gebruiken. Deze Almelose ploeg is zeer sterk; zij zullen het ongetwijfeld een eind brengen in de volgende promotiewedstrijden.

Het is voor het bestuur van deze Almelose vereniging wel een prettige verrassing die de spelers hebben geboden in de vorm van dit kampioenschap, daar zij volgend jaar een origineel honkbalveld zullen krijgen in het Nijreesbos. Als de toestemming van

Gedeputeerde Staten afkomt, zijn de jongens van plan om met het zelfde elan waarmee zij dit jaar de titel veroverden, zich te werpen op de werkzaamheden in het Nijreesbos, om zelf hun veld in orde te gaan maken.

Uit: Dagblad van het Oosten, maandag 12 september 1960.

Het bestuur heeft zeker oog voor de geestdrift van de spelers. Op 19 september 1960 schrijft Gep Westera een brief met daarin de eindstand van de competitie: Uitsmijters '55 heeft veertien punten, ZAC, Robur et Velocitas en Rietvogels hebben allemaal zes punten bijeen geharkt en het arme Achilles staat stijf onderaan met nul punten.

Westera vraagt of er niet meer gespeeld hoeft te worden: de stand staat immers al vast en er zijn nogal wat mensen met andere sportieve verplichtingen: het lederen monster van voetbal vraagt ook om aandacht. Westera toont zijn gevoel voor de jongelui, want hij verzoekt tevens om promotiewedstrijden te mogen spelen: 'De jongen willen dit graag'. De almachtige bond wijst het verzoek echter op 8 oktober 1960 af. Dat alles neemt niet weg, dat de jonge club van zich doet spreken in dat eerste seizoen. Bij het ronkende krantenartikel is de teamfoto opgenomen, met daarop de schijnbaar immer gevlienderdaste voorzitter Hans Kist en secretaris Gep Westera - in wedstrijdtenue en de handen in de flanken - zo stonden ware leiders in die dagen. De rest van het beeld wordt volledig bepaald door de nieuwbakken titelhouders: goedlachs, zo jong nog, eerzuchtig en met de stralende blik naar een verschiet vol mooie momenten. Wie durft nog te zeggen, dat honkbal geen mooie metafoor is voor het echte leven?

September 1963: kampioenswedstrijd Uitsmijters vs. Hazenkamp 3

Te lezen in de Short Stop van september 1963:

'Kampioenswedstrijd Hazenkamp - Uitsmijters.

Vol goede moed gingen de Uitsmijters naar het neutrale Terriers-terrein te Enschede om daar de wedstrijd te spelen tegen Hazenkamp 3.

De wedstrijd stond onder de uitstekende leiding van de heer De Vries. Tot de 5^e inning wisten de beide werpers de stand 0 - 0 te houden. Toen slaagde Wim Westerink er in, nadat bij met 4 wijd op het 1e honk was gekomen, door goed honklopen het thuishonk te stelen. Dit was het eerste puntje voor ons! De 6e inning begon goed voor onze ploeg. De eerste slagman uit het vijandelijke kamp werd al meteen, door de prima in vorm zijnde Johan Schurink, op 3 slag uitgemaakt. In de 7e inning, nog steeds met de zelfde stand, gaf Johan nogmaals een staaltje van zijn kunnen weg.

Met ondragelijke spanning gingen wij de 8e inning in. Even leek het of we nu dan toch de geringe voorsprong zouden gaan vergroten; Hans Dettingmeijer kon zelfs op 3 komen maar ook nu lukte het niet. In de 9e inning steeg de spanning ten top!! Hazenkamp kreeg een man op 1, daarna op 2 en zelfs op 3! En dat terwijl er nog geen uit was. De Hazenkamper maakte een run naar de thuisplaat, maar Gerard Wessels tikte hem nog net met een sublieme zweefduik uit. Toch zou Hazenkamp in deze inning scoren, jammer genoeg op een veldfout. In de hele wedstrijd hebben we trouwens maar weinig veldfouten gezien, ze waren op één hand te tellen.

Een verlenging in de vorm van een 10e inning bleek noodzakelijk om de beslissing te brengen. Hazenkamp begon goed. Een man op het 1e honk die door goed honklopen 2

wist te bereiken. Toen bij echter ook probeerde 3 te halen werd het Johan te bont. Hij greep in en door een fraaie aangooi op 3 kon Hans hem uittikken. Voor de andere 2 nullen zorgde Johan door 2 x 3 slag. Nu moest het gebeuren!!! De eerste slagman voor ons was Gerard. Een eerste-klas tik bracht hem op het 2e honk. Onmiddellijk daarop beproefde Wim Westerink zijn geluk; maar hij ging jammer genoeg op 3 slag uit. Ook Gerard, die het 3e probeerde te stelen, had geen geluk. Twee nullen dus. Toen gebeurde het echter. Hazenkamp, onder hoogspanning gezet, maakte een veldfout

Dit gaf Max Anthonijs, die in die tussentijd op 2 was beland, de kans van zijn leven. Hij greep die dan ook met beide handen aan, sprintte naar huis en besliste zo de wedstrijd in ons voordeel. Toch moet gezegd worden dat in deze wedstrijd het eigenlijk de pitchers waren die het hardst hebben moeten vechten. Johan was, zoals al gezegd in prachtvorm. Hij maakte maar even 17 man op 3 slag uit en moest 5 x 4 wijd toestaan. Ook de Hazenkampwerper was goed, alhoewel niet zo goed als Johan. Zijn prestaties waren 7x 3 slag en 3x 4wijd. Maar ook het veldwerk was prima. Verrevelders waren Achim, Henk en Max. De binnenvelders Albert (3), Wim Petersen (4), Hans (5) en Wim Westerink (6) hielden met pitcher en catcher de honken goed schoon.

Het was een prima partijtje honkbal. We kunnen alleen maar zeggen: HOUDEN ZO!!! Dit geldt ook voor de supporters die erg hun best deden.'

1976 eerste team vervolgens in 1977 2^e klasse landelijk gaan honkballen.
Degradaties eerste team: competitie 1979 (dus ws. 78-79), dat jaar junioren kampioen
1984 degradatie eerste team,

Jeugdafdeling vanaf 1970

Opening Maatveld

In oktober 1959 telt Uitsmijters '55 26 leden. De prangende vraag blijft niet alleen *tegen wie* spelen zij, maar ook: *waar* kunnen de negentallen honkballen? In de beginfase tracht men dus op het terrein van Ten Cate te spelen en ook Heracles wordt benaderd. Men speelt dus op het Sportpark, maar allengs groeit de droom van een eigen bescheiden 'Ballpark'. Dat gevoel wordt wakker in 1959. Er is een brief bewaard gebleven van 28 oktober van dat jaar. Duidelijk is, dat Het Maatveld dan nog niet in beeld is. De onvermoeibare secretaris Westera schrijft in een brief aan de bond dat de gemeente Almelo van zins is om een sportcomplex aan te leggen. Daar ziet het Uitsmijterbestuur zijn kans schoon: 'Wij zouden graag zien, dat daar ook een origineel honkbalveld kwam.'

Klaarblijkelijk is er in die winter iets gebeurd, want o 10 augustus 1960 vraagt Westera om inlichtingen en adviezen over de aanleg van een honkbalveld: het komt in een bos en de ondergrond bestaat uit zandgrond.

Jan Bouwen verhaalt in de Short Stop, terugblikkend op vijftien jaar Uitsmijters, hoe dat in elkaar stak:

“Voorzitter Kist wist een veld, dat braak lag, namelijk Het Maatveld. Wij zijn met het toenmalige bestuur eens gaan kijken en hebben gepraat met de toenmalige eigenaar, Timmer. Nu het veld lag braak en hoe! Geen grassprietje wilde er groeien, wel onkruid, maar dat dan ook in ruime mate.

Toen heeft hij de historische woorden gesproken: “Hier komt een origineel honkbalveld te liggen.”

Op dat moment heeft ieder ander bestuurslid gedacht: zielig voor die man, maar hij lijdt nu reeds aan aderverkalking! Een origineel veld in Almelo? Gezegd werd: “Kom Hans, zet je benen weer op de grond en blijf daar!

Afijn, de hele lijdensweg die voor Kist volgde zal ik hier niet beschrijven. Alleen wil ik constateren: het veld ligt er, compleet met hekwerk, dug-outs, gravel, etc. En ik wil hier voor de zoveelste keer zeggen: “Een machtige prestatie Hans, bedankt!”

In een uitnodiging voor een jaarvergadering met aansluitende feestavond uit januari 1962 rept het bestuur over de plannen: ‘Ons terrein aan het Maatveld laat veel te lang op zich wachten; wij dringen wel steeds op spoed aan, doch de ambtelijke molens draaien zeer langzaam en af en toe malen ze de verkeerde kant op’.

Secretaris Westera beschrijft in een brief aan de Sportstichting de nijpende situatie: er is nog geen eigen terrein en uitwijken naar het Sportpark is ook geen optie, omdat dat veld ook op de schop zal gaan. ‘Vorig jaar hebben wij wedstrijden niet kunnen spelen, in verband met gebrek aan terreinen, ten gevolge waarvan de Uitsmijters in de competitie 6 strafpunten kreeg. U kunt zich voorstellen, dat dit voor de jeugd niet erg aantrekkelijk is, eerst op de tweede plaats staan en dan na een paar weken onderaan, wegens strafpunten.’ Verderop meldt hij sombertjes ‘wij hebben de hoop al opgegeven, dat dat nog ooit eens een keer zal gebeuren.’

In de Short Stop van september 1962 blijkt, dat het Maatveld inmiddels ingezaaid is en men verwacht er volgens jaar te kunnen spelen (wat overigens niet gerealiseerd gaat worden). In datzelfde nummer kondigt het bestuur overigens nog iets nieuws aan: omdat de aansluiting in het voorgaande seizoen gemist is, en men dat voor de komende jaargang wil vermijden, is men bezig met de voorbereidingen voor een wintertraining. De besprekingen rond een zaal verlopen voorspoedig.

Bij de jaargang van 1963 registreert men als onderkomen van de Uitsmijters nog altijd: Sportpark.

In 1964 is het dan eindelijk zover: Uitsmijters '55 speelt op Het Maatveld.

brieven: 3-11-1963

Brieven map 1: 30-1-1961 en 27-2-1961, 5-2-1961, 10-1-1962 (terrein in Borne, gehuurd van particulier), 23-10-1963 (belangrijke info), 27-9-1963, 19-4-1963 (brandbrief aan gemeente: Maatveld nog niet bespeelbaar –dus afzien van comp.?), 7-10-1963,

Secretaris Westera beschrijft in een brief op 22 mei 1964: ‘De zelfwerkzaamheid is al heel groot bij de Uitsmijters. Op het nieuwe terrein hebben onze jongens sloten gegraven, het veld uitgezet voor het egaliseren, sloten uitgediept enz., verder hebben wij deze machine een werpmachine gemaakt.’

Map ‘Sportstichting’: brief 1 oktober 1964 geen voorzieningen op Maatveld.

Map 3: jaarvergadering 28-2-1964 (nog niets zeker)

Map 3: jaarverslag 1964

Map 3: verslag over 1960 (visie voorzitter)

Short Stop december 1965. Sprake van plannen voor het seizoen 1966: ‘Verdere uitbreiding van de accommodatie van ’t Maatveld, vooral de aansluiting van het waternet met de kleedkamers is zeer urgent. De aanleg van een gravelveld is van gemeentewege ook gepland. Of deze voor het seizoen '66 gerealiseerd wordt, blijft voor mij nog een grote vraag. Wat wij door zelfwerkzaamheid wel tot stand kunnen brengen is de voltooiing van de dug-outs.’

Short Stop maart 1967. Er is een café-restaurant geopend op het Maatveld. De Uitsmijters gaan het als kantine gebruiken: ‘Hier kunnen de Uitsmijters elkaar nu geregeld treffen. Onze prijzenkast is aan de muur gehangen, er hangt een drappering in onze clubkleuren. Bovendien zijn wij met de beheerder, de heer Veurink, tot een aardige overeenstemming gekomen, wat de prijzen betreft, vooral voor de leden tot 20 jaar (flesje limonade 30 cent, normaal 60 cent).’

Overigens is de prijzenkast volgens informatie in de Short Stop van september/oktober 1965 geregeld door Henk Nijholt; het gevaarte hing daarvoor vanaf medio 1965 bij café-restaurant Liedenbaum.

Archief Jan van der Molen: poster: 'Zondag 29 juni (1968), aanvang 14.00 uur, semi-interland honkbalwedstijd, Nederland-B tegen West-Duitsland, 't Maatveld Almelo, volwassenene f. 2,00 (zitplaats) – f. 1,50 (staanplaats), organisatie K.N.H.B. Rayon Oost, Melk voor 'goede conditie'

Map 13: brief van Uitsmijtersbestuur 11 februari 1975 met daarin het verzoek om een nieuw sportcomplex op Winmolenbroek (exentrische ligging, veiligheid overweg).

Jaarverslag 1978: sprake van overleg met Sportraad over verhuizing van de club.

Jaarverslag 1980: op 4 september 1980 brief van sportstichting. Er is een plan voor een nieuw sportcomplex, op het Windmolenbroek; twee velden: honkbal en softbal en kleedkamers.

Short Stop april 1982: voorwoord voorzitter; sprake van verhuizing naar nieuw aan te leggen honkbalveld Winmolenbroek. 'Zoals het er nu naar uitziet, zal eind 1983 met de aanleg worden begonnen'.

Short Stop januari 1983: voorzitter Albert Brink merkt op: 'gaat het bestuur ervan uit, dat we over ongeveer twee jaar zullen verhuizen naar ons nieuwe speelveld.'

Jaarverslag 1987: bestuur heeft gesproken met de Sportraad over vertrek van Maatveld: eerste vijf jaren geen mogelijkheid.

Bestuursvergadering 27 februari 1997: 'dit wordt ons laatste seizoen op het Maatveld', 'volgend seizoen is er voor ons een nieuwe accommodatie'.

Bestuursvergadering 17 maart 1998: sprake van verplaatsing naar terrein waar ook PH is gevestigd (Schelfhorst). Kleedruimtes met douches aangepast aan honkbalnormen. Er is sprake van een veld, met slagkooi, verlichting is te duur.

Short Stop mei 1970, p. 12 en 13 Jan Bouwen over Maatveld en rol van Hans Kist.

1997: in afschrift van advies aan de Almelose Sportraad is sprake van vertrek van Maatveld naar Sportpark De Riet (flexlocatie wordt trouwens al genoemd), in archief ook tekening

Sponsors:

Brieven map 1: 5 december 1960 Coca-Cola in het land: ook hier?

Map 2: voorbeelden ca. 1967

Map 3: brief 26-4-1961 aan Coca Cola

Problemen op het veld

Brieven map 1: 29-5-1961, 16-6-1961

Caribe: 1-8-1964 en 24-6-1964

Urbanus en de "pup-up"

Map 1 16-10-1963 (brief van Charles Urbanus) en eerder ook al. Ook 21-10-1963 van Kieviten

Rond de jaarwisseling 1960/1961: oprichting van de softbalafdeling

De eerste wankelende schreden. We schrijven 14 januari van het jaar 1961; een heugelijke dag, want Uitsmijters richt - opnieuw als eerste vereniging in het oosten - een softbalafdeling op. Dat is althans de bedoeling en de notulen van de op die dag gehouden jaarvergadering en een krantenartikel lijken het te bewijzen, maar als we eerlijk blijven en de registratieformulieren

volgen, dan ligt de oprichtingsdatum in juni 1961. Als we nog oprechter zijn, dan merken we op, dat al op 17 december 1960 ten huize van de familie Kist aan de Ootmarsumsestraat een vergadering gehouden wordt, waarbij Jane Honing ook aanwezig is en waar de nieuwe statuten getekend worden: vanaf die dag is er sprake van 'Honk- en softbalvereniging De Uitsmijters'. De echte actie hoort natuurlijk op het veld en in het voorjaar spelen softbalsters van Uitsmijters dan ook oefenwedstrijden tegen schoolteams uit Almelo en Enschede. Hoe dan ook: softbal zorgt voor een enorme impuls voor de Uitsmijters. De oprichting van de softbaltak levert de club in één klap tientallen nieuwe leden op, om precies te zijn 43. Los van het sportieve aspect (een kersverse tak van sport) is een dergelijke uitbreiding natuurlijk de droom van iedere sportbestuurder.

Men slaat vervolgens spijkers met koppen, want al op 30 januari schrijft secretaris Westera aan de bond, dat de club in september graag een toernooi wil organiseren. Behalve het verschil in deelnemersaantallen is de beginsituatie goeddeels vergelijkbaar met die van de grote broer honkbal enkele jaren daarvoor: kennis is er wel, kunde sluit dan vanzelf aan. Het grote probleem van de softbalpioniers: er is geen echte tegenstander voorhanden. Het bestuur legt opnieuw vindingrijkheid aan de dag. Jane traint met haar softbalsters op het veld van het Erasmus Lyeum aan de Sluiskade N.Z. De ambities blijken overduidelijk uit het aantal oefensessies: drie keer per week. Daarbij dient overigens wel opgemerkt te worden, dat er maar liefst drie teams op de been gebracht worden: Uitsmijters A, B en C. De koek kan niet op, want het aantal teams wordt al weer snel uitgebreid naar vier: het zijn waarlijk ongekende tijden!

Om wedstrijden te spelen zijn Jane Honing en haar meiden aangewezen op tegenstanders aan de andere kant van het land. Er zijn wel wat hoopvolle initiatieven via gymdocenten in de omgeving (Enschede, Apeldoorn), maar vastomlijnd is het voor het gretige softbalteam van Uitsmijters allerm minst. Het archief laat zien, dat er in april brieven uitgegaan zijn naar scholen in Almelo en Enschede. Dat werpt zijn vruchten af en op 2 mei 1961 valt de eer te beurt aan het schoolsoftbalteam van het Pius X uit Almelo: zij zijn de eerste tegenstanders van het A-softbalteam van de Uitsmijters. Dat is de planning, maar uiteindelijk speelt Uitsmijters IV een verloren wedstrijd: 2 -19. Deze match is de opmaat voor een grote reeks wedstrijden, waarbij de honkbalheren (in veel gevallen: honkbaljongemannen) zich verdienstelijk weren als scheidsrechters. Prikkelende vraag: doen de jongemannen het uit pure liefde voor de sport of spelen andere interesses een bemoedigende rol? Het bestuur ziet hier ontegenzeggelijk kansen voor de club, want in een uitnodiging voor een jaarvergadering annex feestavond uit januari 1962 staat onomwonden een aanwakkerend stukje over ledenwerving: 'De jongens kunnen een meisje meenemen voor het softballen en de meisjes kunnen proberen een jongeman te strikken voor de honkbal', waarvan akte.

Dat gebeurt dan ook in ruime mate. Sterker nog; voor veel echtparen begint de prille liefde bij de Uitsmijters. Zonder volledigheid na te streven: Max en Bep, Johan en Elly, Jan en Ria, Ronald en Angéla.

Short Stop mei/juni en juli 1965:

'Oh, la-la ...

Volgens betrouwbare ooggetuigen dartelt die 1ste-honkman van onze heren als een veulen om een rank, blond, langlokkig wezen. Moeten wij hieruit bepaalde conclusies trekken?

'Oh, la-la ... (vervolg)

Volgens betrouwbare ooggetuigen dartelt die honkbalcoach van ons als een veulen om een rank, blond, langlokkig wezen. Moeten wij hieruit bepaalde conclusies trekken?'

Alle begin is spreekwoordelijk moeilijk, maar een krantenartikel uit de zomer van 1961 laat zien, dat de betere speelsters van Jane Honing in ieder geval op het veld nergens bang voor hoeven te zijn. Ter gelegenheid van het tienjarig bestaan van de softbalbond wordt op 25 juni

1961 in Bloemendaal een stedentoernooi georganiseerd. De dames van Uitsmijters worden 'als jongste en enige club uit het oosten' uitgenodigd om Almelo te vertegenwoordigen op het toernooi, dat een deelnemersveld kent waarin verder negentallen uit Haarlem, Den Haag, Rotterdam, Tilburg, Amsterdam en Den Bosch acteren. Daarbij spelen de vriendschappelijke betrekkingen van Jane Honing met de bond en met verenigingen 'uit het westen' trouwens geen onbelangrijke rol. Datzelfde jaar spelen de Almelose softballers - in clubtenue: 'blauwe bloes en witte short' - dan ook tegen landelijke toppers: de Haarlemse Pinguins en het Haagse VODO: ook toen was het honk- en softbal maar een klein wereldje.

Dat staat een ferme ambitie overigens geenszins in de weg, want Jane Honing brengt voor het bondstoernooi in Bloemendaal een heuse selectie op de been: de luxe van drie, vier teams blijkt spoedig. De Almelose meiden timmeren op het toernooi namelijk duchtig aan de weg. Ze spelen gelijk tegen Rotterdam (4-4), verslaan Haarlem II (6-4) en Den Bosch (3-1) en delven uiteindelijk in de finale het onderspit tegen Haarlem I, omdat de Almelose slagploeg te weinig kan inbrengen tegen de pitcher van *mind you* het Nederlands team.

Bij de prijsuitreiking noemt bondsvoorzitter Van 't Hof de Almelose ploeg lovend 'de grootste verrassing van het toernooi' en hij spreekt de hoop uit, 'dat volgend jaar meerdere steden uit het oosten tot wedstrijdsoftbal zullen overgaan.'

Uitsmijters kan bogen op een ronduit flitsende start van het softbal. In oktober van dat jaar 1961 blijkt het bestuur dan ook met innige tevredenheid en trots in ronkende bewoordingen terug op de afgelopen jaargang: *'Met méér dan 50 leden zijn wij één van de grootste Softballclubs in Nederland! Van de 18 officiële wedstrijden zijn er maar 3 verloren. En dan het grote succes in Haarlem, waar Uitsmijters I het Oosten vertegenwoordigde met als resultaat een tweede prijs!! In het orgaan van de Nederlandse Dames Softball Bond werd naar aanleiding hiervan terecht opgemerkt, dat wij niet onder doen voor onze geroutineerde zusterclubs in het Westen.'*

De softballedenlijst van 1962 laat overigens ook voor het eerst zien, dat Uitsmijters '55 als vereniging van meet af aan een regionale sportfunctie heeft. Vanzelfsprekend komen de meeste leden uit het Almelose, maar we noteren ook leden uit de omstreken: Wierden, Nijverdal, Rijssen en Sibculo.

In de jaren daarna spelen de softbaldames dan ook met zekere regelmaat toernooien in het land. Aanvankelijk grijpt dat plaats in de omgeving van Haarlem, maar in 1964 bijvoorbeeld neemt Uitsmijters deel aan het Winschotentoernooi.

Uiteindelijk is niemand onmisbaar en de opvolging van Jane Honing krijgt dan ook haar beslag. In de seizoenen 1964, 1965 en 1966 is Ron van Hoof de trainer van de softbalmeiden, terwijl Max Anthonijs de heren honkballers van oefenstof voorziet. Beide heren zijn uitstekend voorbereid, want ze hebben de cursus honkbalcoach A gevolgd, gegeven door een heuse Amerikaan: Glenn Gostick. Alsof de koek niet op kan, wordt die man ook nog eens geassisteerd door iemand met een familienaam die in het Nederlandse honkbal een magische klank heeft: Charles Urbanus.

In januari 1965 spelen de softbaldames nog altijd geen bondscompetitie, al uit men de wens om daar snel verandering in te brengen. Grote pijnpunt is en blijft daarbij de schier onoverbrugbare afstand naar de tegenstanders: dichtbij genoeg voor appetijtelijke toernooien, maar te veraf voor deelname aan een reguliere competitie – juist ook, zo schrijft de bond, omdat er in de westelijke competitie op weekavonden wordt gespeeld. Aan het niveau van de Uitsmijterssoftbalsters ligt dat zeker niet; de bondsbrief deelt de Almelose dames zonder blikken of blozen in bij de betere teams 'gezien de bereikte resultaten van uw vereniging op toernooien'.

Dat schept klaarblijkelijk moed, want ondanks de gesignaleerde problemen vullen de geestdriftige softbalsters aan het begin van het seizoen 1965 toch een registratieformulier in.

Er komt een afzonderlijk softbalbestuur (dat onder het hoofdbestuur valt): Beb Dadema is voorzitter, Gea Gast secretaris, Joke van Aken penningmeester, Lies Brandt wedstrijdsecretaris en Reina Feenstra is lid. De overlap tussen spelers en bestuurders is volledig: het toont een te meer de vastbeslotenheid, de betrokkenheid en het enthousiasme aan. De softbalsters zijn lid van de bond, maar bij de indeling van de competitie komen ze nog niet voor op de lijsten.

In de Short Stop van februari 1965 maakt trainer-coach Ron van Hoof bekend, dat hij gehoord heeft van een zekere Van der Ploeg van het Enschedese Terriërs dat een ploegje dames van die club en van stadgenoot Ruimte de eerste stappen op het softbalterrein aan het leren is. Uitsmijters wordt daarin onomwonden - en naar waarheid – als een ‘meer geroutineerde tegenstander’ omschreven: het kan dus verkeren.

Het vinden van tegenstanders blijft dus nog steeds een probleem. Gewoon laten weten dat je er bent werpt altijd vruchten af, want de Uitsmijtersdames bezoeken niet alleen toernooien, maar ze organiseren ook zelf. In het archief is onder meer een exemplaar van het bondsblad Softball Nieuws opgenomen van 5 juli 1965. Daarin vervat is een artikel, geschreven door ‘Een halve Uitsmijter’, met de fraaie titel: ‘Softball in Tukkerland’. De schrijfster wordt door het clubarchief overigens ontmaskerd als ‘mej. G.M. Rooijers, te Haarlem’. Het is een positief verslag van een door Uitsmijters georganiseerd toernooi - in het kader van het tienjarig jubileum. Dat H.H.C. wint, lijkt een aardige bijzaak bij een zeer geslaagd (softbal)feest op het Maatveld. De hoofdprijs bestaat overigens uit een curieuze trofee: de VDMO-knuppel. Die afkorting staat voor: Veld Dicht, Mond Open.

Toch lijkt het spelen van een bondscompetitie een duidelijke noodzaak, want op 7 maart 1966 beklagt secretaris Gea Gast zich er bij de bond over, dat de geplande competitie met clubs in Groningen niet doorgegaan is. Dat heeft volgens haar verregaande consequenties voor de Uitsmijters, want zo merkt zij op: *‘het ledental is afgenomen, evenals het enthousiasme’*. Dat is zeker geen onzin, want in de bestuursnotulen van 10 januari 1968 staat te lezen: besloten is nog één jaar de levensvatbaarheid van de afdeling softbal te beproeven’. SS 12/1973, softbalclinic, want maar een paar leden over.

Map 3: jaarverslag 1964; vertrek Jane Honing

Map 3: jaarverslagen en brieven van Jane Honing (machtsstrijd)

Map 3: jaarverslag 1963: softbal gepromoveerd

Map 3: briefje van Honing met leuke info (besluit 14 januari 1961) en brief met krantenknipsel

Map 9: kampioen 1971, beste slagvrouw 1971: Jeannette Dijkgraaf.

Map 8: geen competitie (inschrijfformulier bond)

Jaarverslag TC 1979: Gea Pater in Ned. selectie junioren softbal

Jaarverslag 1991 softbal ‘blijft het zorgenkindje van de vereniging’ afgelopen jaar in recreantencompetitie; er deden drie mannen mee: moeten links slaan, team te sterk voor deze competitie. Men ziet wel in, dat er actie ondernomen moet worden. Dat gebeurt dan ook: uit een ongedateerde brief (van rond november 1991) van de Nijverdalse honk- en softbalvereniging Catch blijkt, dat er serieuze plannen zijn om de softbalkrachten te bundelen. Catch stelt na wat informeel overleg formeel voor om samen een seniorensoftbalploeg samen te stellen. Het team zou dan moeten gaan spelen onder de naam Catch, vanwege het feit dat dan in de eerste klasse district gespeeld kan worden. De Uitsmijtersdames blijven wel gewoon lid in Almelo, trainingen en wedstrijden zullen worden verdeeld. Ook zal er worden gespeeld zonder eenheid van tenue. Als laatste punt staat genoteerd, dat de kosten voor de trainers gedeeld worden. In een handgeschreven reactie, vermoedelijk van de hand van Wim van Dijk, blijkt Uitsmijters niet veel te voelen voor deze uitvoering van een samenwerking.

Belangrijkste pijnpunten zijn: het ontbreken van de clubnaam en het betalen van trainers. Dat is bij de club geen gebruik en met name de TC is bevreesd voor precedentwerking. Uiteindelijk trekt Catch zich overigens zelf telefonisch terug vanwege enkele opzeggingen en overschrijvingen. De Nijverdalse softbalsters hebben hun heil klaarblijkelijk al elders gezocht. De constructie is ten minste al een keer eerder daadwerkelijk toegepast. Op 9 juni 1973 ontvangt bestuurslid Marian Wermers de bondsbevestiging: met ingang van 11 juni 1973 zal het softbalteam van Uitsmijters aangevuld worden met speelsters van TTT. Het neemt onder onze naam deel aan de competitie, waarbij overigens aangetekend wordt, dat het team zo geen kampioen kan worden. Voorwaarde is wel, dat er eind augustus een toernooi gehouden moet worden om 'het softbal in Almelo opnieuw in de belangstelling te trekken'. Bestuursvergadering d.d. 8 december 1992: besluit om softbal tijdelijk op te heffen. Toch wordt er in de jaren daarna nog wel gesoftbald, en sommige clubleden steken veel tijd en moeite in de sport, die zo voortvarend van start ging.

2 april 1962: de eerste Short Stop

Generaties clubleden weten niet beter: de Short Stop ploft eens in de zoveel tijd op de deurmat (als is regelmatigheid en continuïteit niet altijd aanwezig. Het clubblad biedt een zeer amusant inkijkje in de club.

De achtergrond van het ontstaan van de Short Stop is eenvoudig te achterhalen. Vooral na de invoering van het softbal is de vereniging sterk gegroeid. Daarmee ontstaat er als vanzelf meer behoefte aan uitwisseling van informatie en om dat allemaal te reguleren komt op 2 april 1962 de eerste Short Stop uit.

In de jaren daarna is de uitgifte van het blad trouwens zeer onregelmatig. Meer dan eens vindt een nieuwe redactie met het gebruikelijke en gepaste elan dan zelf weer, dat het nu echt het eerste nummer is, zodat er op de nummering eigenlijk geen peil te trekken valt.

In de zeventiger jaren verschijnt dan ook nog eens een gewoon 'Weekbericht' met allerhande praktische afspraken rond wedstrijden, terwijl dat soms ook gewoon in de Short Stop staat vermeld.

Hoe dan ook: vanaf 2 april 1962 kent de club een eigen blad. De redactie steekt in dat eerste nummer zo van wal:

Dit is het eerste officiële contactorgaan van onze vereniging. De naam die we dit kind meegegeven hebben duidt wel aan, dat dit orgaan in het begin in telegramstijl zal worden samengesteld, tevens geeft het een belangrijke positie aan in de sporten die wij spelen. Wij hopen dat Snort Stop tegemoet zal komen aan de wens van onze leden om wat meer contact te hebben. Als S.S. hieraan mee kan werken is de redactie van S.S. reeds tevreden. Mocht een der leden de naam niet aanstaan, wij kunnen hem direct weer wijzigen.

Het blaadje is slechts een kantje groot. Na de inleiding neemt Jane Honing de pen over voor een aantal praktische zaken rond haar softbalafdeling. Nog wat onwennig volgen dan de honkballers. Het blaadje sluit trouwens af met een merkwaardige mededeling: 'Hans Swüste ook weer in de stad gezien, zonder uniform (Nuchter).' Waarmee maar gezegd wil zijn, dat ook het plezier een rol speelt bij het verschijnen van de Short Stop en bij de club.

Mensen maken de club: Elly Schurink-Vooren

Volgens mijn lidmaatschapskaart werd de Almelose Honkbalvereniging 'De Uitsmijters' opgericht op 1 juni 1955.

Als ik het me goed herinner, ben ik lid geworden in 1959 - uiteraard van de afdeling Softbal -, voor het luttele bedrag van fl. 12,- per jaar.

Jane Honing, in die tijd lerares Lichamelijke Opvoeding aan het Erasmus Lyceum in Almelo, was voor mij de grote stimulator van de softbalsport.

Ik zat op de MMS (Middelbare Meisjes School) van het Erasmus, en ik was een fanatieke sporter (atletiek, zwemmen, volleybal, basketbal, enz.)

Ik herinner me dat ik voor het eerst iets over softbal hoorde tijdens de gymnastieklessen van Jane Honing, en dat ik binnen de kortste keren helemaal verslingerd was aan deze sport.

In het begin trinden we op het sportveld van het Erasmus Lyceum. Dat gebeurde op vaste tijden, maar in feite mochten we zo vaak trainen als we wilden. Ik specialiseerde me als eerste honkvrouw; ook het middenveld vond ik een uitdaging.

Toen de afdeling Softbal van de Uitsmijters een feit was, deden we met meerdere teams mee aan een scholencompetitie. Ons tenue bestond uit een blauwe blouse en een witte short. Ook landelijk begonnen we ons 'in de kijker' te spelen. Kortom, we werden geduchte tegenstanders.

We trinden hard en vaak, te meer omdat we in juni 1961 zouden meedoen aan het Stedentournooi in Haarlem. En in juli 1961 speelden we tegen het Haarlemse 'Pinquins', de Nederlandse kampioen uit 1959.

Als vereniging groeiden we, zowel de afdelingen honkbal als softbal. Ook het verenigingsleven bloeide volop. We waren met een groot aantal sportieve jongens en meiden, terwijl bestuursleden zich met net zoveel enthousiasme inzetten om van een en ander een succes te maken.

21 Juli 1963: Johan Schurink bij trainingskamp 100 talenten KNHB

Hij bewaart hem nog altijd. Begin juli 1963 ploft op de deurmat van de familie Schurink aan de Almelose Reviuslaan een invitatie op de deurmat. Uitsmijter Johan Schurink mag deelnemen aan de tweede van twee weken door de bond georganiseerde jeugdhonkbaltrainingskamp te Eindhoven. De beide bondscoaches, de Amerikaan dr. Bill Arce en Charles Urbanus, verzorgen twee maal een trainingsweek voor de (twee keer) vijftig meest getalenteerde jeugdhonkballers van Nederland. Overigens loopt daar het neusje van de zalm aan trainers rond, onder wie Han Urbanus, Wim Crowwel en ook Boudewijn Maat en die laatste heeft net een pittige stage bij de LA Dodgers achter de kiezen.

Gemakkelijk is het allemaal niet: uit de uitnodigingsbrief blijkt, dat er echt sprake is van een heus kamp. Overdag is er een straffe training op hoog niveau. Na gedane arbeid (corvee!) is het goed rusten in tenten.

Dat Johan Schurink niet van talent gespeend is, blijkt naast zijn uitverkiezing toch wel uit een bewaard gebleven krantenartikel:

‘Over twee spelers raakt Arce niet uitgepraat. Het zijn Ben Brouwer en Johan (er staat echter: ‘Jan’), Schurink. Die jongens hebben zoveel talent, dat misschien wel iedere hoofdklasser hen graag op hun ledenlijst zou hebben staan (...). Voor Jan Schurink is het bijna ondoenlijk

om de top te bereiken. In Almelo, waar men nog niet zo lang honkbal speelt, kan deze pitcher bij de jeugd vrijwel geen catcher vinden, die zijn oerharde worpen durft te vangen. Het zal nog wel heel wat jaren duren, voordat hij de kans krijgt om het Oosten naar de top te voeren.'

Tijdens dit trainingskamp hebben we wel een oefenwedstrijd tegen het Nederlandse A-team gespeeld, maar ik heb dat alléén vanuit de dug-out mogen meemaken.

Ik denk dat ik in het jaar 1961 of 1962 voor het eerst op de heuvel heb gestaan. Ik denk dat ik in 1965 slecht een enkele keer als werper ben ingevallen.

Was jij dan samen met Wim Westerik werper? Ja. In mijn beleving was Wim in eerste instantie de eerste werper, maar mocht ik in toenemende mate die taak overnemen. Uiteraard werd dat door de trainer bepaald. Wie de trainer was in de jaren '60-'64 weet ik niet meer exact maar de namen van Geb Westera, Jan Bouwen en Albert Slot associeer ik ook met trainer- en coachschap

Leen Scheper was in het begin ook "mijn" catcher". Later werd die taak ook vaak door één van de gebroeders Dettingmeijer (Hans) overgenomen. Misschien weet hij nog wat tekentje 5 was.

Zondag 24 mei 1964: klapband!

Wie verre reizen doet, kan veel verhalen, maar staat ook bloot aan vele gevaren. Het volgende verhaal is opgetekend in de Short Stop van 1 juni 1964:

'Op zondag 24 mei, toen de jongens van het eerste op weg waren naar Leeuwarden, is hen een ongeluk overkomen. Door een klapband is het VW-busje, bestuurd door Dick Dettingmeijer in de berm gekomen en daar over de kop geslagen. Het is gelukkig met de gewonden heel erg meegevallen. Hans Dettingmeijer bleek de ergste verwondingen te hebben opgelopen in de vorm van een gebroken sleutelbeen en een beschadigde voorgevel. Het bestuur is geweldig blij dat er geen ergere dingen zijn te betreuren dan deze lichte kwetsuren. Het had ook een heel droeve week kunnen zijn voor de Uitsmijters!

Naar de berichten momenteel luiden, zal Dick zich nog wel voor de militaire rechtbank moeten verantwoorden over het ongeluk. Wij zijn er van overtuigd, dat hem geen schuld treft, doch het is moeilijk om zijn militaire superieuren hiervan te overtuigen. Als Dick er niet in slaagt, dan ziet het er voor de Uitsmijters niet best uit, want dan kan dit muisje nog wel een financieel staartje hebben. Doch laten we hopen dat alles in goede banen zal lopen.'

De toedracht rond het malheur blijkt ook uit het archief. Om half tien vertrekt het team richting Leeuwarden voor een wedstrijd tegen de gelijknamige honkbalclub: drie personenauto's en een Volkswagenbusje rijden in colonne naar de Friese hoofdstad. Achter Kampen slaat dan het noodlot toe: de bus krijgt een klapband rechtsachter, zodat chauffeur Dick Dettingmeijer de macht over het voertuig verliest.

Secretaris Westera beschrijft in een brief op 25 mei 1964: 'Wij hebben vreselijk geboft, dat er geen verkeer was op dat moment, want dan waren de gevolgen vreselijk geweest. Twee personen werden uit het open dak geslingerd en lagen op straat. Hans Dettingmeijer is er het beroerdste aan toe; zijn gezicht zit in elkaar en hij heeft een sleutelbeen gebroken. De tanden zitten los en wat er nog verder te voorschijn komt. Er is schade aan kleding en eigendommen van spelers en meisjes die meelingen.'

Met de schrik vrij? Toch niet, want de verhuurder van het busje laat het er niet bij zitten. J.W. de Visser van het gelijknamige Shell Service Station aan de Hagengracht laat in een in uiterst

bedenklijk Nederlands gestelde brief om te beginnen na, om te vragen hoe het nu met de gekwetsten en de verdere nasleep is. De bedoeling van zijn brief is zonneklaar: hij stelt de chauffeur van de VW Samba ZK-47-84, Dick Dettingmeijer, volledig aansprakelijk en hij wil geld zien. Zaken zijn klaarblijkelijk zaken voor de ondernemer.

De menselijke maat speelt bij het bestuur gelukkig wel degelijk de hoofdrol. Dat blijkt uit een bedankbriefje van Johan Schurink en Elly Vooren voor de attentie, die zij ontvingen na het ongeluk.

Het loopt allemaal toch met een sisser af. Uit het jaarverslag over 1964 blijkt, dat militair Dick Dettingmeijer uiteindelijk door de rechter vrijgesproken; hem treft volgens de krijgsraad geen blaam of schuld.

Toch is het een memorabele gebeurtenis geweest: al dat gereis voor de sport is niet zonder gevaar, dat bleek maar weer eens. De schrik zat er ook aan het eind van dat jaar 1964 dan ook nog steeds goed in: 'Het had heel goed mogelijk geweest, dat de voorzitter deze vergadering had moeten openen met een minuut stilte.'

Start seizoen 1965: nieuw tenue

Enkele spelers liepen aan het eind van de jaargang 1964 al op de troepen vooruit, maar bij de start van het seizoen 1964 treedt Uitsmijters aan in een gloednieuw clubkostuum. De Short Stop van april 1965 vertelt hoe de spelers het veld opkomen: 'blauw gebloesde witte overhes, blauw gebiesde witte kniebroek, helblauwe onderbloes met lange mouwen en hoge ronde hals (als bij een T-shirt), maar bij voorkeur een zg. 'sweater' in een blauwe kleur, rode cap en donkerblauwe of zwarte kousen.' Ook toen al moest het materiaal van ver komen: Den Haag en Amsterdam. Behalve trouwens de helblauwe sweaters; die geleverd worden door Jo Leloux aan de Oranjestraat.

Nog in 1964 blijkt de benodigde stof voor de pakken centraal ingekocht. De wedstrijd kleding wordt dan nog steeds zelf gemaakt aan de hand van verkrijgbare patronen 'Aangeraden wordt, de stof eerst te wassen vóór je aan het knippen slaat.'

In datzelfde blaadje is trouwens ook sprake van clubemblemen. Zij blijken via Henk Nijholt in de maak te zijn. Hier ontstaat dus het klassieke Uitsmijtersembleem, dat vanaf dit jaar gedragen wordt door honkballers, softbalsters en basketballers. Het doel is duidelijk verwoord door Ron van Hoof: 'Een eenvoudig embleem - hoe eenvoudiger hoe beter - zal, daar ben ik stellig van overtuigd, zal onze "image" bij onze tegenstand(st)ers in een grote mate versterken'. Overigens spreekt men in de Short Stop van juli 1964 ook al over een embleem: de softbalsters voeren het rode Twentse Ros. Op foto's uit die dagen is inderdaad te zien, dat beide emblemen 'Ros en Uitsmijters' inderdaad deel uitmaken van het uniform. Een onderscheidend en weergaloos gezicht!

Zaterdag 12 juni 1965: viering tienjarig jubileum in Hotel National

De Short Stop van juli 1965 laat maar weer eens zien, dat de sociale component in die dagen minstens zo belangrijk is, want de viering van het eerste decennium gaat zeker niet onopgemerkt voorbij:

'National'-e feestavond

Een fantastische band uit Enschede luisterde de avond van 12 juni op met hun opzweepende muziek. In het intieme zaaltje van 'National', dat nauwelijks alle mensen kon bevatten, was de temperatuur al spoedig het kookpunt genaderd.

Alles en iedereen borrelde (!) en bruiste in een warrelende werveling, waarbij de

onvermijdelijke ‘kat-uit-de-boom-kijkers’ praktisch niet opvielen. Wat een sfeer!! Een fenomenale Ton Verboom ceremonieerde de avond voortreffelijk. Hoewel ook hij zijn ‘natje’ niet versmaadde, kwamen door zijn toedoen uit-de-hand-gelopen situaties niet voor. Daarom een grote, zeer grote pluim voor Ton! Niemand kan zeggen dat de ‘Uitsmijters’ geen feest kunnen vieren, maar tijdens deze avond viel één vreemde eend in onze fuivende bijt naar mijn mening in positieve zin als feestvogel op. Dat was meneer, hoe-heet-ie-ook-al-weer, de coach van de O.G-softbalsters. Op het hoogtepunt van de gezelligheid werd de muziek naar huis gestuurd en na een, twee, drie, vier, vijf vele kleine doorzakkertjes gingen zelfs de meest doorgewinterde fuifnummers naar huis. Welingerichte bronnen maken echter melding van onverbeterlijken, die in een zeer uitgelaten stemming het ochtendlicht hebben afgewacht, voordat zij hun kooi opzochten.

Ynnor.

Vreemde vogels op het Maatveld

Zondag 13 juli 1969: softbalteam uit Zambia op bezoek

Uitsmijters verzorgt tijdens een uitwisseling van de gemeentebesturen van Rheine en Almelo een honkbaldemonstratie voor de Duitse gasten.

Short Stop uit juli 1969 rept over het bezoek van een softbalteam uit Zambia. In het clubblad is het programma van de Afrikaanse bezoekers opgenomen.

Op zondagmiddag 13 juli speelt het Oostelijk team na eerdere sessies in Enschede en Apeldoorn in Almelo tegen Gazelle Softbalclub uit Zambia. De volgende Uitsmijtersdames maken deel uit van het Oostelijk team: Gea Gast, Gerrie Smeijers, Geke Hammink, Jeanet Dijkgraaf en Ruth Egger. Coach van dat team is Jan van der Molen. 's Avonds organiseert Uitsmijters een broodmaaltijd met een aansluitende feestavond

Verslagje in SS 9/1969 (p. 22)

Openingswedstrijd Maatveld

Softbalinterland Japan versus Australië

Map 14: akte oprichting 19 december 1977: honk- en softbalvereniging Uitsmijters '55.

Gep Westera

Van 12 april 1924, overleden 5 december 1985, oprichter, als honkballer actief bij de Nijmeegse omnivereniging De Hazenkamp. Bij Uitsmijters '55 actief als speler, fysiotherapeut en bestuurslid. Foto: Marja Slot-Westera.

Short Stop mei 1970: Gep Westera blikt terug

De Uitsmijters vijftien jaar oud!

Dit is toch wel een aanleiding om eens even te overpeinzen dat het leven enorm snel gaat. Is het alweer 15 jaar geleden dat we met een stel om de tafel bij Jaap Druijff gingen zitten op de Wierdensestraat?

Als ik het me goed herinner waren de volgende personen bij de oprichting: Jaap Druijff - Wiet Verbeek - John Oosterlaan - Hans Emanuel – Harley van 't Spijker - Hans Kist en Gep Westera.

Daar werd dus besloten om te gaan honkballen (de naam Uitsmijters wilden ze bij de KNHB eerst niet accepteren, dat stond niet netjes). Diverse acties werden er op touw gezet om de honkbalsport in het Oosten een beetje ingang te doen vinden. We hebben zelfs als voorwedstrijd bij Heracles een honkbalwedstrijd gespeeld met commentaar van Jaap Druijff. Competitie spelen was niet mogelijk, zodat we niets anders deden dan het land links en rechts doorkruisen, om aan toernooien deel te nemen. (Nijmegen, Amsterdam, Winschoten). Ook gingen we op pad om demonstratiewedstrijden te spelen in Deventer, Zwolle, Hengelo en Enschede.

Een groot succes was het toen we er in slaagden Achilles te Hengelo tot de honkbalsport te bewegen. Nu kregen we tenminste een tegenstander in de buurt.

Het materiaal en de centjes waren ook vaak grote problemen. Toen kwam het moment dat de bond een kist materiaal beschikbaar stelde om de jeugd te laten honkballen.

Van die mogelijkheid hebben we dan ook dankbaar gebruik gemaakt. Het was eigenlijk wel gezellig toen, want het kwam wel voor dat wij de tegenpartij een paar spelers konden lenen of zij van ons. Ook de leeftijd werd niet zo scherp in de gaten gehouden.

Bij Z.A.C. te Zwolle speelden we eens met een klein jongetje in het verre veld, doch als hij moe was, ging hij lekker liggen en dan zag je allen wat blonde haren boven het lange gras uitsteken. We speelden in dit team met mensen in de leeftijd van 10 tot 50 jaar!

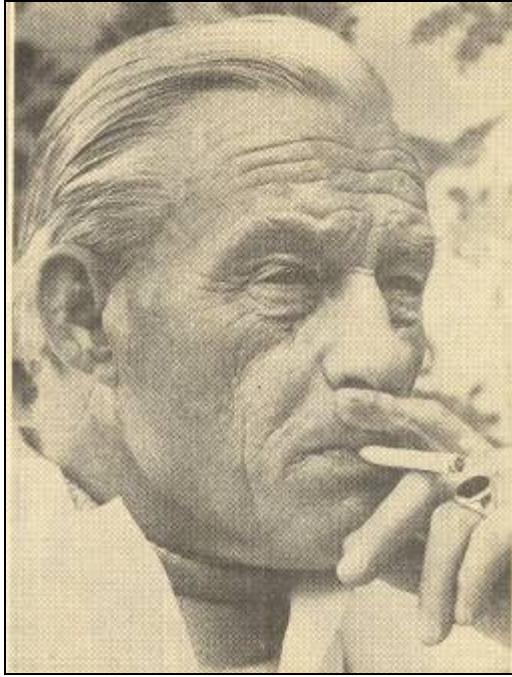
Het liep allemaal wel eens stroef, maar we hebben toch ook erg veel plezier beleefd.

De Dr. Druijffwisselknuppel stamt nog uit de tijd dat er geen geld was. Een stuk geslagen knuppel werd gerepareerd er werd iets op geschilderd en met een koperen ketting eraan was het een pracht prijs.

Dat de tijd toch wel snel gaat, blijkt uit het feit dat het kleine jongetje die in het gras lag, op het ogenblik deel uitmaakt van de jubileumcommissie.

Ik hoop dat ik er een beetje in geslaagd ben, de oude eerste jaren van de Uitsmijters een beetje dichterbij de tegenwoordige leden van de Uitsmijters te hebben gebracht. Tevens wens ik het bestuur en alle leden van harte een heel plezierig en sportief jubileum toernooi toe en op naar de 25 jaar!

Gep Westera

Hans Kist

Van 20 december 1913, overleden 16 maart 1974, oprichter, actief als speler, scheidsrechter en bestuurslid. Langst zittende voorzitter (bijna 16 jaar), erevoorzitter van de vereniging. Het toernooi om de J. Kistwisselbokaal dat vanaf 1973 enkele jaren door Uitsmijters '55 georganiseerd is, draagt zijn naam. Foto: archief Uitsmijters '55.

Short Stop maart 1972: afscheid van Hans Kist (donderdag 9 maart 1972)

Afscheid van “onze” voorzitter

Op een redelijk bezochte jaarvergadering was een speciaal agendapunt ingelast, n.l. punt 9: “Afscheid van dhr. Kist”

Dit was een punt waar we allen nogal tegenop zagen, het vertrek van een man waarop, ja, dit mogen we gerust zeggen, de gehele vereniging gesteund heeft.

De voorzitter van de vergadering, dhr. W. Westerink, ging tijdens zijn toespraak eerst in op de aanwezigheid van Mevr. Kist, die hij namens de gehele vereniging bedankte voor de vele “vrije tijd”, die zij haar man had gegund voor de vereniging, dag en nacht. Als dank ontving zij een bloemstuk.

Hierna richtte de voorzitter het woord tot de “scheidende” voorzitter.

Hij startte met een korte wandeltocht door het verleden van de vereniging, allerlei leuke herinneringen met zijn “ups” en “downs” werden nog eens naar voren gehaald en hieruit bleek wel dat het een voorzitter was, die ons met zijn steun gebracht had tot een vereniging die er zijn mag. Waarmee heeft hij ons niet allemaal geholpen? We noemen alleen maar de zogenoemde “Kist-mission”, een sportcomplex dat klinkt als een klok en dat er door zijn vuist op de diverse bureaux van directeurs van de Sportstichting en wethouders gekomen is: “Het Maatveld”. Dit is maar een van de vele dingen waarvoor hij gezorgd heeft en zo zijn er vele, voor welke wij hem zeker ook via deze weg nogmaals willen bedanken.

De afdelingsbesturen hebben gemeend dhr. Kist voor dit alles iets te moeten geven wat blijvend is en hebben daarom een tweetal toernooien naar hem vernoemd, n.l.: een honkbal-toernooi van de bleesing, welke men de naam geeft van “KIST-BLEESING-TOURNOOI”;

ook de afdeling basketbal bleef niet achter en gaat het traditionele Paas-tournooi een naam geven, waar ook onze ex-voorzitter in vernoemd zal worden, een exacte naam wist men nog niet, maar deze zal men op het aanstaande tournooi wel bekend maken. De afdeling basketbal verbond hier echter wel èèn voorwaarde aan: het tournooi zou door dhr. Kist persoonlijk geopend worden.

Hierna ging de voorzitter over van woorden op daden en bood de scheidende voorzitter allereerst een gelukstelegram aan, welke ontvangen was van dhr. Laurens (voorz. v.h. Baseball Rayon Oost).

De aktie-commissie had een inzameling gehouden over de gehele vereniging en van het binnengekomen geld kon dan ook een zeer mooi cadeau aangeboden worden, een schitterende gasaansteker.

Als blijk van waardering en in de hoop dat wij hem dan ook niet eensklaps uit de vereniging zouden zien vertrekken, heeft het hoofdbestuur hem dan ook benoemd tot “ere-voorzitter” van de vereniging, hetgeen allemaal in een keurige oorkonde op schrift was gezet.

Dhr. Kist bood, als dank voor alle lovende woorden over zijn voorzitterschap, alle aanwezige leden een drankje aan en wilde na een korte pauze ingaan op de toespraak van de voorzitter en iedereen bedanken voor de fijne cadeaux.

Na een verfrissing op dhr. Kist zijn gezondheid kwam dan het wederwoord. Evenals de voorzitter van de vergadering memoreerde dhr. Kist nogmaals de steun, die hij van zijn vrouw had gekregen en dat deze zeker mocht delen in alle lofprijzingen.

Zoals ook reeds in een krant was vermeld, vertelde hij zaterdags vóór deze jaarvergadering alleen naar het Maatveld te zijn geweest en daar in alle eenzaamheid, het fantastische sportcomplex bekijkend, alles nog eens de revue liet passeren. Hoe hij met medewerking van verschillende instanties hier een sportaccommodatie uit de grond had gestampt (ja, zowel letterlijk als figuurlijk). We mogen gerust stellen dat, welke baseballclub in Nederland dan ook, jaloers zal zijn op een terrein als dit, hetgeen wel gebleken is uit de loftuitingen van de diverse verenigingen welke hier gespeeld hebben of een trainingskamp hielden. Almelo mag trots zijn op dit complex en de verenigingen die hier gebruik van mogen maken zijn de Sportstichting en de Gemeente dan ook zeer dankbaar.

Daarna ging dhr. Kist in op de groei van de vereniging, die geboren als een honkbalvereniging, nu bestaat uit twee afdelingen, namelijk een honk/softbal- en een basketbalafdeling. Hij waarschuwde echter voor het gevaar, dat een vereniging, welke een dergelijke groei onderging, zich qua materiele benodigdheden wel kon behelpen, maar voor wat betreft het zo geheten “kader”, men op een gegeven moment in grote moeilijkheden kan komen, omdat het hier gaat om menselijk materiaal.

Dhr. Kist bedankte hierna voor de vernoeming van een tweetal tournooien en vond dit het grootste cadeau dat hij had gekregen. Mede dank zij het “ere-voorzitterschap”, zou hij de vereniging nog lang niet de rug toedraaien en men kon, wanneer er problemen waren, altijd een beroep op hem doen.

Hierna verwelkomde hij de nieuwe voorzitter, dhr. H.J. Oldeman en hoopte dat deze een net zo'n prettige tijd zou tegemoet gaan als hij heeft gehad bij deze vereniging.

Hiermee beëindigde dhr. Kist, zijn toespraak en bedankte nogmaals voor alle cadeaux en nodigde allen uit tot een driewerf “Hoera” voor de “Uitsmijters”.

Hierop volgde een langdurig applaus, tijdens, welke hij samen met zijn vrouw de vergadering verliet.

Van onze journalist onderweg.

19 mei 1966. Hans Kist tijdens het toernooi om de Dr. Drijfwisselknuppel. Foto: Kees Kroon.

Short Stop augustus 1973: Gerard Gosal (Glasmacher) jeugdinternational

Gerard Gosal

Van 22 augustus 1957, actief als speler, trainer-coach en commissielid. Actiefste honkballer 1971, beste velder senioren 1 1976, beste werper 1976, 1979, beste slagman senioren 1974, 1980, 1982, 1983, 1985 en 1986. Meest waardevolle speler 1974, 1975. Slaat in seizoen 1978 drie

homeruns. Speelt tot 1983 geregistreerd 190 wedstrijden voor Uitsmijters '55, maar speelt ook in de jaren daarna, zodat het totale aantal veel hoger ligt. Speelt in 1973 bij het Nederlandse jeugdteam tot en met 16 jaar, speelt in 1975 in de selectie van Jong Oranje. Foto: Gerard Gosal.

Bravo!!!!!! Gerard Glasmacher.

Eerste Uitsmijters jeugd-international baseball (13 - 15 jr.)

Onze hartelijke felicitaties voor Gerard Glasmacher, die het als eerste Uitsmijter gelukt is door te dringen tot een Nederlands selectie-team.

In het verleden zijn al wel Uitsmijters uitgekomen voor de Oostelijke teams (o.a. Louis Duzanson, Frits Struis (senioren); Gerard Glasmacher, Brian Brouwer (B.R.L.); Ferry Hatumena, Barend Jan Schreuder, Peter van Raarst, Roy Loupatty (blesing), maar tot dit jaar was niemand er in geslaagd de nationale top te bereiken. Voor al onze leden is dit een bewijs dat er in deze sport iets te bereiken valt. Maar het gaat of komt niet vanzelf, je moet er wel wat voor over hebben, hard werken en goed luisteren.

Gerard is nu 4 jaar lid en speelt vanaf zijn 11de jaar mee, toen we met het eerste jeugdteam zijn begonnen. In die 4 jaar heeft Gerard voor de sport honkbal/baseball gekozen en hoe! Op alle trainingen en wedstrijden op het Maatveld of het nu senioren, jeugd of softbal was, Gerard was er ook. Daardoor alleen al heeft hij het ten volle verdiend kennis te kunnen maken met het topbaseball van zijn leeftijd, Voor de Uitsmijters is het natuurlijk fijn om zo'n speler te hebben en Gerard zal ongetwijfeld hetgeen hij meemaakt op het hoogste baseballniveau doorvertellen en ook laten zien hoe het moet. Laat het voor ons allen een stimulans zijn om de baseball-sport met nog meer plezier te beoefenen. Alvast bedankt Gerard Glasmacher

Een Uitsmijter

Short Stop maart 1970

p. 14: Viering 15-jarig bestaan.

Short Stop december 1973

SOFTBALL - CLINIC

HELP HELP HELP HELP HELP HELP HELP HELP HELP HELP HELP HELP HELP HELP HELP

Aan de leden, oud-leden en eventuele belangstellenden van de softbalsport,

Het is de Uitsmijters voor het eerst sinds vele jaren (15) in 1973 niet gelukt in competitieverband softbal te spelen, door gebrek aan voldoende leden.

Het is toch niet mogelijk, dat de pionier van de softbalsport in het Oosten, nu al uitgeteld is, zodat er in Almelo geen softbal meer gespeeld zal worden. Er zijn toch zeker nog wel

liefhebsters te vinden, die een uurtje in de week willen trainen en in het weekend een gezellige partijt softbal willen spelen.

De enkele leden die de Uitsmijters nog hebben: Jeanet Dijkgraaf, Ria van der Molen, Anne Rose Lambert, Janny Larbuy, Saskia Scheffer en Ineke van Hoegee willen het komend jaar nog graag de competitie wedstrijden spelen. Zonder jullie hulp en zonder jonge nieuwe leden zal het niet gaan en zijn we genoodzaakt met de softbalafdeling te stoppen.

Vanaf zaterdag 12 januari is er weer gelegenheid elkaar te ontmoeten, te oefenen en te trainen. We beginnen om 10.00 uur in de gymzaal aan de Ganzediepstraat. De training duurt tot 11.00 uur en staat o.l.v. mevr. I. van Hoegee en mej. J. Dijkgraaf.

Aanmelden /Afbellen:

Mevr. I. van Hoegee, tel. 05486 - 4636

J.H. van der Molen tel. 05420 - 61452

Ik ben ervan overtuigd, dat we in Almelo moeten blijven softballen.

Als je nog of weer belangstelling hebt, kom dan op zaterdag 12 januari, kun je niet en je hebt wel idee er mee te beginnen, bel dan even op.

Op het herstel van het softbal in Almelo.

Vr. gr.

J. H. van der Molen

Juni 1973: puike prestaties Bleesing

Het gaat goed met de Uitsmijters. De goede voornemens betalen zich natuurlijk lang niet altijd en overal uit, maar dat gebeurt wel bij de bleesing (pupillen) in het seizoen 1973. Teambegeleider Jan Lankamp kan goed overweg met de pen en raakt in een prettig ironische, verzorgde stijl de juiste snaar bij team en ouders: 'Elke vader heeft de keus: eenmaal Apeldoorn, eenmaal Nijmegen. Wel hoop ik dat U niet allemaal staat te dringen om mee te gaan op 2^e Pinksterdagmorgen om half acht.' De noeste trainingsarbeid en het kundige coachwerk van Jan van der Molen doen de rest. In juni van dat jaar kan er een verheugende oproep de deur uit:

Aan de ouders van de honkbal-bleesing-boys,

Zoals U ongetwijfeld al wel van Uw enthousiaste zoon hebt gehoord, doet het bleesing-team het deze competitie bijzonder goed.

Het laat zich aanzien dat het een duidelijke 'nek-aan-nek'-race ,wordt tussen Robur '58 en Uw en onze bleesing-boys.

Robur '58 staat weliswaar twee punten voor, maar moet nog bij ons op bezoek voor de return. Winnen we deze thuiswedstrijd, welke is vastgesteld op woensdagavond

27 Juni a.s. te 6.30 uur op 't Maatveld, dan zal een beslissingswedstrijd nodig zijn om uit te maken, welk team dit seizoen kampioen wordt van de bleesing-competitie afdeling Oost.

Ouders! Kom dus Uw zoons aanmoedigen. Geef ze morele steun want Robur-bleesing is sterk. Ook familie, vrienden of kennissen zijn van harte welkom. Vooral aanmoedigen, want bij honkbal geldt de regel 'don't blame your players', of wel heel vrij vertaald: 'kanker niet op je spelers, maar moedig ze aan'.

U bent allen van harte welkom op woensdagavond 27 Juni a.s. op 't Maatveld.

Vr. groetend,

J. Lankamp, begeleider
J.H. van der Molen, coach

Strike! Hans Bakkum aan slag tegen TTT. Foto: familie Bakkum.

Mensen maken de club: Hans Bakkum

Vanaf de jeugd (1971) heb ik vele thuiswedstrijden van het eerste team bijgewoond , Het was er altijd gezellig; er kwam altijd veel publiek kijken. We zaten met z`n allen op de wal die er nu niet meer is en we hadden toen nog een scorebord dat de stand keurig bijhield, zodat als er mensen later bij een wedstrijd kwamen kijken meteen zagen in welke inning de wedstrijd zich afspeelde en hoe de stand was.

Ik heb in de Bleesing (nu pupillen) 1 kampioenschap meegemaakt, we zijn met dit team ook naar Amsterdam geweest voor de titel kampioen van Nederland dit was bij RAP, nu geheten Pirates we zijn toen tweede van Nederland geworden.

Verder heb ik met de Junioren een kampioenschap meegemaakt. De beslissingswedstrijd speelden we op het terrein van WSB uit Apeldoorn tegen de Animals uit Dieren We waren toen sterker dan onze tegenstander, wij speelden goed de tegenstander kwam er niet aan te pas. Dat was voor hun minder leuk want hun coach ging te keer dit hadden wij nog

nooit meegemaakt. Onze coach, de scheidsrechter en het publiek waren verbaasd over het gedrag van die coach. Hij schold zijn spelers zo uit, dat onze coach naar de scheidsrechter ging om te vragen om de coach van het veld te verwijderen. In overleg met de spelers werd de coach van het veld gestuurd, dit was voor de tegenstander het beste. De innings die daarop volgden werd door de tegenpartij veel beter gespeeld, maar wij waren toch sterker en werden kampioen en een ervaring rijker.

Na de junioren kwam ik in het eerste team ik had toen ik de junioren speelde al een aantal wedstrijden meegespeeld, dus was de overgang voor mij niet moeilijk. Ik heb er een leuke tijd gehad, vele homeruns geslagen en zelfs twee grandslams dat is natuurlijk het mooiste wat een honkballer kan overkomen,

Sinds mei 2005 ben ik weer terug bij de Uitsmijters, ik heb toen gevraagd of men nog trainers kon gebruiken en ik ben toen bij de pupillen terecht gekomen om Henri Meulenkamp te assisteren. Dit beviel me zo goed dat ik weer volop teams train.

Ik hoop hier nog jaren actief te zijn we hebben nu naar mijn mening weer actief bestuur die zich inzet voor groei en plezier in het spelen van honk- en softbal in Almelo.

Short Stop februari 1974: geslaagde opbouw van de jeugdafdeling

“Coach-in”

In de winterperiode 1969-1970 zijn we bij de Uitsmijters begonnen met honkbaljeugd, allereerst op het sportveldje aan de Rembrandtlaan en daarna op het Maatveld. Mij stond toen voor ogen om in een periode van 5 jaar de leegte op te vullen die er was, doordat de Uitsmijters alleen senioren honkballers had. Het seizoen 1970 speelde één Bleesingteam van de Uitsmijters in de Oostelijke Rayoncompetitie, in 1971 speelden we met één Bleesing en een jeugdteam, in 1972 breidden we uit tot 1 Bleesing en 2 BRL-teams, ook vorig jaar speelden we met 1 Bleesing en 2 BRL-teams.

Het komende seizoen 1974 is het 5e jaar jeugd en we kunnen blij constateren dat de jeugd aansluit op de senioren. We hebben nu teams met spelers in de leeftijd van 8 t/m 18 jaar, dat is een zeer gezonde ontwikkeling in onze afdeling. We mogen niet vergeten dat in de afgelopen jaren ook de begeleiding van de diverse teams niet achter is gebleven. Verschillende enthousiaste mensen (jullie kennen ze) hebben hun krachten voor onze club ingezet.

Dit betekent dat we dit jaar van start kunnen gaan met 1 Bleesingteam, 2 BRL-teams of 1 BRL en 1 MC Bakkerteam en 2 seniorenteams.

Deze laatste groep is dit jaar erg belangrijk, het zijn namelijk de overgekomen jeugdspelers (16 - 17 jaar) die hiervan het grootste gedeelte uitmaken. Al deze jonge spelers willen graag trainen en spelen, dat hebben ze in de afgelopen jaren bewezen, ik geloof dan ook dat nu in het 5e jaar van opbouw we een groep seniorenspelers hebben, die willen trainen om een plaatsje in één van de 2 seniorenteams te bezetten. In dit jaar kunnen we dan ook tot betere baseball-prestaties bij de senioren komen, hetgeen natuurlijk voor de club positief doorwerkt. Dankzij jullie eigen harde trainingsarbeid.

Jan van der Molen

Viering 25-jarig bestaan 1 juni 1980

Zondag 18 juni 2000: opening nieuwe clubgebouw

Zaterdag 21 april 2007: softbal is 'back in town'

Het duurt tot de jaargang 2007 voor er bij Uitsmijters '55 weer softbal te zien is - hoe bescheiden dan ook. Het persbericht liegt er dan ook niet om:

'Bescheiden Twentse sporthistorie bij Uitsmijters '55: softbal is na lange tijd weer terug in de Aastad. Op 14 april 2007 spelen de meiden van trainer-coach Hans Bakkum hun eerste wedstrijd, uit bij Zuidvogels in Huizen. Een week later, op zaterdag 21 april is het zover. Dan spelen de aspiranten klokslag 15.00 uur thuis op 't Maatveld tegen de Centrals uit De Bilt: softbal is 'back in town'.

We constateren een hoopgevende herstart. Het dient echter wel open en eerlijk gezegd: de meiden kennen een uiterst lastig seizoen, veel tegenstanders zijn sterker, maar het plezier is er zeker niet minder om. Trainer Hans Bakkum levert geweldig werk: met een aanstekelijk enthousiasme en (een soms bewonderenswaardig) geduld vraagt hij als trainer en als coach van de meiden wat ze kunnen (en heel voorzichtig daar voorbij). Kortom, er wordt geleerd bij het leven. *Good old* Jan en Ria van der Molen geven zelfs nog drie trainingen op het oude nest. Ze zijn de warmte van het oude nest klaarblijkelijk nog niet vergeten - net als veel andere honkballers en softballers, trouwens.

Dat alles draagt bij aan het broodnodige (spel)plezier en het is direct toepasbaar in de wedstrijden. Het werpt gedurende dat seizoen 2007 zijn vruchten af, want de meiden winnen toch nog drie duels. Op 9 september gaat bijvoorbeeld dit persbericht via Newspitcher de deur uit. Het wordt geplaatst op www.tctubantia.nl:

Softbalsters Uitsmijters '55 smaken het zoet van de overwinning

Het was vandaag een lange reis naar De Bilt, maar het was de moeite meer dan waard. De softbalmeiden van Uitsmijters '55 waren vandaag ongenaakbaar en bonden de dames van Centrals met maar liefst 22-11 aan de zegekar. Let's play ball!

Uitsmijters begon de eerste inning aan slag. Het was meteen al goed raak, want Sabine Bakkum brak de ban en tekende het eerste punt aan. Tegen het eind van dat eerste deel stonden er vier punten op het bord voor de Almelse formatie.

Met Ismene van der Woude als pitcher op de plaat en Sabine Bakkum als uiterst betrouwbare catcher stak de ploeg van trainer-coach Hans Bakkum ook voortvarend van wal bij het veldspel. Werpster Ismene maakte zelf twee uit door drie slag en eerste honkvrouw Nienke van Zuiden maakte geen fout en zorgde voor de derde nul. Die voorsprong bleek een teken aan de wand en werd geleidelijk uitgebouwd: het slotakkoord was voor Kirsten, die persoonlijk nog twee punten binnen sloeg. Toen de speeltijd eigenlijk al om was lieten de dames van Uitsmijters 55 zich ook op een andere manier van hun sportieve kant zien: de Centrals mochten toch nog de gelijkmakende laatste slagbeurt volmaken. Daarin lieten de Utrechtse toch nog twee punten noteren, maar meer dan een correctie op de einduitslag was het niet: 22-11.

In het weekend van 19 en 20 januari vindt in de gymzalen van het Pius X College een heuse topclinic plaats door Joost van Gisbergen en Merel Beerthuizen. Zij hebben hun spor

Topcoaches op tweedaagse softbalclinic
Uitsmijters '55 wil softbal in Almelo verder ontwikkelen.

ALMELO - De honk- en softbalvereniging Uitsmijters '55 biedt meisjes tussen 12 en 18 jaar de gelegenheid in het weekend van 19 en 20 januari deel te nemen aan een clinic. Topcoaches uit het Nederlandse jeugdsoftball komen naar Almelo om de tweedaagse clinic te leiden.

De Uitsmijters hebben het evenement georganiseerd om het softbal voor meisjes verder te promoten. Bij de vereniging kon tot ongeveer 1990 softbal worden gespeeld, maar daarna raakte de sport in Almelo in verval. Vorig seizoen werd de draad weer opgepakt. Er kwam een softbalteam en dat levert inmiddels aansprekende resultaten, aldus de enthousiaste woordvoerder Nico van de Woude.

De Uitsmijters willen het niet bij één softbalteam laten, getuige het initiatief een tweedaagse clinic te organiseren. Daarmee hopen ze de populariteit van de balsport verder te ontwikkelen.

De clinic is niet voor iedereen. Er is plek voor een beperkt aantal speelsters dus vragen de Uitsmijters om eerst een keer deel te nemen aan een proeftraining. Ook moeten de deelnemers aan de clinic bereid zijn volgend jaar in de softbalselectie te spelen.

TCTubantia 7 januari 2008

17 juni 2007: softbalinterland Japan – Australie

Wereldtop speelt op 't Maatveld

ALMELO - Met Japan hebben ze de regerend wereldkampioen in huis gehaald en tegenstander Australië was de nummer drie van het laatste WK softbal voor junioren. De Almeloëse honk- en softbalvereniging Uitsmijters'55 is trots op het titanenduel, komende zondag op de eigen accommodatie van 't Maatveld.

Het betreft een oefeninterland in aanloop naar het WK softbal voor junioren dat van 20 tot en met 30 juni in Enschede wordt gehouden. "Dit is een superduel", zegt woordvoerder Nico van der Woude van de Almeloëse club. "Het is weliswaar een oefenduel, maar een prachtig affiche voor onze vereniging. We hebben het wel over de beste softballers van de wereld die hier hun kunsten komen vertonen. Daar gaan we een groot feest van maken."

Het is een tijdlang stil geweest rond Uitsmijters'55. Veel Almeloërs waren de club vergeten. Maar sinds enige tijd kan men niet meer om de vereniging heen, die in no-time van ruim zestig naar meer dan honderd leden groeide. En er doen weer zeven teams mee in competitieverband. Waaronder softballende seniorenvrouwen.

Van der Woude kent de historie van de club: "Dat was vijftien jaar geleden voor het laatst." Een frisse wind door alle geledingen van Uitsmijters'55 heeft de vereniging weer tot volle bloei gebracht. En de rek is er nog lang niet uit. "Er wordt stevig aan de weg getimmerd. We willen geleidelijk doorgroeien naar 200 leden. Een nieuw bestuur heeft de schwing er weer ingebracht. Hoe het komt dat de club een tijd uit beeld is geweest? Dat is moeilijk te verklaren. Het softbal voor vrouwen bijvoorbeeld is op een gegeven moment gewoon

doodgebloed. Als je dan niets onderneemt, staat het ook nooit meer op. Niets ten nadele van voorgangers, maar het nieuwe elan binnen de club heeft snel zijn vruchten afgeworpen", constateert Van der Woude. "We werken aan de kwantiteit en de kwaliteit. Daarom zijn we voortdurend op zoek naar een goede balans. Veel leden is mooi. Een te snelle groei kan een kaderprobleem tot gevolg hebben. Dat komt de kwaliteit van de vereniging weer niet ten goede en dat gaat je vervolgens weer leden kosten."

Uitsmijters'55 werd door Tex Town Tigers uit Enschede benaderd om een interland te organiseren. Daar hoefden ze in Almelo niet lang over na te denken. "TTT heeft alle regionale clubs hier bij betrokken. Dat typeert de goede onderlinge band tussen de verschillende verenigingen. We hebben voor dit duel geopteerd. Als we dan meedoen, willen we ook meteen goed meedoen."

TCTubantia 15 juni 2007

Medio 2007: oprichting Uitsmijter Oldtimers

Blijf honkvast: word lid Uitsmijters Oldtimers

Baseball ademt traditie, nostalgie en melancholie: er is immers geen heden zonder verleden. Uitsmijters '55 is dan ook alleen al op basis van de leeftijd een achtenswaardige vereniging. We hebben oude papieren – letterlijk en in meer overdrachtelijke zin.

Wie het archief van de club doorspint, komt werkelijk honderden namen tegen. En waar mensen zijn, zijn verhalen nooit ver weg. Net als in het echte leven zijn personen soms passanten: de loopbaan van sommige Uitsmijters is kort en heftig en de tijd tussen inschrijving en bedankbrief is beperkt: het archief spreekt er boekdelen van.

Groot is echter ook het aantal mensen, dat zich jarenlang verknocht weet aan de club, dat met hart en ziel in het verenigingswerk duikt. Het kan gaan om opsommingen van negentallen, commissiewerk of bestuursfuncties: hun namen verschijnen bij voortdurend in de paperassen. Zij staan trouwens ook op flitsende actiefoto's of – de boog kan immers niet altijd gespannen staan – op afbeeldingen van feesten, bruiloften en partijen – want ook daar weet een beetje Uitsmijter zich te weren: proost.

De honk- en softbalsport is een familieaangelegenheid bij uitstek. Die sfeer is nog altijd prominent aanwezig binnen de vereniging en dat zal in toekomst gelukkig vast niet anders zijn. Wie al die namen ziet, vraagt zich af, wat er van ze geworden is. Voorbijganger of verenigingsmens bij uitstek: samen maken zij de club: toen en nu.

Uitsmijters '55 wil die band met de oud-leden graag bewaren of herstellen en versterken. We hebben elkaar namelijk iets fraais te bieden: een gezamenlijke (sport)geschiedenis.

Oud-leden kunnen daarom lid worden van de *Uitsmijters Oldtimers*. Deze exclusieve vorm van lidmaatschap/donateurschap is speciaal in het leven geroepen voor oud-leden. Voor slechts 30 euro per jaar biedt de club u de mogelijkheid om lid te worden. Daar helpt u vanzelfsprekend Uitsmijters '55 mee. We stellen er uiteraard ook iets heel moois

tegenover. Om te beginnen houden we u enkele keren per jaar op de hoogte van het wel en wee van de vereniging. Op de site verschijnen wedstrijdverslagen, artikelen en foto's van nu, maar ook van toen. Verder bieden we u korting op verenigingsartikelen (er wordt hard en gestaag gewerkt aan een boek over de clubhistorie) en we nodigen u nu al van harte uit op de jaarlijkse clubdag, die we altijd combineren met *Oldtimers' Day*. Dat wordt een memorabele dag, waarop de vereniging haar heden en verleden viert en haar oud-leden eert. Bij de laatste editie van U-Day waren (de aanhang meegerekend) rond de dertig oud-Uitsmijters aanwezig. Zij spraken van een bijzonder geslaagd en gezellig feest: 'Prima initiatief. Voor herhaling en uitbreiding vatbaar!', zoals iemand het verwoordde. Dat complimentje nemen we graag aan, want het zegt iets over de beleving van de Uitsmijters Oldtimers en hun verbinding met de club, waar ze met elkaar zoveel geweldige (sport)momenten hebben beleefd.

Zoals gezegd: we hebben elkaar iets te bieden - toen en nu. Daar spinnen we allemaal garen bij. Voor slechts 30 euro per jaar (dat is maar 0,57 euro per week!) biedt Uitsmijters '55 u dus de mogelijkheid om lid te worden. We willen dat geld gaan gebruiken voor materiaal en opleidingen: het komt dus absoluut ten goede aan de vereniging.

Mijmer er maar eens op los: wedden dat u terug denkt aan lome zomermiddagen en schitterende spelmomenten, maar dat u uiteindelijk altijd uitkomt bij de eerste keer dat u zelf een bal probeerde te slaan? O, zalige nostalgie!

We zien uit naar u en uw reactie en als u andere oud-Uitsmijters kent: zeg het goede nieuws voort. Homerun-keizer Babe Ruth vertelt ons waarom: *'Baseball was, is, and always will be to me the best game in the world.'*

Persbericht voor media en oud-leden

Persbericht (28 oktober 2007)

Bescheiden mijlpaal in Overijsselse sporthistorie
Uitsmijters '55 opent Wall of Fame

Er ging een ferme queeste aan vooraf, die kriskras door Almelo, Twente, Overijssel, Nederland en digitaal zelfs tot in de Verenigde Staten voerde. Het is de zoektocht wel waard geweest, want er staat een niet onbelangrijk onderdeel van de Overijsselse sportgeschiedenis geboekstaafd. Uitsmijters '55 is immers de oudste honk- en softbalvereniging van Oost-Nederland. Gisteren onthulden drie ereleden: Albert Slot, Jan Bouwen en Jan van der Molen tijdens U-Day (de clubdag) de Wall of Fame. Op die muur staat een zeer select gezelschap Uitsmijters - uit meer dan een halve eeuw honk- en softbal in de Oost-Nederlandse dreven. Dat levert een uniek en prachtig vormgegeven monumentje op, dat een prominente plaats in het clubhuis krijgt toebedeeld. De Wall of Fame biedt en is fraai vormgegeven sporthistorie – met dank aan Figlio Reclameproducties. De founding fathers van de club brengen vanaf 1955 twee unieke takken van sport naar Almelo en omgeving. Gisteren was het tijd, om daar bij stil te staan. U-Day, de gezamenlijke seizoensafsluiting was toch al een feestelijke gebeurtenis, die nog eens opgeluisterd werd door de opening van de Wall of Fame. Let's play ball!
Let's play ball!

Oprichters, bestuurders en spelers: vaak is er trouwens overlap. Founding fathers en latere bestuurders staan op de Wall of Fame zij aan zij met mensen die hun sporen als honk- of softballer verdiend hebben met het slaghout, op de heuvel of in het veld. Bij Uitsmijters '55, bij vertegenwoordigende rayonteam en heel soms zelfs tot in Oranjeteams. Dat levert een rijtje namen op, van mensen die hun sporen verdiend hebben in de Overijsselse sportgeschiedenis. Omdat ze later een bekende profvoetbalclub gingen leiden, of het honk- en softbal ook elders in Twente en daarbuiten tot grote hoogte brachten.

Honkballers hopen op nieuwe accommodatie

ALMELO - Lachende gezichten van enthousiaste leden die zich weer volledig betrokken voelen bij Uitsmijters '55. Want terwijl de Almelose honk- en softbalvereniging een jaar geleden op sterven na dood was, zit de roemruchte club met een rijk verleden weer in de lift.

De vreugde over deze ontwikkeling werd zaterdag breed uitgemeten op de zogeheten U-day.

Om het samenbindende karakter van de vereniging te benadrukken, waren alle leden die vroeger, maar ook nu betrokken zijn bij de oudste honk- en softbalvereniging van het oosten, uitgenodigd om actief of passief deel te nemen aan tal van activiteiten.

Enerzijds is Uitsmijters een club die trots is op het roemrijke verleden, anderzijds heeft het bestuur de ambitie om het huidige ledental van 100 minstens te verdubbelen. Jong en oud kwamen aan hun trekken op de U-day. De 'oudjes' die het fundament onder de club hebben gelegd, werden in het zonnetje gezet. De 'Uitsmijters van het eerste uur' werden met authentieke zwartwit foto's in een 'Wall of Fame' geëerd. "Zonder verleden geen heden. Aan de hand van de foto's is duidelijk te zien, dat de club van oudsher dreef op veel vrijwilligers die vaak verschillende petten op hadden. Daar was helaas de klad in gekomen, maar nu is duidelijk merkbaar dat de leden zich weer betrokken voelen bij de vereniging. Honkbal is een way of life, een levenswijze. Dat gevoel is weer terug. Om die reden zien we de toekomst met gepaste trots en vertrouwen tegemoet", zegt Uitsmijter-woordvoerder Nico van der Woude.

Voorzitter Cor Faro straalt ook een al enthousiasme uit. Daarvoor is alle reden, want Uitsmijters nam afgelopen seizoen met zeven complete teams aan de competitie deel. Dat noemt hij een mijlpaal, want nog niet zo heel lang geleden konden er met veel pijn en moeite maar vier teams binnen de lijnen worden gebracht. "In de maatschappij is de tendens, dat mensen alleen willen consumeren. Met andere woorden: ze worden lid en verwachten dat alles tot in de puntjes is geregeld. Maar niets gaat vanzelf. Van leden mag je verwachten dat ze naast het spelen van wedstrijden en trainen ook andere werkzaamheden verrichten. We merken dat de bereidheid daartoe sterk is toegenomen. Dat is mooi, want het zou jammer zijn als je mensen moet verplichten om allerlei hand- en spandiensten te verrichten."

TCTubantia 29 oktober 2007

6 april 2008: terugkeer Dr. Druifwisselknuppel

Er gaat iets helemaal fout na de editie van 1989. Op 21 september 1990 ontvangt de vereniging een brandbrief van R. Seyger, de secretaris van de knuppelhouder, het Groningse Caribe. De Dr. Druiffwisselknuppel is weg, zoek!

Dat is aan het licht gekomen bij de voorbereiding van de nieuwe editie (een maand geleden). De toch wel unieke sportprijs is mogelijk ontvreemd. Caribe wil dan ook een omschrijving opnemen in het weekblad KNBSB opnemen. Misschien biedt dat soelaas.

Het voorstel is verder: een vergoeding in de vorm van een nieuwe houten knuppel met daarop de namen van de verenigingen die hem tot nu toe gewonnen hebben' 'Het spreekt voor zich dat wanneer de knuppel alsnog bij ons boven water komt, wij ervoor zullen zorgen dat de originele knuppel weer zo spoedig mogelijk in Uw bezit komt'. In de bestuursvergadering van 27 september 1990 wordt alles besproken. Wim van Dijk heeft Caribe gevraagd om aangifte te doen en het verlies op te laten nemen in het bondsweekbericht. Nog in een bestuursmeeting van 4 juli 1991 wordt besproken, dat het bestuur van Caribe informatie heeft gegeven over de knuppel. In een verslag van de bestuursvergadering van 4 juli 1991 wordt bij de ingekomen stukken gesproken over een brief, waarin het nieuwe bestuur heeft geïnformeerd over de knuppel.

In de club wordt aangenomen, dat het kleinood wel voor altijd zal zijn verdwenen. Eerlijk gezegd mist na verloop van tijd niemand de knuppel meer. Toch gaat pr-man Nico van der Woude achter de prijs aan. Dat leidt na doorwrocht speurwerk tot een positief resultaat. In maart 2008 kan het onderstaande persbericht de deur uit:

Oudste honkbaltrofee Noord- en Oost-Nederland Uitsmijters '55 weer in bezit van Dr. Druiffknuppel

Ladies and gentlemen; we've got him! Er is bijna twintig jaar naar gezocht, maar vanaf 6 april dit jaar is hij dan toch terug waar hij hoort: veilig in Almelo bij Uitsmijters '55, want de sportvrienden van Caribe komen het kleinood terugbrengen.

Opening Day 2008: op zondagmiddag 6 april om 14.00 uur beginnen de honk- en softballers van Uitsmijters '55 op Het Maatveld aan de komende jaargang. De komst van de overoude Dr. Druiffknuppel luidt het kersverse seizoen in. Eerst de unieke Wall of Fame, nu de Dr. Druiffwisselknuppel: vanuit die historische achtergrond blikt Uitsmijters '55 vol vertrouwen en gretig naar de toekomst.

Een aardige mijlpaal in de clubgeschiedenis, een bescheiden maar vermeldenswaardig moment in de honkbalhistorie van Oost- en Noord-Nederland. Uitsmijters '55 nodigt iedereen van harte uit voor een uniek sportfeestje op 6 april. Opening Day 2008: Let's play ball!

De Dr. Druiffknuppel, ooit met enig gevoel voor pathos omschreven als 'een eeuwig durende wisselprijs', is tastbare Overijsselse sporthistorie. Het illustere slaghout is waarschijnlijk de oudste sportprijs van Almelo, maar met zekerheid de oudste honkbaltrofee van heel Oost- en Noord-Nederland.

Het toernooi, dat vernoemd is naar de in 1957 naar de VS geëmigreerde arts, honkbalfanaat en mede-oprichter Jaap Druiff, wordt op 30 mei 1957 (op hemelvaartsdag) voor het eerst verspeeld. Het eerste officiële honkbaltoernooi in Oost- en Noord-Nederland levert meteen gedenkwaardige sportmomenten op en Dagblad van het Oosten ronkt er daags daarna lustig op los: '*homerunhitter*' Jan Bouwen rost de bal ongenadig over de hekken. Hij slaat op dat eigenste moment met zekerheid de eerste officiële homerun in Oost- en Noord-Nederland.

Om het sporthistorische belang van het ogenblik nog eens fijntjes te onderstrepen doet Jan dat ook nog eens in stijl: natuurlijk flitst er een *grand slam* van zijn knuppel.

De Dr. Druijffknuppel begon zijn werkzame leven als heus slaghout in de door de bond geleverde materiaalkist. Aardig detail is dat dezelfde Jan Bouwen hem brak en vervolgens - toeval bestaat niet - zelf opgeknapt en opgeleukt heeft. Geen dure cup, maar een bescheiden knuppel als prijs: ook al een apart fenomeen.

Vanaf 1957 tot begin jaren negentig strijden vele honderden honkballers van illustere clubs uit heel Nederland in tientallen jaargangen om de Dr. Druijffknuppel. Sommige van die verenigingen bestaan al niet meer. We mogen hier dan ook met recht spreken van een clubicoon met toegevoegde sporthistorische waarde.

In 1989 weet het Groningse Caribe zich de fiere winnaar van de Dr. Druijffknuppel. Het jaar daarop blijkt de wisselknuppel tot hun schrik weg, spoorloos - en dat blijft zo tot 2008.

Achter die verdwijning schuilt trouwens ook nog een behoorlijk sappig verhaal, waar een beetje misdaadverslaggever zijn vingers bij af zou kunnen likken.

De zoektocht naar het slaghout kent dus een positief resultaat en het is tijd voor een feestje: Opening Day. De knuppel is opgekalefaterd, de ontbrekende namen van winnaars zijn toegevoegd en op zondagmiddag 6 april om 14.00 uur beginnen de honk- en softballers van Uitsmijters '55 op Het Maatveld aan de komende jaargang.

Centraal bij Opening Day van dit jaar staat natuurlijk het overhandigen van de knuppel door Caribe, maar uiteraard schalt het 'Play ball!' weer als vanouds over het veld bij een wedstrijd tussen het eerste team van Uitsmijters '55 en een vertegenwoordigend negental van Caribe. Wees welkom!

Het leidt tot uiterst positieve reacties en we drukken onze neus weer eens aan het venster in Almelo. Er verschijnen twee prominente artikelen in TCTubantia en RTV Oost stuurt een reporter voor een radio-item. De maker van de knuppel, Jan Bouwen, doet omstandig uit de doeken, hoe hij het slaghout stuk sloeg, opkalefaterde en hij vertelt, wat de prijs in de loop van de jaren voor de club betekent heeft.

Fabulous facts and figures

Voor Jan en Jan, skippers

Sommige dingen blijven onbewijsbaar. Zo zijn in ieder geval twee aansprekende clubrecords nooit officieel vastgelegd. Wie speelt de meeste wedstrijden voor honkbal senioren 1? Officieel is dat record in handen van Frits Struis, maar ik denk dat hij in de loop van de tijd ongemerkt toch wel ingehaald is. Is het Tim Zitter, Henri Meulenkamp, of toch Paul Sommer?

Aardige prestatie: in de Short Stop van augustus 1976 merkt Jan van der Molen in een artikel 'Uitsmijters statistiek' op, dat 'Frits Struis binnenkort een moeilijk te verbeteren record gaat neerzetten, hij heeft namelijk sinds 1970 geen officiële wedstrijd van het 1e team gemist, dat betekent dat hij nu op 98 onafgebroken gespeelde wedstrijden staat. En hij mist nog steeds niets (wedstrijden dan, hè).' Heeft Frits dit record in de jaren daarna niet onverstoord nog onbereikbaar scherper neergezet?

Johan Schurink gooit in de kampioenswedstrijd tegen Hazenkamp 3, in september 1963 maar liefst 17 strike-outs. Deed iemand dat in de loop van de jaren nog beter?

Een ander fraai record: wie is de onbetwiste *homerunking*? Het is zeer waarschijnlijk Gerard Gosal, maar Colbert James is hem na het seizoen in 1980 echter wel voorbijgestreefd. In het decennium daarna wordt de optekening van wedstrijdfeiten geleidelijk minder gebruikt voor analyses. Wellicht is er in die jaren en daarna een andere *hamerkoning* opgestaan? Hans Bakkum? Wie het weet, mag het zeggen.

De eerste officiële homerun is trouwens wel bekend: de al eerder gememoreerde thuisren van Jan Bouwen op hemelvaartsdag 1957.

Op zaterdag 5 juni 1965 aanvaardt een enigszins verzwakt seniorenteam de reis naar Amersfoort. Het wordt een debacle, want Uitsmijters verliest met maar liefst 49-2 van Quick. Is dit de ultieme verliespartij? Wat te zeggen van de hoogste winst?

Wie is de meest succesvolle honkballer die de club ooit heeft voortgebracht? Het zal denkkelijk Gerard Gosal zijn. De man grossiert werkelijk in records en prijzen: beste werper, slagman, velder, waardevolste speler, meest actieve lid. Hij slaat het hoogst geregistreerde (tot 1979) aantal homeruns in een seizoen: vier. Dat blijft niet zonder gevolgen, want hij schopt (of beter gezegd: slaat) het tot jeugdinternational in Jong Oranje. Die eer is bij de afdeling softbal trouwens weggelegd voor Gea Pater; ook zij reikt tot het juniorensoftbalteam van Oranje.

Gea Pater

Van 15 november 1962. Beste slagvrouw senioren softbal 1979, 1980. In 1979 in Nederlandse selectie juniorensoftbal, staand derde van rechts. Foto: familie Brok-Pater)

Nog maar eens een record. Wie is in jaren gemeten het langst lid? Jan Bouwen? De twijfel slaat toe, want hij heeft enkele jaren buiten het Almelose doorgebracht. Albert Slot wellicht? Op meerdere lijsten staat echter vermeld dat hij lid is vanaf 1956. Wim Westerink dan misschien? Die is volgens lijsten namelijk wel lid vanaf 1955. Zijn die lijsten wel accuraat? Of vergeet ik hier toch iemand?

Zoveel is duidelijk: wie reconstrueert, begeeft zich op het gladde ijs van vergissen en vergeten. Het is daarom maar beter, om bij de opmaak van de erelijsten de feiten te laten spreken. Dat heb ik hier dan ook getracht te doen. Maar dan nog: ik maak bij deze erelijsten geen aanspraak op volledigheid. De hieronder opgesomde opsommingen zijn zeker

aanvulbaar en er zullen fouten en feilen aanwijsbaar zijn. Ik houd me dan ook aanbevolen voor verbeteringen.

Soms is het samenstellen van de lijsten een *ham 'n egg* en staan de prijswinnaars keurig met naam vermeld in het daaropvolgende jaarverslag. Dat is helaas meestal niet het geval. Het samenstellen van de onderstaande lijsten heeft dus wel wat gegrAAF in het clubarchief en vele puzzeluur-tjes gekost. Een enkel keer heb ik een onontwarbare knoop door moeten hakken. Bronnen voor de lijsten zijn de stomme getuigen van voorbij tijden: de vergaderverslagen in het archief, krantenartikelen en *last but not least* de gegraveerde bekers in het clubhuis. Soms zijn er in de loop van de jaren namen van prijzen door elkaar gebruikt. Zo lijken mij 'beste allround speler' en 'meest waardevolle speler' één en dezelfde prijs. Dat geldt voor 'meest actieve lid' en 'meest waardevolle lid'.

Meer dan eens is enige interpretatie onvermijdelijk, maar wanneer dat in mijn ogen echt te veel onzekerheid oplevert, laat ik dat achterwege. Een voorbeeld daarvan ligt in de bewaard gebleven prestatiegegevens van senioren 1 over 1974; daaruit moeten nog wel wat conclusies te peuren zijn.

Hier mag zeker niet onvermeld blijven, dat ik schatplichtig ben aan Jan van der Molen. Jarenlang houdt hij met ijzingwekkende vasthoudendheid en nauwkeurigheid de cijfers van spelers, teams en de club bij. Scorekaarten, gemiddelden, trainingsplanningen, aan- en afwezigheid, homeruns, uitslagen, standen, wedstrijdtekens, aantal jaren lidmaatschap ('clubtrouw') en zelfs verjaardagen. Dat over vele jaren geboekstaafde en bewaard gebleven cijfermateriaal bevat werkelijk een 'Fundgrube' aan gegevens.

Dat het voor het historische beeld van de vereniging uiterst veelzijdige en zinvolle bouwstoffen oplevert, staat buiten kijf. Maar zoals zo vaak kunnen we ook hier weer lering trekken uit het rijke verleden.

Jan van der Molen is trouwens niet de eerste statistiekenman. Die eer is weggelegd voor Jan Bouwen, want hij begint zo rond 1967, 1968 als bevlogen trainer met het minutieus bijhouden van wedstrijdresultaten, werp-, velders- en slaggemiddelden en wat dies meer zij.

Zijn opvolger Jan van der Molen verheft het bijhouden van de cijfers vervolgens tot een ware kunst. De achterliggende gedachte is overigens zonneklaar: de op het gras en gravel behaalde resultaten zijn er om te verbeteren en de op het veld gesignaleerde feiten laten zien, waar tijdens oefensessies aan gewerkt kan worden. Om dat nog verder te perfectioneren schrijft Jan Bouwen aardig wat afleveringen van de Short Stop vol met artikelen als 'Honkbalprestaties in cijfers', met daarin een omstandige uitleg over hoe al die gemiddelden toch hun beslag krijgen. Verder pent de trainer-coach 'Dit is honkbal', een serie informatieve besprekingen, zodat 'iedere honkballer van onze vereniging wat meer over het spel te lezen krijgt dan er normaal bij de training besproken kan worden.'

Jan Bouwen is dus heel helder over de bedoelingen. In de Short Stop van mei 1969 blijkt hij in een artikel vooruit op het seizoen. Het stuk ronkt van de motiverende taal en over de cijfers merkt hij op: 'Ook deze competitie zullen wij weer in cijfers uitdrukken. (...) probeer één van deze wisselprijzen in je bezit te krijgen!'

Dat alles werpt absoluut vruchten af. Met enige afstand in tijd is wel aan te tonen, dat door beide *skippers* bijgehouden 'sportboekhouding' gelijke tred houdt, met wat ik zonder overdrijving zou willen omschrijven als de prestatieve hoogtijdagen van Uitsmijters '55.

Ik ben niet de eerste of enige die dat zo ziet. Erelid en erevoorzitter Hans Kist verwoordt het in de Short Stop van september 1968 al met visie: 'De coaches Jan Bouwen en Jan v.d. Molen mogen niet ongenoemd blijven. Hun onvermoeide streven het peil van de diverse afdelingen op te voeren verdient, dat zij de door hun gewenste resultaten zien. Ook deze belangrijke figuren uit onze vereniging breng ik - mede namens het bestuur - gaarne dank.'

Niet geheel toevallig staan in datzelfde clubblad drie terugblikken op de afgelopen competitie, waarvan twee in cijfers. Vanaf dat jaar 1968 is er trouwens ook een tweede honkbalteam op de been gebracht. De groei zit er meteen goed in.

Dat alles toont dan maar weer eens feilloos aan, dat de prestaties in sport door het bijhouden van *'facts and figures'* wezenlijk verbeterd kunnen worden. Misschien wil ik heel stiekem wel, dat de onderstaande erelijsten ons dit voor de toekomst inprenten.

Het kan de prestaties op het veld alleen maar ten goede komen. De koele cijfers staan zo bezien eerder garant voor een warme beleving van het spel. Let's play ball!

Nico van der Woude

Honkbal: beste slagman pupillen (Bleesing)

Jaar	Speler
1971	Eduard Mailopuw
1972	Ferry Hatumena
1973	Ferry Hatumena
1974	Hans Bakkum
1975	Mark Warneke
1976	Richard Lucas
1977	Martin Aalderink
1978	Henri Meulenkamp
1979	Henri Meulenkamp
1980	Stefan Mäkel
1981	Victor Donninger
1982	Maarten Wermers
1983	Maarten Wermers
1987	Lee Horsey
1990	Lennaerd Eggink

Honkbal: beste slagman aspiranten (BRL)

Jaar	Speler
1971	René Eshuis
1972	John Brouwer (BRL a) en Mely Schreuder (BRL b)
1973	Johan Voogd
1974	Mely Schreuder (BRL a) en Roland van der Meer (BRL b)
1975	Peter van Haarst (BRL a) en Johan Schreuder (BRL b)
1976	Barendjan Schreuder
1977	Martin Oude Booyink
1978	Cees Schreuder
1979	Carlos Oudendijk

1980	Henri Meulenkamp
1981	L. Hannink
1982	Victor Donninger
1984	Maarten Wermers
1985	Marco Struis
1986	Stefan Mäkel
1987	R. Hannink
1990	Basten Ley

Honkbal: beste slagman junioren (Roel de Mon)

Jaar	Speler
1976	Tjeerd Zijsling
1977	Barendjan Schreuder
1978	Mark Warneke
1979	Mark Warneke
1980	Epcó Bos
1981	Cees Schreuder
1982	Cees Schreuder
1983	Henri Meulenkamp
1984	Henri Meulenkamp
1985	Turan Akpınar
1986	Henri Meulenkamp
1989	Jaap Verhaegh
1990	Joost Snippe

Honkbal: beste slagman senioren 1

Jaar	Speler
1957	Jan Bouwen Nooit officieel geregistreerd via scorekaarten. Wel komt hij zo vaak voor in krantenartikelen als uitmuntende slagman, dat hij hier opgenomen is. Zie daartoe bijvoorbeeld: Dagblad van het Oosten vrijdag 31 mei 1957: 'homerunhitter Jan Bouwen', sloeg volgens dat artikel op hemelvaartsdag 1957 tijdens het eerste honkbaltoernooi in Twente, de Dr. Druifwisselknuppel, de eerste officiële homerun in Overijssel. Dagblad van het Oosten dinsdag 25 juni 1957: 'een formidabele homerun'.
1968	Wim Silva
1969	Kees Kroon
1970	Jan van der Molen
1971	Steven Wieten
1972	Perry Wermers
1973	Brian Brouwer
1974	Gerard Gosal

Gerard Gosal aan slag. Foto: Gerard Gosal.

1975	Colbert James
1976	Gertjan van de Weg
1977	Jan van der Molen
1978	Nando Mulrain
1979	Brian Brouwer
1980	Gerard Gosal
1981	Hans Bakkum
1982	Gerard Gosal
1983	Gerard Gosal
1984	Paul Sommer
1985	Gerard Gosal
1986	Gerard Gosal
1988	Ronald Eppers
1989	Peter Wanschers
1990	Peter Wanschers

Honkbal: beste slagman senioren 2

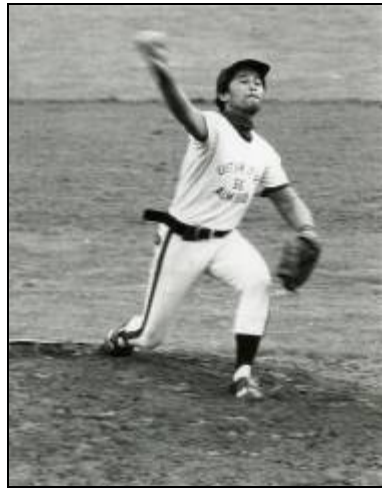
Jaar	Speler
1969	Frits Struis (ook wv)
1972	Jan Steenhagen
1975	Ronald Gosal (ws en bv: Erik Nijenkamp, bw: Mely Schreuder)
1976	Ronald Struis
1977	Clifton Janssen
1978	Rik Hoogenberg
1979	Ronald Struis
1980	Bert van Laar
1981	Bert van Laar
1993	E. Bosch

Honkbal: beste werper senioren 1

Jaar	Speler
Vanaf 1955	<p>John Oosterlaan Nooit officieel geregistreerd via scorekaarten. Wel is hij de eerste pitcher van Uitsmijters '55. Dagblad van het Oosten vrijdag 31 mei 1957: 'Pitcher Oosterlaan stuurde, goed gesteund door zijn binnenveld, drie spelers naar de spelersbank.' Dagblad van het Oosten dinsdag 25 juni 1957: 'Pitcher Oosterlaan bleek goed uitgerust van vakantie te zijn gekomen.'</p>
Vanaf 1956	<p>Wim Westerink Nooit officieel geregistreerd via scorekaarten. Wel is hij na John Osterlaan in de beginjaren van de club jarenlang pitcher van Uitsmijters '55. Wedstrijdverslag in clubarchief, d.d. 4 juni 1957: '(pitcher Westerink) wist de verdere slagploeg van Achilles de baas te blijven'. Dagblad van het Oosten, maandag 12 september 1960: 'doch nu bleek hoe meesterlijk pitcher Westerink en achtervanger Schepers op elkaar ingespeeld waren.'</p> <div data-bbox="371 931 740 1377" data-label="Image"> </div> <p data-bbox="371 1413 951 1440">Circa 1959. Wim Westerink legt aan. Foto: archief Uitsmijters '55.</p>
1968	Louis Duzanson
1969	Louis Duzanson
1970	Louis Duzanson
1971	Louis Duzanson

Louis Duzanson in actie. Krantenfoto archief Uitsmijters '55.

1972	John Middendorp
1973	John Middendorp
1974	John Middendorp
1975	Edgar Merselina
1976	Gerard Gosal
1977	Mely Schreuder
1978	Mely Schreuder
1979	Gerard Gosal
	
	Gerard Gosal op de heuvel. Foto: Gerard Gosal.
1980	Barendjan Schreuder
1981	Jeroen Schreuder
1982	Jeroen Schreuder
1983	Paul Sommer
1984	Paul Sommer

Honkbal: beste velder senioren 1

Jaar	Speler
1968	Johan Lammertink
1969	Albert Slot
1970	Albert Slot
1971	Albert Slot
1972	Niet uitgereikt
1973	Niet uitgereikt
1974	Brian Brouwer
1975	Brian Brouwer
1976	Gerard Gosal
1977	Nando Mulrain
1978	Mely Schreuder, Peter Brouwer, Roy Molina
1979	Brian Brouwer
1980	Brian Brouwer
1981	Roy Molina
1982	Roy Molina
1983	Jeroen Schreuder
1984	Jeroen Schreuder

Honkbal: beste allrounder senioren 1

Jaar	Speler
1968	Martin Wierink
1969	Kees Kroon
1970	Louis Duzanson
1971	Albert Slot
1972	Niet uitgereikt
1973	Niet uitgereikt
1974	Gerard Gosal
1975	Gerard Gosal
1976	Brian Brouwer
1977	Nando Mulrain
1978	Nando Mulrain
1979	Brian Brouwer
1980	Brian Brouwer
1981	Frits Struis
1982	Jan van der Molen
1983	Jeroen Schreuder
1984	Paul Sommer

Softbal: beste slagvrouw senioren 1

Jaar	Speler
1968	Annie Smit
1969	Geke Hammink
1970	Geke Hammink
1971	Jeanet Dijkgraaf
1972	Ria van der Molen
1973	Jeanet Dijkgraaf
1974	Niet uitgereikt
1975	Marion Wierink
1976	Carlet Rijcken
1977	Lily Rijcken
1978	Jacobien Schreuder
1979	Gea Pater
1980	Gea Pater
	
	Gea Pater aan slag. Foto: familie Brok-Pater.
1981	Marielle Dellelijn
1982	Marielle Dellelijn
1983	Elles Asbreuk
1984	Karin Sommer
1985	Linda Vonk
1988	Marriette Smaling
1989	Niet uitgereikt
1990	Niet uitgereikt

Softbal: beste slagvrouw senioren 2

Jaar	Speler
------	--------

1979	Sacha koenen
1980	Monique van Laar
1981	Jacobien Schreuder
1982	Jacobien Schreuder
1983	Barbara Hoogers
1984	Lycette Prosee

Meest actieve lid

Jaar	Slagman
1968	Wim van Dijk
1969	Frits Struis
	 <p>Frits Struis aan slag. Foto: familie Struis.</p>
1970	Gerard Gosal
1971	Gerard Gosal
1972	Charles Oude Stegge
1974	Jan van der Molen
1975	Jan Zijsling
1976	Ernst Sommer
1977	Barendjan Schreuder
1978	Niet uitgereikt
1984	Colbert James
1985	Ronald Eppers
1986	Rob de Jong
1987	Wim van Dijk
1988	Iwan Linneweever
1989	Henri Meulenkamp
1990	Tim Zitter
1991	Daniel van Os
1993	Reinhold Girschik

1994	Gertjan van Woudenbergh
1997	Hanneke Schipper

¹ Niet lang na 2000 werd onze oudste zoon lid van Uitsmijters '55. Vanaf 2006 volgden de andere twee kinderen en mijn vrouw en ik raakten betrokken bij het bestuurswerk van de vereniging. Ik heb me daarbij bezig gehouden met de PR. Omdat al vrij snel bleek dat de club een unieke voortrekkersrol voor het honk- en softbal in Oost- en Noord-Nederland vervulde, was het zaak om de geschiedenis te koppelen aan (de pr van) nu. Dat leverde een aantal puike verhalen op en die staan hier geboekstaafd. Volledig is het allemaal niet, maar de eerbiedwaardige vereniging en de fenomenale sporten honk- en softbal verdienen deze online publicatie wel.

² Deze lijst van bestuurders is zo zorgvuldig mogelijk samengesteld door ampel speurwerk in het archief van de vereniging, krantenartikelen en door navraag bij oudgedienden. Het verenigingsarchief is niet volledig bewaard gebleven. Het gaat dus uit de aard van de zaak om een reconstructie. Alhoewel ik volledigheid nagestreefd heb, kunnen er dus feilen in staan en er kunnen namen van bestuurders ontbreken.

³ Ere-voorzitter (zo genoemd in verslag bestuursvergadering d.d. 11 januari 1972).

⁴ Volgens een briefje d.d. 25 juni 1956 met de ondertekening van Gep Westera is hij op dat moment de 2de secretaris.

⁵ Ere-voorzitter (per 9 maart 1972, genoteerd in verslag bestuursvergadering d.d. 1 maart 1972).

⁶ Gebruikte afkortingen: HB, SB en MC: honkbal, softbal, materiaalcommissie.

⁷ In de jaarvergadering op 14 februari 1963 wordt onder meer besloten om tot een afdeling basketbal te komen. Als leider en trainer wordt Wim Westerink aangesteld, die in de volgende jaren dan ook in die hoedanigheid in het bestuur zit. Voor de nieuwe tak van sport hebben zicht tien leden aangemeld.

⁸ Dit jaar komen er twee assistentes bij, 'opdat de softbal voortaan door drie personen geleid kan worden'. Het gaat om Bep Dadema en Frieda van Vliet. Vanaf dit jaar is er dus een enigszins onduidelijke situatie: er is een afzonderlijk softbalbestuur, maar officieel weer niet. De situatie blijft wel, dat bijvoorbeeld op registratieformulieren een afzonderlijk softbalbestuur genoteerd wordt.

⁹ Zij zegt per 11 september 1964 haar lidmaatschap op. In een formele en in een persoonlijke brief zet zij de redenen van haar opzegging uiteen. Klaarblijkelijk is er sprake van onenigheid met enkele andere dames.

¹⁰ Registratieformulier softbal 1965: voorzitter: Bep Dadema, secretaris: Gea Gast, penningmeester: Joke van Aken, wedstrijdsecretariaat. Lies Brandt en lid: Reina Feenstra..

¹¹ Zij wordt op 4 september 1964 samen met Reina Feenstra geroeyeerd als lid, naar aanleiding van misstanden tijdens een toernooi in Haarlem. Toch komen beide dames in de jaren daarna voor in het softbalbestuur.

¹² Registratieformulier softbal 1966: voorzitter: Bep Dadema, secretaris: Gea Gast, penningmeester: Joke van Aken.

¹³ Short Stop oktober 1969: Gea Gast vraagt overschrijving aan naar Terrasvogels (Haarlem).

¹⁴ Tot de algemene ledenvergadering van 14 februari 1967; hij is in september 1966 weer naar Nijmegen verhuisd.

¹⁵ Tot de algemene ledenvergadering van 14 februari 1967.

¹⁶ Joke van Aken vertrekt volgens een bericht in de Short Stop van januari/februari 1969 per 1 januari 1969 naar Canada.

¹⁷ De nieuwe bestuursconstructie is besproken in de algemene ledenvergadering van de afdeling honk- en softbal van vrijdag 26 november 1971. Er komt een Dagelijks Bestuur (DB), een zelfstandig bestuur van de honk- en softbalafdeling (HS) en van de basketbalafdeling (BB). De eerste groep levert bovendien de voorzitter, de tweede de secretaris en dan is er nog een derde 'neutrale' persoon nodig voor dat hoofdbestuur. Bij de aansluitende invulling van die functie is de functie van voorzitter vacant, maar het wordt H.J. Oldeman. Hij is ook in 1976 nog voorzitter van het algemeen bestuur. Albert Slot is lid namens de honk- en softbal, Erno Reuvekamp is secretaris, Wim Westerink is lid namens de basketballers en Johan Slot is penningmeester. Ik heb er hier voor gekozen, om de bestuursleden van de basketballers verder niet op te nemen. De belangrijkste reden daarvoor is gelegen in het feit, dat ik niet over een volledig archief van de basketbalafdeling beschik.

¹⁸ Op registratieformulieren van de bond van 1973. Oldeman is waarnemend voorzitter. In het jaar daarvoor en daarna is Albert Slot voorzitter van de honk- en softbalafdeling.

¹⁹ Na de ledenvergadering van oktober, maar voor april 1976 is Albert Slot afgetreden (bedankbrief van zijn vrouw, d.d. 10 april 1974). De notulen van de jaarlijkse ledenvergadering d.d. 30 november 1976 geven uitsluitel (p. 2): 'eind aug. '76'.

²⁰ Niet als zodanig vermeld op het registratieformulier van 1976.

²¹ Op 29 november 1977 vindt er een buitengewone ledenvergadering plaats. De omnivereniging is per 1 juli 1977 ontbonden en wat volgt is de heroprichting van de honk- en softbalvereniging Uitsmijters '55.

²² Zegt in een brief d.d. 19 november zijn bestuursfunctie per direct op.

²³ Uitnodiging Algemene Ledenvergadering d.d. 14 maart 1989 (er stond enkele keren 1988, maar dat is doorgehaald): het zittende bestuur treedt voltallig af. Dat staat overigens al vermeld in het jaarverslag over 1988.

²⁴ Deze lijst van de successievelijke Dr. Druijfftoernooien is zo zorgvuldig mogelijk samengesteld door ampel spuurwerk in het archief van de vereniging, krantenartikelen en door navraag bij oudgedienden. Het verenigingsarchief is – ook op dit terrein - niet volledig bewaard gebleven. Het gaat dus uit de aard van de zaak om een reconstructie. Ik heb volledigheid nagestreefd, maar er kunnen dus feilen in staan.